HAYDİ

2025

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

Veda Seçkisi

İÇİNDEKİLER

Sonsöz

3 Cevher Tat

Öykü

6 Deniz Dursun - Dünyanın En Çirkin İnsanı
8 Barış Işın - Altı Akçe
16 Levni Hakan Şahin - Misafir
20 Özden Selim Karadana - Perde Ağır Ağır İner
24 Sevda Deniz Karali - Döngü
27 Görkem Çolak - Bittiğimizin Resmi
31 Zeynep Kıymacı - Camdan Otelde İlk Günüm ve Son Günüm
40 Eren Sülün - El Fatiha
44 Ayşegül Bahtiyaroğlu Tekin - Annem İçin Bir Kahvaltı
54 Yahya Altun - Kelek Karpuz
60 Cevher Tat - Yaramaz
65 Seher Güllapoğlu - Masanın En Cahili
68 Haydar Şahin - Kalbi Olmayan Adam
72 Özge Öztürk - Aynadaki
76 Defne Kar - Renk: Sarı
78 Kürşat B. Tezel - Lamı Cimi Yok, Her Hâlükârda Lord Uhtred Piçin Teki
81 Efe Re - Hep veya Hiç Demeden Dengesiz Bir Açıklığın Çınar Ağacındayız
85 Emir Taha Sarı - Baş Ağrısı
89 Aykut Akdere - Pencere Pervazımdaki Seni Seviyorum
95 Bilge Varol - Deniz Kanunları
99 Duygu Göl - Kabuğundadır Evi
104 Cana Akdal - Beşiktaş Atkılı Öykü
107 Günsu Özkarar - Sesime Ses Verir Misin?

Şiir

4 Çağdaş Ekin Şişman - Bir, İki, Üç, En Çok
19 Melis Köprülü - Sevdiğim Şeyler Bir Yunus Gibidir
38 Halil İbrahim Çiçek - Sevgili Yaşam
58 Nurullah Tuban - Betelgeuse
63 Caner Toprak - Lal Sözlük
75 Aslı Ekici - Sonbaharda Annem
88 Aslısu Uluçay - Biz
97 Aycan Aluçlu - Tılsım
101 Serhat Keleş - Yağmurlar, Mürekkepler
105 Gizem Kargin - İlk Şiir
111 Enes Turan - Gaia'nın Bilmedikleri

Deneme

13 İlker Çalışkan - Süpürgelere Karşı Neler Yapabiliriz
94 Tuğba Nur Gökdemir - Kusursuzluğun Kusuru

Fotoğraf

15 Mustafa Sarp Danışoğlu - Icarus in Bologna
25 Sena Kuyucu - Pazar Rehaveti
67 Sena Çelen - Münhasıf
83 Tara Demircioğlu - Şuşan
103 Yusuf Bayraktar - Land of Pharaohs
110 Nilüfer Cansu Kakşi - Ending The Day, Starting to Share

İllüstrasyon

43 Ben Bi Kozmos - Bu Dünyaya Sığmayanlar
59 Gizem Eke - Güneş Ayini
77 Kaan Benli - Artists Will Create

Resim

53 Seden Göv - Dante'nin Cehennemi Kanto 22
93 Deniz Bayramoğlu - Dayanak Noktası
98 Fidan Budak

Yayın Ekibi
Cevher Tat
Özden Selim Karadana
Levni Hakan Şahin

Editör
Levni Hakan Şahin

Genel Koordinatör
Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı
Cevher Tat
Emre Bayraktar

Kapak Görseli
Gizem Köroğlu

İnternet Sitesi
haydidergi.com

İletişim
info@haydidergi.com

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

2025
Veda Seçkisi
Ücretsiz

SONSÖZ

Pandeminin karanlık günlerinde başlayan maceramız, beş yılın ardından bir seçkiyle son buluyor. Bu seçkide, bugüne kadar dergimizde yer almış birçok sanatçının eserleri yer alıyor. Böyle bir seçki hazırladıktan sonra bütün süreci yeniden düşünmemek elde değil. Ben de düşünüyorum ve zamanın ne kadar hızlı geçtiğine yeniden hayret ediyorum.

Her başlangıcın bir hikâyesi olduğu gibi her sonun da bir hikâyesi var. Ancak bu hikâyeyi hayal gücüyle süsleyince hazmetmesi daha kolay.

O yüzden,

Haydi Dergi belki bir kitapçının önünde uyuyan bir sokak kedisinin rüyasıydı.

Belki dökülmüş bir yaprağın üzerine alınan notlardı.

Belki sevgili günlük diye başlamayan bir günlüktü.

Belki uzun bir yolculukta dinlenen şarkılar gibi bir eşlikçiydi.

Belki de bilmediğimiz onca şey arasında bildiklerimizdi.

Kimisi için çok önemliydi, kimisinin haberi bile yoktu.

Öyle veya böyle –aynı filmlerdeki gibi- her şey bir akşamüstü, güneş batarken son buldu.

Bugüne kadar bizi takip eden ve paylaştıklarımıza kulak veren herkese çok teşekkür ederiz.

Cevher Tat

Bir, İki, Üç, En Çok

Çağdaş Ekin Şişman

bir varmış, iki yokmuş, üç ertelenmiş
seyir eylenmiş uzun,
seyrelmiş ve sıyrılmış hüzün
en çok sevgiden anlarmış kalbimiz

çok eski zamanların birinde nefret,
yalanla örtbas kıyımların beşiğinde doğmuş
sonra emeklemeyi halletmiş, sonra büyümüş korkular örmüş
gel zaman git zaman, kocamış nefret, çürümüş

biz o sıralarda toprak bilirdik avcumuzun içini
çiçek açardı tutuşan parmaklarımız
biz gökkuşağını öpüverirdik, o da bizi
dere ile şakalaştığımızı görenler
bulutlara darıldık zannetti

bir varmış, iki varmış, üç ertelenmiş
doğrudur en çok aşkı kavradı ellerimiz

bizim aklımız nefreti almazdı
kendi biledi bizi, kendine karşı
parmak uçlarımızdan kalbimize ipince
akıp çoğaldı bir taze öfke
nefretten nefret edeceğiz andı
işte o sıralarda içildi

birkaç ağaç vardı hani,
hatırlarsın
ormana kesti memleketi,
işte biz o sıralarda
biz dediğim, sen, ben ve kaldırım taşları
kumsalların kıyısına yazıyorduk andımızı

bir vardı, iki vardı, üç ertelendi
en çok sevmeyi aklıyordu sözcüklerimiz

haklıydı şarkılarımız, hatırla
bak kederimiz, yine neşemizin kambur sırtında
bilendik bir sokak arası
bilendik bir meydan ortasında
tren raylarında, maden diplerinde
bileniyoruz, hatırla
bak öfkemiz yetişiyor bereketli, gülüşü dört yanda
yoksulluk gibi ya biraz, ondan sığmıyor kabına

bir vardı, iki var, yani üçündür sıra
en çok terimizle doyuyor karnımız,
en çok kollarımızla
bir sofra kuruluyor
öfkesi galip, kederi baş köşe, neşesi koynunda
ah be güzel adam
içimizde kıymalar çözülüyor, buzluktan çıkma
ah be güzel kadın
içimizde bir çiçeğin yaprakları
avucumuza erik kokusu bırakıyor
ah be çocuk,
sana sonsuz özürler sunsak ne fayda
sen bize ayrık ol, bize tepeden bak
bizi yok say yeri geldiğinde, bize inanma
bu başkaca bir öfke ya sende
gözüpek, berrak ve hayta
onu koy başucuna bundan böyle,
onu sok gözümüzün içine, dökelim sokağa
unutmazsın sen, bize de unutturma

bir var, iki var, üç var
en çok biz yazdık tarihi,
en çok hafızamızla

korkuyoruz ya,
herkes korkuyorsa cesaretin vaktidir
hani nedir?
“aşk örgütlenmektir” ece abim,
peki can severse ne olur,
“karanfil elden ele”

taşıyor işte
en çok çocukların öfkesini taşıyor şiirimiz
üç, iki, biz.

Dünyanın En Çirkin İnsanı

Deniz Dursun

Başkalarının onun hakkında anlattıkları kendisinden daha güzeldi. Yani, kendisi pek güzel sayılmazdı. Açıkçası hiç güzel değildi. Düpedüz çirkindi. Bende tiksinti uyandırırdı. Hakkında nasıl iyi şeyler işittiğime hayret ederdim. Küçüklerini sevmesi, büyüklerini sayması, çenesinin üstünde dudağının, gözünün üstünde kaşının olması, bunlar beni ilgilendirmezdi. Çok çirkindi. Ben gördüğüme bakarım.

Tam yirmi sene birlikte yaşadık. Ama bu hafıza denen şey öyle tuhaf ki, hep mi bu mide bulandırıcı çirkinlikte geliyordu bana yoksa son yıllarda bunu bütün yoğunluğuyla yaşadığım için sanki tanıdığım andan beri onun dünyanın en çirkin insanı olduğunu mu düşünüyorum, bilmiyorum.

Aslında başta fena gitmiyorduk. Sabahları büyük bir keyifle uyanırdık. Onu yatakta döne döne öperdim. Birbirimizi gıdıklar, şakalaşırdık. Sonra ben aniden kalkardım. Poposuna minik bir şaplak atardım. "Yaaaa!" derdi. "Yapma şunu demedim mi..." O zamanlar tatlı bir huysuzluğu vardı. Mutfağa yollanıp kahvaltı hazırlamaya başlar ve bundan hiç gocunmazdım. Penceremin önüne kuşlar yuva yapardı.

"Günaydın kızlar, alın bakalım."

Onlara ekmek verirdim. Bir sürü çiçeğim vardı. Tek tek hepsini sulardım. Ev iyi güneş alırdı, aydınlıktı. Pazartesi ve Çarşamba sabahları fırına giderdim. Taze ay çöreği çıkardı. Dört tane alırdım. Biri ona, biri bana, biri karşı komşum Servet amcaya, biri de kızı Gülcan'a. Servet amca ve Gülcan birlikte yaşardı. Bizden daha uzun süredir.

Eve döndüğümde hâlâ yataktan çıkmamış olurdu. Gidip biraz daha öper, biraz daha gıdıklar, biraz daha öper, biraz daha gıdıklar, tekrar uykuya dalmaması için elimden geleni yapardım. En sonunda kalkar, benimle mutfağa gelirdi. Ben omlet yaparken masaya çoktan oturmuş ay çöreklerini tırtıklıyor olurdu. "Önce şu çapaklarını mı bir temizlesen?" derdim. Zorla banyoya giderdi. Bazen gitmezdi.

Omuz silkip ay çöreği yemeye devam ettiği günlerin birinde karnımda bir şey kımıldamaya başladı ve giderek tüm vücudumu sardı. İçim titredi. Kaçıp gitmek istedim. Gitmedim. Sadece ezberlediğim o bilek hareketini yapmaya, yumurtayı çırpmaya devam ettim.

Hiç konuşmadan yumurtasını yerken çok çirkin görünüyordu. Bu kadar çirkin olduğunu sanırım ilk kez o zaman fark ettim. Uyurken bazen ağzının suyu akardı. Sabahları dudağının kenarında kuruyup kalmış izler önceleri onu sevimli gösteriyorduysa da bu detaydan büyük bir hızla iğrenmeye başladım. Özellikle yumurta yerkenki çene hareketleriyle birleşince bu görüntüye tahammül edemedim. Masadan kalktım.

Zamanla yüzü değişti. Yuvarlak hatları köşeli bir hâl aldı. Bir ara burnunda bir et oluşmaya başladığından şüphelendim. Ama hayır, sadece çok gürültülü ve berbat horluyordu. Nefesi de mi kokuyor bunun? Misafir odasında

uyumaya başladım. Horlaması azalmadığı ve nefesinin kokusu geçmediği gibi bir de konuşurken tükürük saçmaya başladı. Evde artık çok fazla yürüyor, adımları pat, pat, pat ses çıkarıyordu. Çok fazla terliyor, çok fazla oturuyordu. Kumanda hep elindeydi. Televizyon karşısında bir şeyler yiyip içtiği anlar içimden suratına bir tane yapıştırmak geliyordu. Tuşlara çok sert basıyor, şapırdatarak yemek yiyordu. Hiçbir işle katiyen meşgul olamıyordum.

Burada daha ne kadar kıç kıça, dip dibe, nefes nefese oturacağız? Ev teknik olarak benim. Sonradan gelen o. Onu kibarca kovmaya karar verdim. Aramızdaki bu tuhaf şeye bir son vermeli. Tek başına hayatta kalıp kalamayacağını sordum. Kazık kadar adam olduğu hâlde muhtaç izlenimi yarattığından buna mecbur hissettim. Yok daha nelermiş, tabii ki kalabilirmiş. O zaman dedim, eşyalarını toplamaya ve sana yeni bir ev bakmaya ne dersin? Şehir dışı da bir seçenek. Babaannesinin buradan seksen kilometre uzakta bir yazlıkta yaşadığını biliyorum.

"Belki oraya gitmek sana iyi gelir?"

Bu yalana inanıp inanmadığını bilmiyorum ama gitti. Hem belki onun da işine gelmiştir. Belki o da benden bıkmıştır, kurtulduğuna memnundur. Kapıyı arkasından kapatırken içimden yine o tiksintinin sesi yükseldi: Bunu gerçekten ben mi doğurdum? Allah'ım bu benden çıkmış olamaz.

Karnımdan tüm vücuduma yayılan o şey gittikçe büyüyor. Ev artık eskisi kadar güneş almıyor. Pencereye gelen kuşları kovuyorum. Yuvalarını dağıttım. Çiçeklerim öldü. Artık haftada bir yemek yapıyorum. Bu makarna beni dört gün idare eder. Yarın da yumurta kırarım. Tuz kalmamış. Markete gitmek zahmetli gelince Servet amcaların kapısını çalıyorum. Gülcan çıkacak ve yavru köpeğe benzeyen suratına bir gülümseme konduracak. Ben de "Tuz alabilir miyim, varsa? Bitmiş de..." diyeceğim. Galiba biraz bakışacağız. İyiyim Gülcan, bir şey yok, oğlan babaannesinde.

Kapıyı başkası açıyor. "Merhaba." diyor, "Ben yeni kiracıyım." Sana kim olduğunu sormadım ki. "Duyduğuma göre önceki kiracılardan biri ölmüş..." Hâlâ konuşuyor. Ben tek kelime etmiyorum. "Diğeri de Almanya'ya taşınmış." Ölen herhâlde Servet amcadır.

Tuz istemeden daireme geri dönüyorum. Suratına bakamadım bile. Çok çirkindi. Dünyanın en çirkini insanı buradaymış meğer. Dünyanın en çirkin insanını ben doğurmamışım. Oh!

Altı Akçe

Barış Işın

Eski zar havada döndü ve tavlanın üç duvarına çarptıktan sonra durdu. İkili noktalar, iki zarın üstünde de görünür oldu. "Dubara!" dedi birinci adam. Önündeki açık renkli pullardan ikisini çekti ve bir kapı aldı. İkinci adam şaşkınlıkla izliyordu. Birinci adam, pulları yeniden oynattı ve aldığı kapı sayısını artırdı. Kafasını kaldırdı, ikinci adama baktı.

İkinci adamın ismi Şener Efendi'ydi ve adı sanı duyulduk bir terziydi. Ömrünü bu zanaata adamış, diktiği kumaşlar padişahların sırtında eskimişti.

Günün birinde, daha gençlik ellerini siyah noktalara terk etmemişken ve ünü kendi muhitini aşmazken bir dilenciyle karşılaşmıştı. Dilenci avuçlarını açmış, Şener Efendi'ye bir metelik için yalvarmıştı. Ardından arkasındaki evin penceresine dizilmiş üç çocuğu göstermiş, "Açız." demişti.

Fakat Şener Efendi dilencileri oldu olası sevmez, tembelliğin çürüttüğü soyların kurumasının ancak bir hayır olarak görülebileceğini, şımarık bir öfkeyle dile getirmekten pek hoşlanırdı.

Zihni yine bu fikirle yankılanırken kafasını eğmiş, yoluna devam etmek üzere adımını atmış lakin ilerlemeyi başaramamıştı. Bakışları eski evin içinde asılı duran entariye takılı kalmıştı.

Hiç düşünmeden parmağıyla işaret etmiş ve "Ona beş akçe veririm." demişti. Dilencinin yalvaran gözleri aniden değişmiş, anlamla dolmuştu. Bir vakit bekledikten sonra "Onu beş akçeye vereceğime, yakarım daha iyi." diye cevap vermişti.

Şener Efendi'nin çok iyi bildiği gibi fakir kimselerin pazarlık yapma hakları yoktu. Bu yüzden entariyi tam da söylediği üzere 5 akçeye almış, dilencinin titreyen ellerine parayı saymıştı. Sonra da bari iki somun etsin diye, altıncı akçeyi eklemişti.

Atölyesine gider gitmez entariyi bağlayan dikişleri kesmiş, iplikleri dikkatlice sökmüş ve katlanmış boğumlarını düzeltmişti. Kumaş, terzi eli görmemiş haline dönüvermişti. İpekten parlak, pamuktan yumuşaktı. Şener Efendi ne kadar bakarsa baksın malzemesini çıkaramamıştı. Elini üstünde defalarca gezdirmiş, pertavsızla her detayını incelemiş ama yine de tanıyamamıştı. Kaldırıp burnuna götürmüş, mis koku ciğerlerine dolunca tüyleri diken diken olmuş, tüm bedeni ürpertiye kapılmıştı.

Bir zaman sonra kumaşı sarmış ve tezgâhtan görebildiği rafların en üstüne yerleştirmişti. Kumaş öylece beklerken zaman geçmiş; günler yıllara, arada aylar yokmuş gibi dönmüştü. Şener Efendi ara sıra kumaşı indirmiş, gönlü doyana kadar kokladıktan sonra yerine kaldırmıştı.

Günlerden birinde, şehirde kulaklar ağızlara düşmüş ve bir havadis herkese ulaşmıştı. Vezir-i Azam, kızını en güzel hediyeyi getirenle evlendireceğini buyurmuştu. Şener Efendi'nin zihni ilhamla parlamış ve kumaşı bu günler için sakladığını, o an anlamıştı.

Kumaşı yerinden almış, sargısını çözmüş, aynada hafif ağarmış sakallarına bakmış, gençliğin hâlâ kendini terk etmediğine karar vermiş ve çalışmaya koyulmuştu. Bursa'dan aldığı iplikle-

ri, Acem diyarından getirttiği iğnelere heyecanla takmış; kumaşı iki yerinden katlamış, yirmi dikiş ancak atmıştı ki şaşkınla bakakaldı. Kumaş çoktan prenseslerin rüyalarında göreceği bir kaftana dönmüştü.

Şener Efendi, iğneye söz geçirmede ustaydı lakin bu kaftanın onun sanatının ötesinde olduğunu da çabucak anlamıştı.

Ertesi sabah ilk fırsat kaftanı iyi cilalanmış bir sandığa yerleştirmiş ve sarayın yolunu tutmuştu. Vezir'in mühim işleriyle ilgilenmesini beklerken öflenip püflenmişse de izdivaç hayaliyle kendini avutmuştu.

Vezir sonunda çıkagelmiş, Şener Efendi'yi görünce kaşlarını çatmıştı. Sandığın kapağını kaldırıp bir bakmış, kapattığı kapağın üstüne ayağıyla basmış ve "Var git yoluna, haberi gelir." demişti. Şener Efendi kaftanı isteyecek gibi olduysa da yapamamış, huzursuz bir mecburiyetle kafasını eğmiş, adımlarını geri geri atıp odadan çıkmıştı.

Şener Efendi için saniyelerin saatler gibi attığı bir düzine günün sonunda, eşrafın ağzına yeni bir havadis düşmüştü: Vezir damadını seçmişti. İkindi ezanını müteakip, sarayın avlusunda ilan edecekti.

Terzi, babadan miras varaklı çuhasını çıkarmış, üstüne koyu kırmızı bir cübbe çekmiş, ömründe yalnız bir defa giydiği taşlı kavuğunu kafasına geçirmişti. İkindi namazı için saraya yakın diye camiye gitmiş, heyecandan unuttuğu abdesti on defa yenilemişti.

Ezanın ardından sarayın avlusunda davul sesleri, zurna seslerini bastırmış; halk, yeni damadı görmek için avluya doluşmuştu. Şener Efendi kendine en ön sırada bir yer ayırmış, ağzından çıkmaya yer arayan kalbini durdurmakta hayli zorlanmıştı. Veziri beklerken saatler gibi geçen saniyeler, bir ömre bedel olmuştu.

Sonunda sarayın varaklı kapısı açılmış, Vezir yanında genç bir adamla görünmüştü. Genç adam, makamına yaraşır bir cüppe giymiş, ukala bir tebessümle avluyu selamlamıştı. Onun hemen ardında ise yakut işlemeli, narin bir kaftan giymiş bir genç kadın belirmişti: Ayla Sultan. Şener Efendi, kumaşını o kaftanın üzerinde tanıyınca sarsılmış, ancak göğsünde bir heyecan dalgasının yankılanmasına da engel olamamıştı. Kaftan, Ayla'nın zarafetinde bir kat daha parlamış, hatta genç sultanın güzelliğinin yanında sönük kalmıştı.

Saraydan ayrıldığında gönlü kaybettiği kaftanının ve izdivacın acısını bastırmış, ahir ömründe Ayla'yı bir defa olsun görmenin onuruyla aydınlanmıştı. Buruk bir mutlulukla evine dönmüş ve kendini kumaşlarına, ipliklerine, iğnelerine vermişti. Bir zaman sonra işleri açılmış, müşterileri çoğalmıştı. Birkaç yıla kalmadan eşrafın en bilinen terzisi olup çıkmış, kumaşlarını alanlar arasında saraylıların olduğu havadisini birinci ağızdan duymuştu.

Ayla'nın tenine değecek diye kaftanları en yumuşak kumaştan, cüppeleri en ince ipliklerden dikmiş; terziliği bir kat daha büyümüş, küçük sayılmaya-

cak bir servet onu bulmuştu. Böylece yıllar geçip gitmişti.

Günlerden birinde memlekette harp çıkmış, kaleler çökmüş, şehirler talan edilmişti. Şener Efendi, Ayla'ya zarar gelmiştir diye saraya koşmuş, topların yıktığı duvarların arasında Ayla'yı aramıştı. Kader bu ya, baygın peri prensesini sarayın bahçesinde anadan üryan bulmuş; gözünün ucu değmeden cübbesine sarmış ve evine götürmüştü.

Ona bir yatak hazırlamış, yemekler yapmış, yaralarını sarmıştı. Ayla, Şener Efendi'nin ellerinde dirilmiş, acıları dinmiş lakin Şener Efendi'nin sebebini sormaya korktuğu bir burukluk bir türlü peşlerini bırakmamıştı. Sonunda, bir vaktin ardından Ayla, Şener Efendi'ye itiraf etmiş, kaftanının burnunda tüttüğünü söylemişti.

Şener Efendi, ömründe hiçbir insana böylesine bağlanmamış, bir gülümseme için her şeyi yapmaya bu denli hazır hissetmemişti.

Kaftanı aramaya koyulmuş, önce eski dostlarına danışmış, sonra da şehri karış karış dolaşmıştı. Kaftanı diktiği kumaşın ününün çoktandır bilindiğine ancak o zaman vaki olmuştu. Bazıları, kumaşın lanetli olduğuna inanmış; kimileri onun bir tılsım taşıdığını söylemişti. Ancak her duyduğu hikâyede kulağı yeni felaketlerle dolmuştu. Kumaşa sarılanların evlerinin yandığını, dağ gibi kulelerinin yıkıldığını işitmişti. Duydukları içini korkuyla doldurmuşsa da Ayla'yı düşündükçe yolundan dönememişti.

Ayla, her geçen gün daha da kötüleşmiş; kaftana olan arzusu, bedenini olduğu kadar ruhunu da eritmişti. Şener Efendi, onu bu tutkusundan vazgeçirmek istemişse de Ayla gözlerinden damlayan birkaç damladan başka tek kelime etmemişti.

Günler atlarına atlamış giderken Şener Efendi'ye varan bir havadis umutlarına çiçek açtırmıştı. Söylenene göre Acem diyarının Hazar kıyısına demirlemiş bir tüccar, o kumaştan gemisine yelken yapmayı kafasına koymuştu.

Şener Efendi pılını pırtısını satmış, dükkândan gelen parayla Ayla'ya bir bakıcı, öteberiden gelen parayla kendine bir doru at, bir de yolluk almış; kalanını da kumaşın bedelidir diye heybesine tıkmıştı. Ayla'nın benzine son defa bakmış, kokusunu ciğerlerine doldurmuş ve yola koyulmuştu.

Dağları aşmış, fırtınalara yakalanmış, aç kalmış ama her defasında peri prensesin hayaliyle yoluna devam etmişti. Her geçtiği köyde kumaşı sormuş, bilen pek az kimseden yeni lanet hikâyeleri işitmişti.

Bir ömürden az daha kısa süren yolun sonunda Şener Efendi zincirlenmiş gemiyi bulmuştu. Hakiye çalan kahverengi, geminin ihtişamına ihtişam katmıştı. Şener Efendi hiç düşünmeden güverteye çıkmış, küpeşteye dayanmış ihtiyara kaptanı çağırmasını salık vermişti. İhtiyar dönmüş, bastığı tahtada ahenkli çatırtılar çıkarmış ve kaptanın ta kendisine baktığını söylemişti.

Şener Efendi ihtiyara kısık gözlerle bakmış, adamı gözü bir yerlerden ısırmıştı. Kaptan da onu tanımıştı. Şener Efendi'ye birkaç adım atmış, yüzü derin bir gülümsemeyle dolmuştu. Cebinden bir kese çıkarmış, Şener Efendi'nin avucuna altı akçe dökmüştü. Şener Efendi şaşkınlıkla hatırlamış, ancak tek kelime

edemeden sözleri ağzına tıkılmıştı.

- Tavla bilir misin?

Şener Efendi, yine ağzını açamadan kendini pulların önünde bulmuştu. İhtiyarın attığı zarlara dubara gelmiş, onlarla iki kapı almıştı.

- Sen... Nasıl? diye sordu Şener Efendi.

Cevap beklerken zarları yuvarladı: Cehar-ü Se. Koyu renkli pullarından ikisiyle kapı aldı.

- Entarimi alınca, günlerce ağladım, dedi Dilenci. Artık hiç dilenciye benzer bir hâli yoktu. Bir kaptan, bir tüccardı.

Zarları aldı ve yuvarladı. Şeş beş...

- Sonra işler yolunda gitti. Bir gemide tayfa oldum, iyi mangır kazandım.

Pulları oynattı kaptan. İkisini de açığa oynadı.

- Kıyıdan kıyıya yaşadım, yıllar yılı. Bazı hikâyeler işittim, bedduayla dokunmuş bir kumaş hakkında. Hemen anladım hangi kumaş olduğunu.

Şener Efendi, zarları attı. Penc-ü se...

- Beni altı akçeye muhtaç eden o uğursuzluğun sebebini de anladım, dedi dilenci.

- Sonra geri aldın ama, dedi Şener Efendi.

Bir yandan da pullarını oynattı. Kaptanın yeni bir kırığı, Şener Efendi'nin bir kapısı oldu.

- Aramaya gelecektim seni, gör diye... Bahşettiğin akçeleri harcamadığımı gör istedim. Sonra... Sağ mısın yoksa ölü mü bilemedim. Ben de vazgeçtim.

Kaptan bir an durdu. Şener Efendi'nin gözlerine baktı.

- O gün, kaptanın peşinden cenke gitmiştik. Kumaşı bir saraylının üstünde gördüm. Kaftan olmuştu kumaşım. Aklıma düştü, çektim aldım üstünden, zaten ihtiyacı yoktu.

Şener Efendi öfkeyle yerinden kalktı. Bir şey yapacak gibi kollarını kaldırdı.

- Otur, dedi dilenci. Sakindi.

Şener Efendi'nin oturacağı yoktu. Kaptan arkasına iyice yaslandı.

- Kumaşı aldım, her yere bende olduğunun haberini saldım. Ömrün izin verirse gelir, bulursun diye. Gelirsin de, tüm servetini versen de alamayacağını görürsün diye.

Şener Efendi, söyleyecek çok şeyi varmış da bir türlü söyleyemiyormuş gibi bakıyordu. Biraz zorladı, ağzı istemeye istemeye açıldı.

- Uğursuzluğu bana dokunmadı, bedduası bende tutmadı, dedi Şener Efendi.

- Öyle mi? dedi ihtiyar.

- Diyarın en ünlü iğne üstadı oldum. Bolluk bereket içinde yaşadım.

Kaptan ayaklandı, arkasını döndü ve kamarasının kapısını açtı. Bir vakit hiç ses gelmedi. Ardından, sarılmış parlak kumaş tüm ihtişamıyla gözüktü. Şener Efendi'nin yüreği ağzına geldi, dudakları kurudu. Yutkundu.

- Ne istiyorsun onun için? diye sordu.

- Paran yetmez, dedi dilenci.

Şener Efendi, Kaptan'a doğru birkaç adım attı.

- Ne olur, dedi.

Kaptan sessiz kaldı. Şener Efendi bir adım daha attı. Dizlerinin üstüne çöktü. Kaptanın şalvarından yakaladı.

- Ne istersen, dedi. Her şeyimi al.

Kaptan, Şener Efendi'nin yalvaran gözlerine bir süre baktı.

- Her şeyin de yetmez, dedi.

- Kulun kölen olurum.

- Kulluğun gerekmez.

Bir süre ne eski dilenci ne de Şener Efendi tek kelime etmedi. Biri yerde dizlerinin üstünde, öteki ayakta ve kesif bir gururla bekledi. Sonunda kaptan bozdu sessizliği.

- Lakin bu çaput da artık gerekmez. Al, dedi. Al sana sadakam olsun.

Şener Efendi şaşkınlıkla kumaşı aldı. Hazine bulmuş gibi sarıldı kumaşa. Bir an öylece bekledi. Ardından ayaklandı. Kaptan'a son bir defa baktı.

Şener Efendi evinin kapısını usulca araladığında içerideki derin sessizliği fark etti. Yalnızca esen hafif rüzgârla perdenin oynadığı oyunun sesi işitiliyordu. Gözleri Ayla'yı aradı. Onu, asırlar önce bıraktığı yerde, odasında yatarken buldu.

Kadının gözleri, uzak diyarlardan ona bakıyormuş gibi boş ve donuktu. Şener Efendi, bir an ne yapacağını bilemedi. Gidip, peri prensesine sarılmak istedi, haddine değildi. Acıyla ağlamak istedi, yeri değildi. Dizlerinin üstüne çöktü ve heybesinden kumaşı çıkardı. Ayla'nın gözleri, anın binde biri kadar bir süre için parladı. Ellerini uzattı ve kumaşa dokundu. Onu aldı, sarıldı. Zorlanarak kumaşı kaldırdı ve misk kokusunu içine çekti. Nefesini verdi ve bir daha da alamadı.

Şener Efendi'nin gözleri yaşlarla doldu. Yaşlar, hıçkırıklara karıştı. Peri prensesine yanaştı ve ona ömründe ilk defa sarıldı.

Uzun süre öylece kaldı. Sonra ani bir öfkeyle kalktı ve kumaşı Ayla'nın ellerinden aldı. Ayaklandı, parçalamak için iki ucundan çekti. Kumaş, adeta bir taş gibi sertti, ne kadar zorlasa da yırtamıyordu. Elleri, ipliklerin üzerinde kayıyor, kumaş her seferinde ona meydan okuyordu. Bir ucunu ayağıyla sıkıştırdı ve iki eliyle birden çekti. Kumaş esnemedi bile. Dolabı açtı. Dikiş kutusundan makası çıkardı. Gergin kumaşa bir kesik attı. Makasın demirleri kırıldı, iki yana savruldu.

Şener Efendi nefes nefese kumaşı kaldırdı ve fırlattı. Gözleri havada asılı duran ellerine takıldı. Kırışık derisinde biten kahverengi lekeler, her yeri sarmıştı. Kafasını çevirdi. Kirli aynadan yarısı dökülmüş beyaz saçlarını gördü. Şaşırdı. En son ne zaman kendine baktığını hatırlamıyordu. Çökmüş gözlerini, altlarında morlukları, çizgi çizgi olmuş alnını fark etti. Zorla bir nefes aldı. Nefes ciğerlerini acıttı.

Birkaç adım attı. Gayretle eğildi ve yerdeki kumaşı aldı. Kalkarken sırtı ölecekmiş gibi ağrıdı. Kalkmayı başarınca döndü. Adım adım dolaba yürüdü. Her hareketinde, tüm bedeni sancıyla titriyordu. Kumaşı yavaşça birkaç kez katladı ve dolabın üstüne, onu görebileceği bir yere nazikçe yerleştirdi.

Süpürgelere Karşı Neler Yapabiliriz?

İlker Çalışkan

Süpürgelerle savaşamazsınız. Peki evi süpürmek isteyen annenizle? Ortamın yaşanmayacak derecede tozlu olduğunu iddia eden kadınlara direnen birçok erkek gördüm. Çarpıcı ve birbirinden farklı iki örnek olan babam ve dayımın yaşadıklarından çok ders çıkardım. Önceleri ikisi de katlanamadıkları süpürge gürültüsüne karşı aynı silahı seçtiler: Facebook. Babam izlediği spor videolarının sesini yükselterek, dayımsa okey oynarken mouse'u daha da tutkuyla kavrayarak kriz yönetiminin büyülü dünyasını araladılar. Ardından babam bu işin evde oturarak olmayacağına karar verdi ve Nike'da daha çok vakit geçirerek ısınma turlarına başladı. Dayımın tercihi ise, masaüstü bilgisayarın olduğu odaya daha da kapanmak oldu. Fakat ikisi de süpürgeyle gerçekleştirmek istediği diyaloğu 101 arkadaşıyla ya da mağaza çalışanıyla kurmayı deneyince bir şeyler eksik kaldı. Süpürgeye sinirlenip Facebook 101 arkadaşlarınıza "ÇİFTE GİTMEYEN YANDAN TAŞ ALAMAZ!! 11!" diyemezsiniz. Belki haklısınızdır ama insanlar hakkınızda "Allah allah, niye bu kadar sinirli? Belli ki hayırsız çocukları yalnızca miras derdinde ve babalarının tansiyonunu hiç merak etmiyor. Yazık." diye düşünebilirler. Ya bizler? Geleceğin iletişim becerilerine sahip ve Instagram'a inanan nesilleri olarak, bu tartışmaya ne gibi argümanlar sunabiliriz? Gelin birlikte göz atalım:

"Belki sonra..." Lütfen. Lütfen...

"Bilmiyorum. Bugün her şeye yabancıyım sanki anneciğim. Söylesene bu eller, hassas bünyemi üzerinde taşıyan şu yatak, o yatağın çarşaflarına sinen yuvamızın sıcak kokusu... Belki her şey üst üste geldi. Belki mevsim geçişi, artan hayat pahalılığı..." gibi şeyler mırıldanarak annenizin gönlüne giden kapıları açtığınızı düşünebilirsiniz. İlk bakışta direksiyonu varoluşsal bir sorundan güncel politiğe kırmakla kurnazca bir hamle yaptığınızı zannedebilirsiniz. Annenizin her gün şaşırarak anlattığı fiyatları dinlerken yalnızca broşürlerin plastik kokusunu değil, geçim derdine dair sorunları da tıpkı bir süpürge gibi içinize çektiğinizi ima edersiniz. "Asıl süpürge, Ortaçağ'a ait asaletiyle kalbime taht kurmuş, sana olan sevgimi fısıldayan bir ejderhadır yalnızca." diyerek leydinizin başını döndürdüğünüzü zannedebilirsiniz. Ama yalnızca şov yapmış olursunuz ve perdeyi düelloda can vermiş onurlu bir şövalyenin son sözleriyle değil, Süheyl ve Behzat Uygur'un hoplamalarıyla kapatmak zorunda kalırsınız: Yaptığınız şirinliklerle reytingleri zıplattığınızı sanır ve fakat yanılırsınız. Çünkü anneniz reel politikse reel poli-

tiğin kralı, sıcak yuvaysa sıcak yuvanın feodal beyi ve onu kandırabileceğinizi düşünmekle yalnızca saray soytarısına çerez malzemesi oluyorsunuz lordum. Soytarının yılışık esprileri ile Şahane Pazar'ın coşkusu arasında bocalarken yıpranabilirsiniz. Ayrıca leydiniz buyurur: "Leş gibi kokmuş ortalık. Şu camı aç da havalansın çarşafların!"

İroni ile karışık evrensel bir mesaj vermeye ne dersiniz? "Bu savaşlar niye, neden bunca zulüm?" diyerek annenize aldığınız güllerden birini süpürgenin borusuna sokmak pasifist ve güçlü bir eleştiri gibi gelebilir. Fakat o da ne? Annenizin elindeki taarruz makinesini ne çabuk unuttunuz? Tam bu noktada diğerlerini dayanışmaya çağırabilirsiniz: Baba neredesin? Ey, dayı! Neredesiniz? Biliyorum, kolay değil ama hayır baba, Nike'a bu kadar sık gitmek kaçıştan başka bir şey değil. Oradaki çalışanlara derdimizi anlatamayız. Onların beyni zaten birtakım ergen seslerin krampon arayışlarıyla, zayıflama tavsiyesi soranlarla ya da orta yaş krizindeki beylerin renkli atlet arayışlarıyla çekilmiştir. Bize "Anlamıyorum, daha renklisi nasıl olabilir? Yeryüzündeki renk skalası belli bir şey. Fizik dünyanın sınırlarını yıkıp geçmemi mi bekliyorlar? İşte, istedikleri gibi olsun!" derken bir anda narin vücutlarını süpürge borusunun içine doğru bırakabilirler. İstediğimiz bu değil. Dayımın okey arkadaşlarını deneyebiliriz. Ama bu meseleyi dayımın anlam veremedikleri ihtiraslarına bağlayabilirler. İşler daha da karışabilir.

Annenizin ilgisini başka ev işlerine çekebilirsiniz. Böylelikle kazanmak için bazı ödünler de vermek gerektiğine dair bilgeliğe kulak vermiş olursunuz. Çöp atmak, ev işlerinden kaçanların yüzyıllardır ellerinde taşıdıkları şanlı bir bayraktır. Bizi bekleyen tehlikenin biriken tozlarda değil büyüyen çöp yığınlarında olduğunu, hijyen saflarında asıl düşmanın çöp kutularında aranması gerektiğine dair bir nutuk ile annenizi müttefik olarak kazanabilirsiniz. Çöp poşetinin büyüklüğünü göstererek "Maşallah, ayrılık zor olacak. Ama hayatı öğrenmesinin vakti geldi. Gözünün yaşına bakmayacağım!" şeklinde bazı esprilerle süpürge sonrası hayat için tansiyonu biraz düşürebilirsiniz. Eve döndüğünüzde kapıdan duyduğunuz ses, size yenilgiye mahkûm olduğunuzu hatırlatacaktır.

Mustafa Sarp Danışoğlu
Icarus in Bologna

MİSAFİR

LEVNİ HAKAN ŞAHİN

Adadaki ilkokula atandığımı öğrendiğim günün akşamıydı. Sokak lambalarının aydınlatmakta yetersiz kaldığı okulun önünde duruyor, ilk iş günümün hayalini kuruyordum. Müjdeyi aldıktan sonra havanın düzelmesini bekleyememiş, soluğu dalgaların saldırısına rağmen yolcularını adaya ulaştırmayı başaracak vapurda almıştım. Yazlıkçıların kendisini terk etmesiyle çırılçıplak kalmış olan adanın sokaklarını arşınlarken düşüncelere daldığımdan, zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, okulu gündüz gözüyle görme fırsatını kaçırmıştım. Biraz daha yakınlaşıp okulu incelemeye başladım.

Binanın dış cephesine, iki avucunun içinde tombul bir akvaryum balığı tutan, okul üniforması giymiş küçük bir kız çocuğu çizilmişti. Bina o kadar küçük, bahçe o kadar dardı ki, standart ebatlardaki Atatürk büstü kocaman duruyordu. Bir süre sonra bahçe kapısının açık olduğunu fark ettim. Bir anlık tereddüdün ardından bahçeye girdim, bir güvenlik görevlisi aradım gözlerimle. Kimse yoktu. Azgınlığını yedi düvele duyurmak isteyen bir kedinin haykırışları ve yaprakların hışırtısı birbirine karışıyordu. Binanın doğu cephesinden dışarıya sarı bir ışık yayıldığını fark ettim. O saatte, üstelik yarıyıl tatilinde, okulda birinin olmasının hayra alamet olmadığını düşündüm. Işığa doğru yöneldim. Büyük, ahşap pencerenin ardında bir adam, sandalyenin üstüne çıkmış, tavandan sarkan iple bakışıyordu.

Varlığımı hissetmişçesine, başını sakince bana doğru çevirdi. Göz göze geldiğimizde utandım, bakışlarımı kaçırdım. Kutsal bir ritüeli berbat etmiş gibi hissediyordum. Adam ağır hareketlerle sandalyeden indi, ışığı kapatıp içeri girdi. Olduğum yerde, öylece kalakaldım. Birkaç saniye sonra, bina kapısının açıldığını duydum. Kalbim, cezalandırılmak üzere olan bir çocuğunki gibi çarpıyordu. "Buyrun, kime bakmıştınız?" Sese doğru yöneldim. "Kusura bakmayın." dedim. "Okula bakıyordum öyle, kapıyı açık gördüm, girmiş bulundum. Buraya atandım da, bi' gelip görmek istedim."

Biraz önce intihar girişimi sekteye uğramamamış gibi beni içeri davet eden bu ağırbaşlı, kibar adamın, okulun hademesi olduğunu ve okul binasının içindeki lojmanda yaşadığını öğrendim. Bana okulu gezdirmeyi teklif ettiğinde oradan uzaklaşmak, eve dönmek istedim fakat o durumda, adamın teklifini reddetmenin, ona "Git kendini öldür." demekle eşdeğer olduğunu düşündüğümden, davete icabet ettim. Hademe Cemil, ellilerinde, kısa boylu, zayıf bir adamdı. Yanakları çökmüş, saçları henüz seyrelmemişti. Heybetli bir burnu ve derin göz çukurları vardı. Öğretmenler odasını ve sınıfları gezdikten sonra çay içmek üzere 2/A sınıfının yanındaki kapıdan, Cemil'in evine girdik.

Beklediğimden daha geniş bir evdi. İçine bardaklar, şamdanlar dizilmiş cam kapaklı vitrin, orta sehpanın üzerinde duran çiçek desenli vazo, duvarda asılı, altın rengi çerçeveli Kur'an sayfası gibi eşyalar, bana Cemil'in bu-

rada tek başına yaşamıyor olduğunu düşündürdü. Halının üzerinde usulca yatan birkaç pet şişe, çekyatın kenarından boşluğa sarkan iki tek çorap, yemek masasının üzerinde duran, kapağı yarım kapalı tencere gibi detayları da göz önünde bulundurunca Cemil'in evi, ebeveynleri tatile çıkmış bir liselinin yaşam alanını andırıyordu.

"Ada eskisi gibi değil." dedi, çayları doldururken. Konuşurken yüzüme bakmıyor, masadaki ekmek kırıntılarını, şaşırtıcı derecede kısa parmaklarıyla eziyordu. "Ben on sekiz sene önce geldim buraya. O zamanlar köy yeri gibiydi. Herkes herkesi tanırdı. Şimdi kim burada yaşıyor, kim yaşamıyor belli değil. Sürekli birileri geliyor, birileri gidiyor. Tabii, milletin bi' tane burada, bi' tane karşıda evi var. Sen karşıdan mı gidip geleceksin, burada mı kalacaksın hocam? Buralar güzel aslında ama bekara ev verecek ev sahibi bulamayabilirsin."

İkinci çayı da içtikten sonra müsaade istedim. Evde ruhumu daraltan bir hava vardı. Sanki sürekli hapşırmak üzereymişim gibi bir huzursuzluk hissediyordum. "Hocam motorlar çalışmıyor olabilir, bi' kontrol et istersen." dedi Cemil. Telefondan baktım, gerçekten de seferler iptal olmuştu. Cemil, fırtına kendisinin kabahatiymiş gibi, mahcubiyetle büzüldü karşımda. "Kal burada hocam, sabah dönersin." dedi. Mecbur kalacaktım. Davetsiz misafirden, Tanrı misafirine dönüşmüştüm. Bir süre konuşmadan, rüzgârın uğultusunu ve pencerelerin gıcırdıtısını dinledik. Sonra birdenbire Cemil'in gözleri parıldadı. "Rakı içer misin hocam?" diye sordu. "Peynir falan da var." diye ekledi.

İlk dublenin sonunda cesaretimi topladım ve nihayet, Cemil'den bana hocam demeyi bırakmasını rica edebildim. İçtikçe ifadesiz suratı hareket kazanıyor, mimikleri bilmediğim bir dilde yazılmış bir metne dönüşüyordu. Ara ara lafa girecekmiş gibi ağzını açıyor, hafifçe öne eğiliyor, sonra bir şey demeden tekrar arkasına yaslanıyordu. En son ne zaman biriyle karşılıklı oturduğunu düşündüm. Yalnızlığın çehresi tanıdıktı, insan görünce tanırdı ama öyle yanına gidip de selam veremezdi.

"Beni çıkartacaklar buradan." dedi. "Yukarıdaki siteye geçecekmişim, burada tek kalamazmışım." Tabağımdaki peynirle oynarken iç dünyama o kadar dalmıştım ki, Cemil'in varlığını unutmuştum. Geçen zamanda rakıya iyice abanmış, ağzı kaymıştı.

"Hemen kâğıt yolladı pezevenkler, daha kırkı çıkmadı Elif'in. Yani, tamam, benim bi' başıma bu koca evde oturmam israf ama böyle, kovar gibi, hemen kâğıt falan da ayıp... Elif hiç sevmezdi burayı. Gerçi Elif hiçbi' şey sevmezdi. Sıkıntıdan öldü. Kızı büyüttü beri ruh gibi dolanırdı ortada. Tüm gün televizyona bakar dururdu. İnsan iş yapmadan yaşayamaz ki. Ben kalkıp okulu temizlemesem, bahçeyle uğraşmasam, orayı burayı tamir etmesem, ben de ölürdüm. Evin mutfağına bile girmeyi bıraktı bi' yerden sonra. Hep beni suçlardı. Ağzını açıp bi' şey demezdi ama ben bilirdim. Okuyacaktı, İstanbul'a gidecekti. Hamile kalınca evlendirdiler bizi tabii. On sekiz yaşındaydı daha. Bende de meslek yok, bi' şey yok. Amcam araya adam soktu

da hademe olarak atadılar buraya. Ne oldu? Hademenin karısı oldu. Ben ister miydim böyle olsun? Yirmi senedir hayatını mahvetmişim gibi bakıyor bana. Baktı yani... Bakıyordu... İnsan sıkıntıdan ölüyor da vicdan azabından niye ölemiyor hoca? Yirmi senedir vicdan azabıyla yaşıyorum ben. Yanlış anlama, yüz kızartıcı bi' şey yapmadım. Gençtik, salaktık, amcamların ambarına giderdik beraber. Bi' kaza yüzünden bana kaldı güzelim kız. Düğün gecesi sabaha kadar ağladı. O ağladıkça ben de ağladım gizli gizli. Bizim kız üniversiteye gittikten sonra Elif iyice çöktü. Bi' akşam yemek yapıyordum. Sordum ona da, nohutu etli mi yapayım etsiz mi, dedim. Etli yap, dedi. Yarım saat sonra bi' baktım, asmış kendini. Kaçtım evden. Dokunamadım ona, indiremedim bile ipten. Bugün de sen beni gördüğünde... Yani yapabileceğimden değil de, bakıyordum öyle. Ben asamam kendimi. Elif nasıl yaptı, insan bunu nasıl yapar, aklım ermiyor. Balıkları zehirlemiş bi' de. Onlara da dokunamadım. Bak Allah aşkına, hâlâ duruyorlar. Gel bi' bak hocam, bak şuna ya!"

Cemil'in peşinden, onu dışarıdan gördüğüm yere, tavanından ip sarkan odaya girdim. Kocaman bir akvaryum dolusu ölü japon balığı, su yüzeyinde hareketsiz duruyordu. "İnsan bunu neden yapar, Allah aşkına, neden yapar ya?" diye yakındı Cemil. Sonra da yalpalayarak odadan çıktı. Bir süre akvaryumu seyretmeye devam ettim. Elif'i düşündüm. Belki de balıkların da çok sıkıldığına kanaat getirmişti.

Karşımdaki kanepede sızan Cemil, horlamaya başladı. Birbirimize bakmadan, karanlıkta yatarak konuşmak daha kolaydı. Dünyanın hiçbir dilinde onu avutabilecek hiçbir kelime olmamasının verdiği rahatlıkla bir şeyler gevelemiştim. Caminin tül perdenin içinden geçip zemine vuran ışığı, odada birikmiş sigara dumanı tabakasını görünür kılıyor, facia atmosferini abartıyordu.

Uyandığımda Cemil yoktu. Önce battaniyeyi sonra da mahmurluğu üstümden atıp ayaklandım. Evi adımlarken ona seslendim, karşılık alamadım. Okul bahçesine çıktım. Fırtına dinmiş, güneş açmıştı. Kelimeleşmesi imkansız, yorucu bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordum. Cemil'i göremeyince, arka bahçeye yöneldim. Toprağın üzerinde dikilmiş, ellerini açmış, gözlerini yummuş, bir dua mırıldanıyordu. Yanıbaşında paslı bir kürek vardı. Yine hissetti varlığımı. Gözlerini açtı, başını bana doğru çevirdi. Bu kez gözlerimi kaçırmadım. Gülümsedi. "Günaydın." dedi. "Balıkları gömdüm." Bir an, niyeyse, ona sarılmak geldi içimden. Sonra vazgeçtim. Avuçlarımı açtım, bir süre dua eder gibi yaptım. "Başka zaman inşallah." dedim, kahvaltı teklifine cevaben. "Gideyim artık."

Bahçe kapısından çıktıktan kısa bir süre sonra, Cemil'in içeri girmediğini, kapı ağzında beklediğini hissettim. Adımlarımı durdurmadan dönüp baktım. Yüzüne bir tebessüm yerleşmiş, arkamdan el sallıyordu. "Haftaya görüşürüz!" dedi. Haftaya okulların açılacağını o an anımsadım. Cemil'in yüzündeki tebessüm, benimkine sıçradı. "Görüşürüz!" dedim.

Sevdiğim Şeyler Bir Yunus Gibidir

Melis Köprülü

Sevdiğim şeyler bir yunus gibi yüzerken yerlere düşerler
Ben düşünüp dururum ne diyeceğimi
Beynimi uyuşturmadan şair olunabileceğini
Umuyorum

Derin ve dehliz gibi denizlerin ortasından ormanların yapraklarından ve seslerin sedalarından
Ben buralara geldim
Şimdi kitaplardan pirelerden böceklerden ve bazı kimselerden
Endişeleniyorum
Krizler krizler gibi gelmiyor bana
Krizler ölümler ve görünmeyenler gibi
Birbirinden farklı şeyler

Boş ver semaları çünkü sonra çay saatleri başlar
Bir gün evimde çay içecektim
Birden bir sürü insan geldi servis!
Nereye kaçacağımı bilemedim

Düşünüp dururken nasıl kaçarlar
diye baktım
Nasıl kaçarlar
Buralardan ve benden sonra benim evimden
Ben gül gibi yani gün gibi geçinip gidiyordum
Neden gelip çamur sürdün
Evime
salonuma
Çok mu yalnızdım
Biraz
Değildim!
Yalnız mıydım değil miydim ben bir yazıdan ibaret miydim
Bu çalışmalar
    nerelere
            gider
Biliyor musun dediler
Bilmiyorum
Sana bir sırrım var
Ama söylemekte emin değilim

Yalnızlıkla ilgili bir şiir

Bardak kırılmıştı
Şimdiye bilmem kaç kere
Ayağıma battı

Perde Ağır Ağır İner

Özden Selim Karadana

Açtı gözlerini çift kişilik yatağının tam ortasında Hadi Güler. Normalde bir çırpıda yataktan fırlamak gibi bir huyu vardır. Kalkar, hafifçe sendeler, sonra doğruca yüz yıkamaya gider. Bugün bir farklı. Doğrulmuyor yataktan, tavana bakıyor. Kim bilir neler geçiyor aklından?

Bir süre daha tavanı seyrettikten sonra doğruldu yavaşça yatağından, oturdu bir köşesine. Esnedi ve olanca havayı içine çekmek istedi. Bir müddet de burada bekledi. Hareketsiz kalan vücudu bir tepki gösterdi ve aniden irkildi. Lavabonun yolunu tuttu. Masmavi gözleri, pamuk beyaz saçları, kır sakalı ve haddinden fazla kırışmış alnıyla aynanın karşısına geçti. Kendisi elli beş yaşında ama bilmeyen birine sorsanız en az altmış beş gösteriyor diyecektir. İstanbul Şehir Tiyatroları'nda oyuncu. Yıllardır en iyi bildiği işi yaptı, oyun oynadı. En büyük mükâfatları da hâlihazırda oynamakta olduğu Vanya Dayı'yla aldı. Altı yıldır kapalı gişe oynayan oyun, yedinci sezonunda şimdi. Sezon başladıktan birkaç gösterim sonra "bazı oyuncuların" eski performanslarının çok uzağında olduğu dolaştı kulaktan kulağa. Seyirci sayısında umulmadık bir hızda azalmalar başladı ve yönetim oyunu programdan kaldırmaya karar verdi. Bu akşam son bir gösterim yapılacak. Bir veda. Hadi Güler tekrar irkildi. Kendiyle göz göze geldi. "*Uzakta bir ışıkçığım yok.*" dedi.

Yüzünü yıkadı ve ellerini pijama altının yanlarına sildi. Lavabodan çıkarken ayağına bir şey battı, kaldırdı ayağını. Silindir bir plastik parçası... Mutfağa doğru yürürken neyin nesi olduğunu düşündü, anlam veremedi. Mutfak kapısına asılı, ağzına kadar dolu olan çöp torbasına attı parçayı. Buzdolabından dört tost ekmeği ve dilimli kaşar peynir çıkardı. Bulaşık yığını ve şarap şişeleriyle kaplı tezgâhta ufak bir yer açtı. Peynirleri özensizce dizdi. Ayarı bozuk tost makinesinde, yanık kaşar kokusu alana kadar bekletti. Mutfak dolaplarını açtı, temiz tabak aradı. Bulamayınca tuvalet kâğıdına sardı tostları. Eli yandı biraz ama oralı olmadı. Oturdu televizyonun karşısındaki tekli koltuğa. Tostun biraz soğumasını bekledi. Eli telefonuna gider sandım ama gitmedi. Normalde her sabah TRT Türkü açar radyo uygulamasından, pek sever gündüz vakti türkü dinlemeyi. Herhâlde bu sabah kendini dinlemek istedi. Kim bilir neler geçiyor aklından?

Geğirdi. İkinci tost ağır gelmiş olacak, kalan parçayı tuvalet kâğıdına sarıp sehpanın üzerine bıraktı. Eli telefonuna gitti. Yağlı elleriyle servisçi Hakan'a bugün servis kullanmayacağını, münferit geleceğini belirten bir mesaj çekti. Boğazı kurudu. Buzdolabındaki

tekli soda aklına geldi. Aldı sodayı, çatal kaşıkların yer aldığı ilk çekmeceyi açtı, kapattı. Tahta kaşıkların ve bıçakların yer aldığı ikinci çekmeceyi açtı, kapattı. Buzdolabı poşeti ve türevlerinin yer aldığı üçüncü çekmeceyi açtı, kapattı. Açacağı bulamadı. Sodayı aldığı yere bıraktı. Tekli koltuğa geri döndü. Derin bir nefes aldı ve derin bir "uf" çekti. Telefonu çaldı. Yine o ne idüğü belirsiz 0850'li numaralardan biri aradı. Normalde her seferinde boş bulunup açardı, bu sefer meşgule attı. Neredeyse bütün öğleni o koltukta geçirdi. Vakti gelince odasına gitti. Gardrobu açtı. Temiz bir gömlek aradı. En dipteki askıda asılı, siyah beyaz kareli kısa kollu gömlekten başka -ki hiç sevmez- seçeneği yoktu. Ağır ağır giyindi. Lavaboya gitti. Bir kaç kez su çarptı yüzüne. Kendiyle göz göze geldi. "*Aylak bir yaşam...*" dedi, devamını getirmedi. Toparlanıp çıktı dışarı.

Sokağın sonuna gelince durdu. Tek tük geçen taksilerin kornalarına aldırış etmedi. Bekledi. Yirmi dakika kadar, kıpırdamadan bekledi. Çalan kornayla irkildi. Elini kaldırdı. Gelen taksiye bindi. "Nereye gidelim abi?" dedi taksici.

"Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi." dedi, sesi titredi.

"Hı?"

"Harbiye. Muhsin. Ertuğrul. Sahnesi." dedi, bu sefer anlaşılacak bir şekilde.

Taksici dikiz aynasından Hadi Güler'i bir müddet süzdükten sonra "Seyirci misin, oyuncu musun abi?" dedi. Hadi Güler bir müddet sessizlikten sonra "Seyirciyim." dedi, muhabbetin devamı gelmedi. Radyoda çalan şarkılar hiç hoşuna gitmemiş olacak, bütün yol yüzünü ekşitti. Sahneye varınca arabadan indi. Tabelayı görünce gözleri dolar gibi oldu. Tuttu kendini. Geri döndü. Bilmediği bir sokağa doğru hızlı adımlarla hareket etti. Bir süre döndü dolaştı aynı yerde. Sakinleşince sahneye girdi. Güvenliğe kafa selamı verdi. Kulisin kapısını açtığı gibi peyda olan gürültüden irkildi.

"İyi ki doğduuun Hadiiiii! İyi ki doğduuun Hadiiii!" sesleriyle bütün ekip, bir arada kulisi inletti.

Selda Pınar, ellerinde yedi mumlu pastayla karşısında belirdi. Göz göze geldiler. Daha ilk gün, okuma provasında karşılaştıklarında Hadi Güler'in gömleğinin sol cebi titremişti. Gençliğinin baharında olan Selda'dan çok etkilenmişti. O upuzun masaya oturup metni okumaya başladıklarında parmağındaki yüzüğü fark etmişti. İçine öküz oturmuş olacak, gömleğinin sol cebindeki hareketlilik dinmişti. Oyunu oynamaya başladıkları ilk yıllarda, her gösterimde ona ilan-ı aşk edebiliyor olmak hoşuna gitmişti. Oyun bittiğinde bir sonraki oyunu iple çekerdi. Gerçek hayatta gerçekleşmesi mümkün olmayacak bu tatlı oyun, hiç bitmesin isterdi. Ama bu hep

böyle devam etmedi. Oyun sonlarında kocasıyla edilen sohbetler, ardından gelen çocuk ve bir çocuk daha... Hadi Güler'i sahne üzerinde dahi hayal kuramaz hâle getirdi.

"Kaç oldun Hadiciğim?" dedi Kadir Tuncel.

"Bilmem. Kaç oldum, bilmiyorum." dedi Hadi Güler, ağzının içinde gevelereyek.

"Aa! İnsan yaşını bilmez mi? Kaç doğumlusunuz?" dedi arkalardan bir ses.

"Amaaan, bırakın şimdi. Mumlar eriyor. Hadi, bir dilek tutun." dedi Selda.

Hadi Güler, Selda ile göz göze geldi. Sonra mumlara baktı. Bekledi. Bir dilek tuttu mu bilinmez, üfledi. Hepsini söndüremedi, bir daha üfledi. Bir kez daha üfledi. Bütün kalabalık alkışlarla yeni yaşını tebrik etti. Kendi pastasından ikram ettiler. "Tatlı bana dokunuyor." diyerek kibarca reddetti. Kulisteki gürültüden rahatsız olmuş olacak, sahneye çıktı. Dekora göz gezdirdi. İkili koltukta oturdu bir müddet, sonra kalktı, volta attı. Biraz da iskemlede oturdu. Elini gezdirdi masa örtüsünde. Sahne amirinin omzuna dokunmasıyla irkildi. Vakti geldi. Kulise geçti. Kostümcü Banu Hanım karşıladı onu. Baştan aşağı giydirdi. En son ceketini geçirdi sırtına. "Emektar ceket he?" dedi gülümseyerek. Kibarca kafa salladı Hadi Güler. Oturdu aynanın karşısına. Makyöz Emel Hanım'ın sorularına "cık, hıhı, hıı..." gibi nidalarla karşılık verdi. Nihayet bu tantana bitti ve sahne arkasında yerini aldı. Kadir Tuncel yanında belirdi.

"İyi misin Hadi'ciğim?" diye sordu.

"Yapmayın böyle Allah aşkına. Kaçtır sormaktan yorulmadınız. İyiyim yahut değilim. Bana izin verir misin biraz?"

Kadir Tuncel sessizce ayrıldı yanından. Oyuncular yerlerini aldı. Son anonsun ardından perde açıldı. Oyun başladı. Bir önceki oyunların aksine salon hınca hınç doluydu. Hadi Güler son kez Voynitski olarak çıktı sahneye.

ASTROV: Uyudun mu?

VOYNITSKI: Evet... Çok. (Esner.) Profesör zevcesiyle buraya taşınalı beri yaşam çığırından çıktı... Zamanında uyumuyorum, kahvaltıda ve öğle yemeğinde abur cubur yiyorum, bir de şarap içmek çıktı... Bütün bunlar sağlığa zararlı! Önceleri tek bir boş dakikam yoktu, Sonya'yla nasıl da çalışırdık! Şimdi Sonya çalışıyor, bense uyuyor, yiyip içiyorum. Yok, iyi bir şey değil bu.

Repliğinden bağımsız bir kez daha tekrar etti. "*Yok, iyi bir şey değil bu.*" Ön sırada oturanlar, gözlerinin nemli olduğunu rahatlıkla görebilirdi. İlk perdeyi bitirdiler. Kimseyle muhatap ol-

madı. Boğazı kurumuştu. Replikler ağzından zor dökülüyordu. Sebilin yanına vardı. Üç bardak su içti. Tuvalete uğradı. Oyuncular yerlerini aldı. Perde açıldı. İkinci perdede soğuk soğuk terleyen Hadi Güler, ara ara cebinden çıkarttığı peçetesiyle alnını sildi. Kadir Tuncel yurtluğu satmayı önerdiği tiradını attı. Hadi Güler haddinden fazla es vererek karşılık verdi her seferinde. Sesi ön sıralardaki seyircilere dahi ulaşamayacak cılızlıktaydı. Bir anlığına dalmış olacak, Selda Pınar'ın bağırmasıyla irkildi.

YELENA ANDREYEVNA: Şu andan tezi yok, bu cehennemden çıkıp gidiyorum! (Bağırır.) Daha fazla dayanamam.

Hadi Güler, Selda ile göz göze geldi. Replik sırası ondaydı. Ağzından tek kelime çıkmadı. Selda ağzının içine bakıyordu. Baktı olmuyor, repliğini hatırlatacak bir soruyla imdadına yetişmek istedi. Hadi Güler gözlerini kaçırdı Selda'dan, önce seyircilere döndü. Bir an göz gezdirdi. Herhalde trak gelmiş olacak, ağzından tek kelime dökülmedi. Aklından neler geçiyordu kim bilir? Oyunu daha önceden izlemiş olan seyircilerin fısıltıları oyunculara kadar uzandı. Kaldıkları yerden, Hadi Güler'in repliklerini atlayarak devam ettirdiler oyunu. Sonya'yı oynayan Defne Yılmaz insiyatif alarak ve elinden geldiğince oyuna yedirerek Vanya Dayı'sının koluna girip onu sahneden çıkarttı.

"Ne yapıyorsunuz? Kendinize gelin. Oyun bitmedi daha. Toparlanın ve sahneye çıkın lütfen!" dedi kısık sesle bağırarak. Sahneye döndü.

Sahne arkasındaki insanların tuhaf bakışları arasında yangın çıkışına yöneldi. Bastırdı kapının koluna, açılmadı. Tüm gücüyle yüklendi bu sefer, açıldı kapı. Takip etti yolu, çıkışa kadar. Hızlı adımlarla kurtulmak istedi oradan. Korna seslerinin arasında karşıdan karşıya geçti. Kravatını çıkarıp yere attı. Bilmediği bir sokağa girdi. Adımları yavaşladı. Yüreğinin ta derinliklerinde bir şey kırılıvermişti. Nefes alıp vermekte zorlandı giderek. Ceketini çıkardı güçlükle. Yere uzandı. Gözleri kapandı.

Eski zamanlarda olsaydık, eski usül bir tiyatroda bir suflör olsaydım. Hadi Güler'in sessizliğe büründüğü tam o anda, usulca fısıldardım repliğini: "*Hayatım yok olup gitti!*"

DÖNGÜ

Sevda Deniz Karali

Belli ki bu gece de yoksun.

İstanbul'un bu kadar çok sokağı olduğuna inanmıyorum. Bir noktada gidecek yerin kalmaması gerekmez miydi? Benden başka?

Her sabah yeni bir mektup bırakıyorsun sanki başucuma. Bu kadar çok kağıt israfına gerek var mıydı? Hep aynı mektubu bırak demiyorum, yanlış anlama. Sadece, işte, bırakma.

Beni. Tabii ki beni. Başka kimden bahsediyor olabilirim? Her gün kapının önüne bir sandalye çekip umumi tuvalet kolonyası gibi beklemekten ben sıkılmıyor muyum sanıyorsun? Üstelik içerdeyim. Bari dışarıda olsaydım. Hiç değilse birileri yüzüme bakardı. Ya da yüzüme bakmaz ama şapkama bozukluk atardı. Bir şapkam bile yok, anlıyor musun? Her şeyi senin sanıp valizlere tıkmışım, kapının önüne koyduğum gibi almış birileri. Sürekli kokunu duyayım diye senin kıyafetlerini giydiğimi düşünmüştüysen bil diye söylüyorum. Zaten evde her gün adaçayı yakıyorum. Kokun vardıysa da kalmamıştır; adaçayı, öyle derler, kötü enerjileri dağıtır.

Belli ki bu gece de yoksun.

Olsun. Zaten ben de pek varım sayılmaz. Yine kapının önündeyim ama bütün kolonyalarım uçtu galiba, ya da adaçayı nihayet burnumun direğini kırdı belki de. Ona da olsun. Senin için kırılmış ilk şeyim değil.

Yarın, diyorum ki, dolaşmaya başlayayım ben de. Bu sokakların bir sonu varsa belki orada bulurum seni. Bir sürü mektup yazdım ben de sana, onları veririm. Çok israf olmadı, merak etme. Hepsi hepi topu tek cümle:

Belli ki bu gece de yoksun.

Sena Kuyucu

Pazar Rehaveti

BİTTİĞİMİZİN RESMİ

GÖRKEM ÇOLAK

"Birol Hocam, bir dursana hele. Şu Ahmet Hoca'nın mevzusunu etraflıca anlatsana."

Öğretmen zili, bina kolonlarına asılı paslı hoparlörlerin gözeneklerini cızırtıyla yırtarak etrafa yayılırken, iki öğretmen, sınıflarına beşer dakika geç dönmek pahasına dedikodunun ılık sularına bulanmaya hayli hevesliydi. Kırklarından yeni gün alan fenci Tuğrul Hoca, öğretmenler odasının boşalmasını güç beklemişti. Odada iki kişi kaldıkları gibi attı oltasını:

"Zengin mengin, bir laflar etmiş ama?"

"Nesini anlatayım hocam, gene sınıfta ileri geri konuşmuş işte. Aynı hikâye. İlçe Milli Eğitim'e şikâyet gelmiş, soruşturma açacaklarmış."

"Yapma ya, Ahmet Hoca'ya bak sen. Bu da kaçıncı oldu ama hakikaten..."

Sözlerini derin nefesler ve üç beş cıklamaya katık etti Tuğrul, "Ne konuşmuş sınıfta, haberin var mı?" diye de merakla ekledi. Olaydan büsbütün haberi vardı ya, branşı olmadığı hâlde retorik sorularla sıkı fıkıydı.

"Zengin para harcamak için vardır, demiş. Ancak o işe yararmış alayı. Lafa bak şimdi."

"Bak şuna, el kadar talebelere neler aşılıyor. Travma resmen. Biz de sonra toparlamaya uğraşalım çocukların kafasını."

"Sorma hocam. Fakir de zenginin kuruşunu saymak için yaşarmış, öyle diyormuş Ahmet Efendi."

Anlatmayı sürdürürken Bond çantasına birtakım kâğıtları gelişigüzel tıkıştırıyordu Birol.

"Kendisi de zenginin malıyla çenesinin yorulmaya başladığı vakti, yetişkinliğinin ilk günü bellemiş. Çocuklar da aynısını yaşayacakmış güya, tembihli olun, diyormuş. Sen hiç öyle bir aydınlanma filan yaşadın mı Allah aşkına Tuğrul Hocam?"

Bir müddet tıraşlı suratını kaşıdı, akabinde kısık gözlerini tavandaki floresana dikti Tuğrul. Seyredende bu adam düşünüyor intibası uyandıran abartılı performansı on saniye kadar sürdü. "Hiç anımsayamadım hocam, herif delirmiş vallahi." Demir sınıf kapılarının gürültüyle ikişer üçer kapandığı duyuluyordu.

"Ya! Değil mi? Adamın sınıfında da," dedi ve kuvvetle boğazını temizleme gereği duydu, "biliyorsun, semtin önemli insanlarının çocukları okuyor. E, yavrular da rahatsız olmuş hâliyle, annelerine söylemişler duyduklarını. Biz bunun için mi varız demişler. Hatta bir tanesi, 'Anne, bugün hiç para harcamadım, ölecek miyim yoksa?' diye soruvermiş, kadıncağız donakalmış tabii." Petrol karası bir kahkaha koyuverdiler karşılıklı, "Olay da oradan patlak vermiş anlayacağın."

"Kıyamam ya, korktular tabii. Sinirlendim bak ya hocam, ne günlere

kaldık. Şimdi nerede bu Ahmet Hoca?"

"Sınıftan dört, bilemedin beş çocuğu almış, İstanbul'a götürmüş dün akşam."

"Hayrola?"

"Ödül niyetine bir yere götürecekmiş çocukları, fakat inan ki teferruatından haberim yok hocam."

"E hani sınıfın kalanı, onları neden götürmemiş?"

"Cebinden ödüyormuş bütün masrafları, o yüzden her dersin birincisini almış yanına."

Ağırdan salladı başını Tuğrul, kol saatini önlüğünden kurtardı ve kıllı bileğini epey sıkıca tutan demir halkayı inceledi. Bu esnada koridorda birkaç çocuk kahkahası ve iri bir "Şşşşt!" ikazı işitildi.

"Çoktan varmışlardır o zaman. Haberi yok olup bitenden, değil mi?"

"Yok hocam, geldiğinde müjdeyi vermek bize düşecek maalesef," suratı ekşimişti, "uğraş dur işte böylesiyle."

Kulaktan kulağa oynarmışçasına kaynattıkları gıybet kazanında zaman hesabını tutturamamıştı Tuğrul ve Birol. O sıralarda Ahmet Hoca ve öğrencilerini İstanbul'a taşıyan körüklü, Çamlıca Gişeleri'nin önünde, trafik sürüncemesi içinde tıksırıyordu. Buna karşın, Birol'un malumatı doğruydu: Hoca ancak beş sınıf birincisini yanına alabilmişti: Matematiğin birincisi Zehra, Türkçe'nin birincisi Şirin, fen bilgisinin birincisi Aziz, hayat bilgisinin birincisi Talip ve dayak birincisi Ferdi. Ahmet Hoca'nın şahsi yargı modelince, avucunda en çok cetvel patlayan öğrencinin de kendi kulvarında bir payesi vardı. Hocanın bu anlayışı, yurt ranzalarında belleğine kaktığı İzgü öykülerinden mirastı. Ödüllerini bileği ve avuç içiyle kazanmış öğrencileriyle birlikte Bostancı'da Mickey Mouse'u seyredeceklerdi.

Koltuk tepesinde saatler eskitmiş çocukların İstanbul'u görme heyecanı, şehre yaklaştıkça huysuzlanmalar ve mide bulantıları arasında pay edilmişti. Hoca ise çocukların ellerine kolonya, önlerine poşet tutmaktan bitkin düşmüştü. Arabanın insanı tüketen durkalk döngüsünü yolcuların yaktıkları sigaraların dumanı izliyor, niyeyse bagaja emanet edilmemiş diz-dibi-valizlerinden yükselen sarımsaklı kokular müretteba tın sabrını sınıyordu. Gişeleri güç bela arkalarında bıraktılar ve akabinde tüm çocuklar, inecekleri dakikaya değin gördükleri insan ve bina kalabalığında kayboluverdi. Çocukların sükunetinden fırsat bulan Ahmet Hoca ise kambur, sıska bedeniyle söğüt dalını andıran muavinin İstanbul'a vardıklarını çığıran anonsuna kadar gözlerini dinlendirebildi.

Bu defa güneş, otuz beşe elli resim kâğıdının sol üst köşesinde değil, kararsız bulutların omzunda belirmiş, fakat otogar çıkışına el ele yürüyen tüm kafalar pastel sarıya boyanmıştı. "Şimdi," dedi gözleri kısık hâlde Ahmet Hoca, "Kız Kulesi'ni mi görmek istersiniz, yoksa Beylerbeyi Sarayı'nı mı?" Bu soru, çocukların kucağına pimi çekilmiş bir bomba gibi düşüverdi. Girift hâlde yığınla mırıltının kulağında birikeceğini biliyordu ya hoca, çocuklar birbirine diş geçirmeye çabalarken Kız Kulesi'nin karşısına konuşlanmış salaş lokantalardan birine vardılar. Birer simit, ikişer çay, Beylerbeyi yolunu tutmalarına yetecek dermanı bağışladı dizlerine. Civarlarını arşınlayan adımlar, kararlı ve aceleciy-

di. Bir yerlere ziyadesiyle geç kalmış gibi bir hâli vardı herkesin. İşin aslı, onlar da Üsküdar'da pek oyalanmamaya niyetliydi. Daha Bostancı'ya çıkacak, kendileri gibi gösteriye gün sayan yüzlerce çocuğun arasına karışacaklardı. Geç kalmaya gelmezdi, Mickey Mouse'un yolu her gün Paris'ten Bostancı'ya düşmüyordu.

"Pardon kardeşim, şuradan bir tam, beş de öğrenci alabilir misin?" ricasıyla iki büklüm hâlde yirmilik banknotu şoföre doğru uzatırken işaret parmağıyla en arka sırayı gösterdi Ahmet Hoca, "Şöyle oturun çocuklar, aman düşmeyin." Hoca da hemen önlerinde cam kenarına konuşlandı. Dakikalar içinde civciv dolmuş, işi Bostancı'ya düşmüş on vatandaşı topladı ve yola çıkmaya hak kazandı. Dolmuşu görür görmez civciv lakabını taktı Zehra, aracın adı öyle kaldı. Civciv dolmuş. Şehre girdikleri dakikalarda onları karşılayan trafikten eser yoktu, top sahası gibiydi asfalt. Çocuklar ise sabah ne yaşadıklarını çoktan unutmuş, Ferdi'nin avcundaki paketten badem şekeri aparmanın derdindeydi. Arnavut kaldırımları adımlayan pek fazla gölge kalmamıştı. Sabahleyin yarışa giren adımların sahipleri, geciktikleri köşelere ulaşmıştı herhalde. Hoca ve öğrencileri ise on beş dakikalık civciv, on dakikalık tabanvay yolculuğuyla Bostancı Lunaparkı'nın koca kapısı altında bitiverdi. Saatini yokladı hoca, daha bir buçuk saatleri vardı.

Çocukların gösteri merkezine varıncaya dek minik gövdelerinde sessiz sedasız taşıdığı heyecan, kendileri gibi Mickey faresine meftun yabancı silüetleri gördükten sonra neşeli çığırtmalarda hayat buluverdi. Muhtemel ki, o ana kadar gerçekten gösteriye gideceklerine dahi inanamamışlardı. Hey gidi Piaget, diye düşündü hoca. Çabucak sıraya girdiler, şimdiden önlerinde yüzlerce çocuk, onlarca veli dikiliyordu. Onca insan tüm sabahlarını işyerlerine koşturmaya harcarken, buncasının gün ortası vakti nasıl işi olmazdı, Ahmet Hoca'nın zihni bu soruyla meşguldü. Gözleri çocuklarda, zihni -ilk bakışta ilgisiz- meseleleri turlarken, tanıdık bir sesin ona seslendiğini fark edince irkildi.

"Ahmet Hocam!"

Hiç yoksa on yıl evvel mezun ettiği talebelerinden Sercan'ı anımsaması bir müddet sürdü hocanın, fakat bu tanımlama işlemi sırasında çocukcağızı bozuntuya vermedi, "Aa," dedi, "sen nereden çıktın oğlum?" "Anlatırım hocam, sizi hangi rüzgâr attı buralara? Tayininiz mi çıktı?" "Yok be," diye yanıtladı ve fısıltıyla sürdürdü tümcesini, "nerede o günler Sercan'ım." Otuzlarında gösteren öğrencisinin ismini hatırlayabilmişti nihayet. İçten bir kahkaha patlattı Sercan, "Birincileri gezdirmeye devam o zaman." Gülerek karşılık verdi hoca: "Hay yaşa! Hak ettiler vallahi. Sen de mi çoluk çocuğu getirdin?" Sercan seriden çocukları süzdü, fısıltıyla hocasını iki adım öteye çağırdı:

"Gösteriye geldik ama çocuk yok hocam."

"E, tek mi geldin oğlum?"

"Yok, tek değilim hocam ama... Mickey benim, öyle diyeyim."

"Mickey mi sensin?"

"Ta kendisiyim hocam. Dört, beş senedir biraderlerle organizasyon işindeyiz. Birkaç ay evvel iletişime geçtiler, turne programları çok yoğun olduğun-

dan buradaki gösteriyi bize bıraktılar. Anlaştıktan sonra kasetle de koreografilerini gönderdiler, iyice çalıştık. Geçen ay birkaç yönetici geldi, seyretti. Tamam, dediler. Biz çıkıyoruz bugün de. Bugün de birkaç gözlemci yollamışlar, nasipse Türkiye turnesine çıkacağız. On, on beş kişi filanız. Belki hatırlarsınız, bizim sınıfta Osman vardı, topaldı hani. O da bizim ekipte şimdi."

"Çapraz Osman'ı mı diyorsun?"

"Ta kendisi hocam."

"Vay arkadaş, bir yaşıma daha girdim. Dünyanın parasını kazanıyorlar, bari teşrif etseydi hergeleler. Neyse, size gelir kalemi olmuş, yabancıya gitmemiş en azından."

"Sormayın hocam, bize de şuradan üç kuruş ya kalacak ya kalmayacak. Hiç yoktan iyidir de..."

Yarım dakika kadar konuşmadılar, etraflarındaki çiğ uğultu kulaklarından girerek beyinlerini uyuşturuyor gibiydi. "Bilseydik biletlere bu kadar para bayılmazdık oğlum, arar seni okula çağırırdık." diye takıldı öğrencisine. Gülüştüler, sarılıp vedalaştılar. Ayrılırken hocasının kulağına eğildi, "Aman hocam," diye tembihledi Sercan, "aramızda kalsın bu anlattıklarım. Gizlilik sözleşmesi imzaladık. Yerin kulağı var, bir duyulursa bittiğimizin resmidir." Hocasından onay aldığı gibi de gözden kayboldu. Çocukların yanına döndü Ahmet Hoca. Önlerindeki kalabalık buharlaştı ve salona damladı. Beş öğrencisiyle hoca, koltuklarına kuruldular. Perdeler açıldı. Gözlerini aldı ışık şovları, seyircilerle birlikte oyunlar oynadı Mickey faresi, iki saat boyunca duvarlarda hep bir ağızdan gülüşmeler yankılandı. Perde kapandı, çocuk figüranların rabarbası başladı. Ahmet Hoca, "İyi çalışmışlar." diye geçirdi içinden. Beş öğrencisinin ellerini birbirine tutturdu, dolmuşa doluştular.

Çocuklar bir gün daha kalmak istediklerini bizzat söyleyemiyor, fakat suskunlukları bu dileklerini ele veriyordu. Hoca da çocukların hâlini görüyor, fakat bozuntuya vermiyordu. Odadaki fili unutturmak adına öğrencilerine gösteriden ne hatırladıklarını soruyor, o esnada uydurduğu başka gösterileri çocuklara anlatıyordu. Yeniden Harem'e varmışlardı, bu defa epey öteden bardak şıngırtıları ve dalga sesleri duyuluyordu yalnız. Otobüs kapılarını açarken ufukta denizci fenerleri göz alıyordu. "Gitmesek mi öğretmenim?" diye dökülüverdi Ferdi mahcubiyetle. "Gitmezsek dönmenin anlamı kalmaz oğlum." dedi hocası, okşadı çocuğun başını. Yolcular içeri doluştu, kapıları kapattı kaptan. Otobüs yola koyulduğunda, ayaklarına kara sular inmiş çocuklar hemencecik sızıverdi. Sabahki kokular duyulmuyordu, fakat kesif bir ıhlamur rayihası dolanıyordu ortalıkta. Burunlar alışmak bilmiyordu. Yolu seyre daldı hoca, "Sercan Mickey olmuş ha..." diye düşünürken kıs kıs gülmeden edemedi. Kendi kendine epey eğlendi bu malumatla. Önünde servis arabasıyla muavin belirdi. "Ihlamur var mı?" dedi hoca, maalesef dedi cılız çocuk. Sabahki muavindi bu. Çay varmış, kahve varmış. Kahvesini aldı, gözleri yeniden süratle devirdikleri otoyola düştü. "Sercan'a bak, Mickey olmuş..." diye tekrarladı içinden, "Daha neler göreceğiz, kim bilir." Dibinde telvesi kurumuş plastik bardağı elinde, öylece uyuyakaldı.

Camdan Otelde İlk Günüm ve Son Günüm

Zeynep Kıymacı

Bir kırlangıç hayal ediyorum. Kasabanın meydanındaki saat kulesinde, yelkovanın tam üzerinde. Böyle soğuk bir günde, ailesinden uzak düşmüş. Nereye gideceğini bilemiyor. Yelkovanın üzerinde, çevreyi izliyor dikkatlice. Öncelikle kasabayı saran çam ormanına bakıyor. Her zamankinden daha karanlık ve daha ıssız görünüyor gözüne. O sırada gagasının üzerine bir kar tanesi konuyor. Hafifçe yüzünü çırpıyor. Kasabadaki onca pencere, bir dolu bir boş, dökülmüş dişleriyle sırıtan bir ağzı hatırlatıyor ona. Sonra benim olduğum sokak dikkatini çekiyor. Bu karlı gecede, sarı ışıklarıyla bir ışıldak, bir sineklik gibi duran camdan pansiyondan olsa gerek. Hızlıca kendini boşluğa bırakıyor ve pansiyona doğru pike yaparak iniyor. Kırlangıç iyice alçalıyor, pansiyonun birinci katında (barın hemen üzerinde) soluk bembeyaz yüzde duran bir ben gibi görünen çamurdan yuvasına giriyor. İğne deliğine yalanmış ipliği sokar gibi ya da bir gözlüğü kılıfına yerleştirir gibi aniden yapıyor bunu. Ben ise bu camdan binanın, camdan duvarlara sahip olmayan tek gözünde (yani barın içinde) tezgâha yaslanmış bu kırlangıcı düşünüyorum. İçeride adını bilmediğim ya da hatırlamadığım bir caz parçası çalıyor. Saksafonlar, gitarlar, kontrbaslar kartondan kesilmiş şekiller gibi yerlere düşüyor. Yalnızım. Hemen yanımda bakırdan bir tencerede şarap kaynıyor. Buharı tavanı aşıp yükselmeye çalışan bir bulut yaratıyor tam kafamın üzerinde. Şaraba tarçının tatlı kokusu, elmanın ekşiliği ve bir de üzerine portakal kabuğunu ekleyince bu bulutun turuncuya çalan kırmızı bir renk aldığını görüyorum. Tavandan sarkan, dev bir şemsiyeyi andıran eski avize öksürür gibi birkaç kere yanıp sönüyor. Avizeyle tüm gece arkadaşlık eden dev kadranlı antika saate bakıyorum. O da duvarın üzerinde günün bitmesini beklermiş gibi duruyor. Bugün barı açman çok anlamsızdı, der gibi bir daha öksürüyor avize. Başımı iki yana sallıyorum. Bugün bayram, diyor, bir daha öksürüyor. Yapacak daha iyi bir işim yoktu, diyorum mırıldanarak. Antika saat başını sallıyor. Ama hem şarap buharından hem de yorgunluktan olsa gerek, meşhur tablodaki gibi duvardan akmaya başlıyor. Bomboş bir bar da olsa herkesin bayram günü gidecek bir yeri olmalı, diye düşünüyorum, barı açmamın makul bir sebebini ararken. Zaten bu barı açmak ne zaman mantıklı oldu ki?

Beş ay önce buraya geldiğim-

de kalacak bir yer ararken meydanda saat kulesinin hemen altında rastladığım bir kadın beni buraya göndermişti. Camdan otel, demişti işaret parmağıyla burnunun kenarını kaşırken. Meydanın kuzeyinde Şamdan Sokak var, orada bulursun. Pansiyonu gördüğümde kanım donmuştu tabii, sadece isminin camdan olduğunu varsaymıştım. Sokağın adının da şamdan olduğunu düşününce... Tüm ışıklar o zaman da şimdiki gibi açıktı. Ürkerek bahçeye adım attığımda tiz bir kadın kahkahasıyla olduğum yere çivilendim. Kim var orada, diye sordum, duyacağım cevaptan korkarak. Terastayım canım, dedi. Ama zorlama, istesen de beni göremezsin.

Üç numara miyop gözlerimi hafifçe kıstım. Görüntü netleşir gibi olsa da bir buz kalıbının altından bakar gibiydim hâlâ. Gözlüksüz onu görmem hakikaten imkansızdı. Tabii onun benim kör olacak kadar tembelleşmiş gözlerimi kastetmediğini pek sonra anladım. Kendisi bir hayalet olduğu için onu göremeyeceğimi söylemiş. Çünkü bir gözlük hangi camdan yapılırsa yapılsın ya da bir kontakt lense (renkli veya şeffaf fark etmez) ne kadar para dökerseniz dökün, bir hayaleti görmenize yardımcı olmaz. Bunun için yeni bir göze ihtiyacınız vardır. Hayatım, maalesef hiç boş odamız yok, diye seslendi hayalet. Camdan binayı baştan aşağı süzdüm. Tabii ki camdan olduğu için odaların bomboş olduğunu görüyordum. Biraz içerledim kadının beni böylece göndermeye çalışmasına. Ama kalacak bir yer bulmak zorunda olduğumu hatırlayınca dev bir ceviz yuvarladım boğazımdan. Bir işe de ihtiyacım var, diye seslendim var gücümle.

Sesi tiz kahkahalara dönüştü. Çınlamalardan duvarların titreştiğini hissettim. Belki de şansımı başka bir yerde denemeliydim. Fakat tüm gün başıboş bir şekilde kasabayı dolaşmıştım. İş bulmak bir yana konuşacak birileri bile yoktu görünürde. Tuhaf bir kasaba bu. Dışarısından çok farklı. Kendi kuralları var ve hep sessiz. Çoğumuzun babası gibi. Gülme sesleri gururumu incitse de son cevizi de yuvarladıktan sonra derin bir nefes aldım. Kahkahalarının ardından, bekle biraz, diye karşılık verdi. Bahçedeki ceviz ağaçlarından birinin altına çöktüm. Çenemi elime yaslayıp beklemeye başladım. Bir süre sonra bir cevap gelmeyeceğini düşünüp oflayarak yerimden kalktım. Yukarıya son bir kez baktım. Görünürde kimse yoktu. Gerçi olsa bile göremeyecektim. Gözlüğümü çam ormanının içindeki patikadan geçerken üstüne basarak kırmayı başarmıştım. Kendi kozmosunu yaratan, dağınık ve sanki milyarlarca parçadan oluşan valizimin içinde bir yerlerde yedeği vardı aslında. Ama onu da göremediğim için bulamıyordum. Bu içinden çıkması zor bir döngü, hangi noktadan başladığını bilemediğim bir çemberdi.

Gökyüzünden beyaz bir lekenin üzerime doğru uçtuğunu gördüm. Gözlerimi ince bir çizgi haline gelene kadar kıstım. Epeyce yaklaştıktan sonra bunun uçak yapılmış bir kâğıt olduğunu fark ettim. Parmak uçlarımın üzerin-

de hafifçe zıplayarak yere düşmeden yakaladım. Kâğıtta kısaca bu camdan otelin giriş katında küçük (küçücük) bir bar olduğu, epey zamandır orayı tekrar açmak istediği (fakat zamanı yoktu) yazıyordu. Eğer bu barın başında durmayı kabul edersem, yine barın arkasındaki küçük (küçücük) odada kalabileceğimi söylemişti. Hevesle kabul ettim bu teklifi. Bu hayaletin çok ama çok uzun zamandır bu kasabada ve bu camdan otelde yapayalnız yaşadığını (o kadar uzun zaman ki kasabada bilen yok) ve bir sebepten asla müşteri kabul etmediğini bir süre sonra öğrenmiştim. Hayatta olmadığını öğrenmem ise epey bir zaman almıştı.

Avize bir daha öksürüyor. Yerdeki karton enstrümanlara bakınca kendi kendime düşündüğüm vakitte birkaç şarkının çoktan geçip gittiğini anlıyorum. Tencerenin içindeki kepçeye uzanıyorum. Metal kepçe şarabın bütün öfkesini emmiş gibi ısındığından, parmaklarım yanıyor. Usulca bir küfür savuruyorum havaya, şarabın altını kapatıp bahçedeki sandalyeleri toparlamaya başlıyorum. Hepsini üst üste koyup hemen girişe yerleştiriyorum. Tam masaları da toplamaya girişirken, sırt çantalı bir gölgenin bahçeden içeriye girdiğini görüyorum. Gözlerim genişliyor. Öyle ki alnımdaki oluşan kırılmaların sesini duyuyorum. Bunca zamandır ilk defa yeni biri! Şaşkınlığımı görmüş olacak ki bir gülümsemeyle yaklaşıyor yanıma. Etrafa göz gezdiriyor. Kapatmış mıydınız yoksa, diyor hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Başımı evet anlamında sallıyorum. Omuzları bir yenilgiyle serbest kalıyor. Verdiği uzun soluk havada bir yol çiziyor. O yola bakarken, bu yabancının sırt çantasıyla yürüdüğünü görüyorum. Kasabaya yeni mi geldiniz, diye soruyorum merakıma yenilip. Aslında merak da sayılmaz bu, onun çam ormanından tembel adımlarla yürüyüp geçtiğini uzun uzun izlemişim gibi güçlü bir görüntü var aklımda. Kalacak yeriniz var mı diye üsteliyorum. Cevap vermiyor.

Mektuptan başımı kaldırdığımda ağaç dallarına asılı anahtarlarla göz göze gelince şaşırmıştım tabii. Etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Anahtarlara uzanıp yine camdan yapılmış akordeon bar kapısına ilerledim. Zaman içeride kilitli kalmış gibiydi. Akordeonda birkaç notaya basıp, kapıları açınca onlarca yılın birbirlerinin üzerine çıka çıka boş sokağa doğru koşuştuğunu gördüm. Bar bir yatak odasından biraz daha genişçeydi, ahşap bar tezgâhı ve birkaç masa sandalyesiyle epey yorgun görünüyordu. Dev avize en az bugün olduğu kadar yaşlı ve sarıydı. İçeri girdiğimde başka bir alem ve başka bir zamanın, tatlı-ekşi içkilerin, fısıltılarla devam eden bir sohbetin ve en çok da yalnızlığın damağımda yeşil bir leke gibi büyüdüğünü hissettim. Çok uzaklardan gelen güzel anıları, cam duvarlarda kırılan ışıkların içinde izledim bir süre. Bu yalancı gökkuşaklarının içinde doğum günü partilerini, geç kutlanan yıldönümlerini ve iple çekilen dost sohbetlerini izledim. Tozlu

bar taburelerinden birine oturdum. Bu duvarların bir çaresine bakmalıydım. Hem delirmemek hem de biraz mahremiyet için. Bu sebeple ilk işim, terastan, duvarları boyamak için izin istemek oldu. Sadece barı ve arkada uyuyacağım odayı boyamama izin çıkmıştı. Hem boya almak hem de kasabayı biraz daha telaşsız bir şekilde görebilmek için çarşıya gitmeye karar verdim. Burası hem yıllar önce terk edilmiş gibi ıssız hem de zorla öğle uykusuna yatırılmış ve uyanma saatini bekleyen bir çocuk gibi sabırsızdı. Sokaklarda tek tük rastladığım yaşlı ve mutlu yüzler, bazı evlerin dolaşan hatıraları gibi sessizdi. Görünürde okul veya hastane yoktu. Bir süre sonra bir karakolun olmadığını da fark edecektim.

Size bir teklifim olacak, diyor misafirim gözlerini ovuştururken. Sessiz kalıyorum. Size etrafı toplamakta yardım etsem, siz de bana bir içki ikram eder misiniz? Yüzünde yapacağı şakayı unutmuş gibi bir ifade beliriyor. Yardıma gerek olmadığını söylüyorum, bir bayram gününde herkesin gidecek bir yeri olmalı. Onu içeri girmesi için cesaretlendiriyorum. Bara oturuyor. Önce beresini, daha sonra eldivenlerini çıkarıp yanındaki sandalyeye koyuyor. Uzun süre dağınık kalmış, yeni bir araya gelmiş gibi bir yüzü var. Uzun bir burun ve küçük bir ağız. Koyu kahverengi gözleri bana birini anımsatıyor, ya da sadece bu ihtimalden hoşlanıyorum. Barın etrafından dolaşıp bakır tencerenin başına dikiliyorum. Sessizlik ikimizi de istemediğimiz yerlere götürür gibi geliyor, konuşuyorum.

"Buraya dışarıdan çok az insan gelir. Gelenlerin çoğu da neden burada olduğunu bilmez. İlk zamanlar burayı uyumsuzların, delilerin, yenilenlerin sürüldüğü bir tecrit alanı olarak düşünmüştüm. Ama dışarısının kaosunu, dumanını ve yanıklarını kendime hatırlatınca dışarının sürgün yeri olduğu fikri daha gerçekçi gelmeye başladı." İki kupayı ağzına kadar şarapla doldurup, içlerine birer çubuk tarçın koyuyorum. Kupaların birini ona doğru iteklerken barın arkasında kendime ayırdığım sandalyeye oturuyorum. Müzik setinden hâlâ kartondan enstrümanlar dökülüyor. Misafirim rahatsız gibi durmuyor, o yüzden kapatmaya meyletmiyorum hiç. Şarkı değişiyor, eski zamanlardan yuvarlanarak önüme düşüyor.

Boya ve birtakım ıvır zıvırları almak için üstköşeye doğru çıktığım yolculuğuma kemer köprünün üzerinde bir mola verdim. Kendi etrafımda dönüp kasabaya baktım. Bu öğlen saatinde terk edilmiş, insansız bir Brueghel tablosuna benziyordu. Oldukça düzenli bir haritası vardı. Çam ormanlarının içinden yükselen ırmak, kasabayı ikiye ayırmıştı. Üstköşede dükkânlar, bir sinema, salonlar ve kafeler vardı. Irmağın altında kalan ve nispeten daha büyük olan altköşede ise camdan otel ve evler sokaklara adilce dağılmış sessizce yaşıyorlardı. Üç katlı bu otel dışında evlerin hemen hepsi tek katlıydı. Irmağın üzerinde bir kemer köprü uzanıyordu. O

da fazla yüksek sayılmazdı. Köprünün üstköşedeki çıkışının hemen yanında ise küçük bir meydan ve saat kulesi... Benim buradaki maceram nasıl o saat kulesinde başladıysa, dünya da işte oradan dönmeye başlamıştı. İnsanlık dışarıya bu meydandan adım atıp, beş parmağıyla sarıp sıkmıştı. Saat kulesinden her üç saatte bir, başka bir şarkı çalardı. Çoğu zaman kime ait olduğunu bilmezdim bu şarkıların. Kimse bilmezdi. Ama içlerinde hep bir mızıka sesi olurdu. Bu başlı başına bir ibadetti bu kasaba için. Köprüyü geçip meydana ilerledim. Meydana sarı şemsiyeler ve ahşap masalar atılmıştı. Masaların bazıları doluydu. İnsanlar ahşap masalara dirseklerini dayamış, sohbet ediyorlardı. Birkaç kuş meydanın üzerinde uçup şemsiyelere kondular. Kuşlar, sarılar, eller, kelimeler, kaldırım taşları... Irmağın önüne öylesine başıboş ve öylesine bilerek konulmuş gibilerdi ki boyayacağım camdan duvarlara böyle bir tablo çizmek istedim.

Aldıklarımı hızlıca torbalara doldurup dükkândan çıktım. Hava kararmadan barı ve yatak odamı en azından uyunacak hâle getirmek istiyordum. Köprü mokasen ayakkabılarımın altında gülen bir ağız gibi takırdadı. Gökyüzü bulutlanmıştı, çam kokuları bulutları yeşillendirmişti. Köprüden inip Şamdan Sokak'a girdim. Torbaları bahçeye bırakıp akordeondan duyduğum birkaç notayla içeri girdim. Mobilyaları duvarlardan uzaklaştıracak şekilde barın ortasına yerleştirdim. Ahşap saplı boya fırçasını kahverengi boyaya daldırdığımda, bir an şüpheye düştüm. Camdan duvarlara sinmiş, yüzlerini göstermek için gün ışığını bekleyen tüm muzip anıları geri dönülmez bir şekilde yok edecektim. Hepsi fırçadan damlayan bu huzurlu kahverengiyle sonsuz bir uykuya dalacaklardı. Onlarla vedalaşmak için akşam güneşini bekledim. Güneş göz hizama geldiğinde, son kez yaladı barın duvarlarını. Camda parçalanan ışıklar, mavilere, yeşillere, turunculara döndü. Yüzler belirdi tekrar. İlk randevuları, ilk öpüşmeleri, bar tezgahına yaslanan elleri, bardak altlarını, ağzına kadar dolu tabakları izledim. Usulca iç çekip kahverengiyle bir şerit çektim anıların üzerine. Çoğu hatıra yarım, cümleler havada ve renkler kararsız kaldı. Pişman olmaya zaman tanımadan tüm duvarları boyadım. Duvarların camdan olduğunu bilsem de boyadığım kahverengi, ahşap bir kulübenin içinde hissettirdi beni. Bir ağaca saklanmış gibi temiz ve güvende hissettim. Her ne kadar camdan bir iskelete giydirildiğini bilsem de bu palto bara çok yakışmıştı. Vakit kaybetmeden pencerelere de yeşil kadife perdeleri giydirdim. Her tarafı güzelce temizledikten sonra avizeye yeni bir ampul taktım ve antika saate ise yeni bir zaman. İşte benim bu kasabadaki zamanım da böyle akmaya başladı.

Elimdeki boş kupayı sallayarak bir tane daha isteyip istemediğini soruyorum. Teşekkür ederim, daha fazla içemeyeceğim diyor dirseklerini bara yaslarken. Bardakları alıp lavaboya koyduğumda sırtımdaki gözlerini his-

sediyorum. Aramızdaki sessizlik katlanılmaz hâle geliyor, biraz bahçede oturmak isteyip istemeyeceğini soruyorum. Kar durmuş, gökyüzünde masmavi bir ay var. Ayın maviliği, altında oturduğumuz yaprakların arasından sızıp omuzlarımıza dökülüyor. Başımı kaldırıp camdan otele bakıyorum. Otelin ışıkları, karla kaplı kaldırımlar ve hava süt köpüğü gibi yumuşacık. Barın içinden belli belirsiz notalar duyuluyor, kara değip ıslanınca ayaklarımıza dökülüyorlar. Dönüp ona bakıyorum, gülümsüyor. Yutkunuyorum. Yuvarlanan ceviz mideme düştüğünde gülüyor. Sahiden neden buraya geldiğini soruyorum. Düşünmeden cevaplıyor, nedenini biliyorsun bence. Üzerine bol gelen ince gömleği zarif boynundan dökülen bir sabah serinliğini anımsatıyor bana. Uzanıp zayıf bedenine sarılmak istiyorum. Ama bir konuşmanın hazırlığını yapıyor gibi göründüğü için, bölmek istemiyorum. Seni almaya geldim, diyor. Gitmek istemiyorum. Otoriter bir sesle itiraz etmeme izin vermiyor. Burada daha fazla kalamazsın, dönmen gerek.

Başka şeylerden söz etmek istiyorum. Bunu fark ettiği için üstelemiyor. Bir şey söylemeden bara girmek konusunda anlaşıyoruz. Akordeon kapıdan içeri girince eve dönmekten söz eden bir caz parçası çalıyor. Olduğum yerde ritim tutmaya başlıyorum. Bardaki eşyalar eski bir masaldaki gibi hareketleniyor ve dans etmeye başlıyorlar. O ise kolunu sandalyenin arkalığına yaslayıp gülümseyerek beni izliyor. Perdeler uçuşuyor, bardaklar oldukları yerde çınlıyor. Avize bile şarkıyla uyumlu öksürüyor. Yaydığı baldan ışık saksafonun vuruşlarına değiyor. Ona bakıyorum. Yüzü her geçen saniye başkasının oluyor. Bir süre sonra yoruluyorum. Masalardan birine karşılıklı oturup başımı koyuyorum çiçek desenli örtülere. O da karşıma geçiyor. Şarkı değişiyor. Kadife perdelerin, avizenin, kahverengi camdan duvarların arasında, aramızdaki cılız mum alevinde dans eden erkek vokalin acıklı sesini dinliyoruz. Usulca başımı kaldırıp kapalı göz kapaklarının ardına bakıyorum. Ölümden korkuyor musun?

Başını kaldırmıyor masadan. Gözlerini açıyor, yüzüme bakıyor. Bunları konuşmak için çok erken, daha çok zaman var önünde, diyor. Omuz silkiyorum, merak ettim sadece. Arkama yaslanıp ellerimi başımın üstünde birleştiriyorum. Kafatasımdan tıkırtılar geliyor. Saç diplerime dalgalar vuruyor, geri çekiliyor. Su çekildiği zaman kalan tortulardan birkaç cümle uydurmaya çalışıyorum. Bence... Ölüm anlamlı bir şey. Seni kendinden daha emin biri yapıyor, kim olduğunu bir daha hatırlamayacağın için.

Tıkırtılar güçleniyor. Dalgalar hızlanıyor. Büyüyor. "Kendime hep dışarıdan bakıyorum biliyor musun? Sanki sokakların, mahallelerin, şehirlerin, ülkelerin, gezegenlerin değil uçsuz bucaksız bu evrenin içinde görüyorum kendimi, korkunç. Her şey kum gibi birikiyor. Birbirinin üzerine yığılıyor. Ölürsem düzelecek gibi her şey. Sonsuz bir dinginlik hâli. Ama kendimi öldüremiyorum işte!" Korkuyorsun o zaman, diyor. Nedense

bu cevabı beni şaşırtıyor. Aslında bildiğim, bildiğimi kabul ettiğim şeyi ondan duymak huzursuz ediyor. Ama itiraz edemem, biliyor nasılsa. Arkada, aramızdaki konuşmaya göre fazla neşeli bir şarkı çalmaya başlıyor. Fakat notalar da bu gerginliği farkında olsa gerek, cam bardaklara, bakır tencereye, şişelere, çıplak ayaklarımıza çarparak kendilerine kaçacak bir yer arıyorlar. "İçimde bir içki, bir şarkı, bir incir, bir akşamüstü için katlanılmaz arzular var. Ne yapsam söz geçiremiyorum. Ölümden korkmak değil bu, yaşamayı sevmek sadece. Beynimin çeperini yırtarak sonsuzluğa karışmak, gerçekten yok olmak, ölüm çoğu için nihai son olduğundan eninde sonunda ona kavuşacağımı bilmek belki de bu arsızlıklarımın en makul bahanesi. Ama yine de onlara sahip olduğum için utanıyorum."

Sen istemeseydin buraya gelemezdim, diyor. Kirpiklerinin ürkek aralığından, muzip bir şekilde bana bakıyor. Sen istediğin için buradayım ve sen istemediğin sürece de gidemem. Yalan bir ifadeyle gözlerimi deviriyorum. Neyse, burada yalnız kalmaktan sıkılmıştım zaten. Gözlerinin önünde inşa ettiğim o yalandan umursamazlığıma gülüyor. Bu akşam seninle sinemaya gitmek istiyorum, diyor. Heyecanlanıp gülümsüyorum. O sırada saat kulesinden çınlayan mızıka sesiyle irkiliyorum. Ohoo, diyorum. Saat geç olmuş, eğer hemen çıkarsak gece seansına ancak yetişiriz. Hızlıca toparlanıp çıkıyoruz. Şamdan Sokak'ta yürürken karların ve buz mavisi göğün tadını çıkarıyorum. Ellerimi paltomun cebine sokuyorum. Konuşmadan meydana kadar yürüyoruz. Şemsiyeler, uykuya dalmış kediler gibi kendi içine büzülmüş hâlde duruyorlar. Sinemada tek bir film oynuyor. Biletlerimizi alıp koltuklara kuruluyoruz.

Işıklar, gölgeler perdenin üzerinde dolaşmaya başlıyorlar. Önümdeki dev manzarada ilk olarak annemin yüzünü görüyorum. Daha sonra babam, kardeşlerim... Ben de varım. Eski evimizde, yemek masasında oturuyoruz. Kimse konuşmuyor ama ben duyuyorum. Bu filmi otuz sene sonra izlesem ne hissederdim diye düşünüyorum, masadan sadece annem değil, başkaları da ayrılmış olsa. Gözlerim doluyor, onun elimi sıkıca tuttuğunu hissediyorum. Kasabaya gelmeden önce okuduğum bir kitaptan cümleler yankılanıyor beynimde. "Zamanın ruhu böyle davranır işte, tutsağı olarak içinde yaşayanlardan gizlenir, başka zamanlarda çekilen fotoğraflara bakarak bizleri dışarıdan gözleyenlere gösterir kendini.*" Bu filmi daha önce izlemiştim, deyip hızlıca kalkıyorum yerimden. Beni takip ediyor. Otele dönmüyoruz. Barla vedalaşmaya gücüm yok. Hemen gidelim diyorum, yoksa bir daha cesaret edemem. Hızlıca köprüyü geçip çam ormanının içindeki patikaya giriyoruz. Kuru dallar ayaklarımız altında kırılıyor. Kırlangıç gökyüzünde, beni takip ediyor. Gülümsüyorum. Derin bir nefes alıyorum, evet, diyorum kendi kendime. Şimdi nasıl bir çatlak bulup akacaksın bakalım kendine doğru?

**Dag Solstad, Profesör Andersen'in Gecesi. Çev: Banu Gürsaler Syvertsen*

Sevgili Yaşam

Halil İbrahim Çiçek

Dilimde bir küfür
Gövdemde papatya ölüsü taşıyordum
Giysileriyle gömülen bir ceset gibi
Yakışıyordum toprağa

Kentlerdi beni yaşatmaya çalışan
Biraz metropol biraz taşra
Üç renkli barlar, gri sokaklardı
Ve tahtakurularıydı kanımdan beslenen
Kanımdı
Kitaplarda parıltılı cümlelerle anlatılıp
Toprağa dökülüp kuruyan
Ve o vakit
En kutsal sayılandı
Beni yaşatmaya çalışan bunlardı

Evet yaşatmaya çalışıyorlardı fakat
Parmaklarım kollarım gövdem
Durulmamış kan içindeyken
Bir ölüye yakışıyordu suretim
Yaklaşıyordu
Amerikan biraları
Alman likörleriyle
Karışıyordum geceye
Aç oturduğum sofralardan
Tok kalkmıyordum bir kere
Fakat
Ne ağarırken gün ne girerken yatağıma
Davranmıyordum kılıcıma

Güneşi kokluyordum her sabah kara perdelerimin ardında
Asılı durup beni bekleyen güneşi
Midemde bulantı başımda ağrı
Kanımda alprazolam aklımda anılarla
Ölüyoruz
Demek ki yaşanılacak diyerek
Yineliyordum dilimin ucunda bazı malum dizeleri
Bir küfür
Ve ölüsüyle bir papatyanın
Yineliyordum

Bazen beyaz bazen kızıl çiçekler olurdu
İki kutbunda zihnimin
Bir ölüme
Bir aşka
Bir kavgaya sarılırdım
Yaşama sarılırdım
Hem de sarsılırken
Her dakika her saniye
Sarılırdım yaşama
Onun ağırlığını bilip unutanlara
Yahut ağırlığı hiç tatmamışlara
Ve kanımı akıtanlara karşı
Sarılırdım yaşama

Şimdi bakarken geçmişe
Ve göremezken karanlık ve puslu geleceği
Yine sarılıyorum
O bana karşı
Suskun ve ümitvar davranıyor
Aklımda anılar midemde bulantı
Başımda ağrı kanımda alprazolam

Tamahkâr bir sevgilidir yaşam.

EL FATİHA

EREN SÜLÜN

İsmail'in cenazesinde kimse siyah giymemişti. O filmlerde olurdu. Kimsede güneş gözlüğü de yoktu çünkü kimse ağlamıyordu. Zaten on beş kişiydik. Beşi belediyenin levazımatçısı, ikisi hoca, biri hocanın çırağı, Uncu Cemal, Zerzok, (Lakabının uydurukluğuna bakmayın, emekli öğretmendir kendisi. Soyadı nüfusta yanlış yazılmış ve her eşsiz soyadı gibi bu da lakaba dönüşmüş.) Ramazan abi, Ercü, hep mahallede olan ama sadece adını bildiğim biri, babam ve ben. İsmail'in fotoğrafı iğnelenmiş olsaydı göğüslerimize, o da şık olurdu ama İsmail'in herhangi bir fotoğrafı olabileceğine hiç inanmıyorum. Öyle sanıyorum ki nüfus cüzdanı bile fotoğrafsızdır onun. Nüfus cüzdanı da yoktur diyeceğim ama emekli maaşı vardı. Onu çekmek amacıyla saklıyordur nüfus cüzdanını. Yoksa devletlik, doktorluk falan işi de olmazdı.

Tabutun üzerine iliştirilen yeşil havluyu kim bulup getirmişti acaba? En azından kurtuldu, diye konuşuyordu herkes kendi arasında. En azından yıkandı, dedim içimden. Densiz bir şakaydı bu ama insan içinden şaka yaparken kendini tutamıyor. İçimin şakacı olmayan tarafları, şaka yapan taraflarını uyardı, koordine olundu, ciddiyetin farkına varıldı. Benim ciddi olduğum yerden Uncu Cemal gevşeyivermiş olacak ki "Bizim de Zerzok'la namazımızı kıldır da aradan çıksın. Bugün yarın biz de yatarız İsmail'in yanına hocam!" diye bir şaka patlattı. Cümlenin sonundaki "İsmail'in yanına" kısmı, Uncu'nun kendine has sessiz kahkaha nöbetine karıştığı için at kişnemesi gibi çıktı. Zerzok pos bıyıklarının, Hasan Hoca da badem bıyıklarının altından ayıp olmasın diye birer erkek tebessümü verdiler vermesine ama Uncu kadar gülen olmadı. Normalde bu şakaya çıkışacak olan Hasan Hoca, Zerzok ve Uncu'nun ilkokuldan arkadaşı olmasından sebep ağır başlı bir tebessümle savuşturuverdi şakayı. Zaten Uncu'nun şakaya Zerzok'u bulaştırması da hocayla bu samimiyeti de ilkokul hukuklarına dayanıyordu. Yoksa caminin yolunu bilmez, her akşam da koyunlarına bekçilik ederken bir galon şarabı yuvarlardı. (Evet, unculuk mesleği değil, lakabıydı. Kendisi hayvancılık yapardı.)

"Evet, herkes geldiyse indirin merhumu." dedi hoca. Genelde karar kalabalığa bırakılınca bir uğultu olur. Burada tedirgin bir sessizlik oldu. İsmail'in gireceği mezar renginde, isteksizlik hareleri belirdi herkesin tepesinde. Benim görevim hayatın her anında olduğu gibi dikilip susmaktı zaten. Mahallelinin zihinlerinde de kazık gibi öyle dikilen çocuk olarak kodlu olduğumdan hiç kimse benden beklemedi İsmail'i mezara indirmemi. İkinci anons geldi hocadan: "Şöyle bir soyunsun bakalım mezara indirecekler, ceketle kabanla olmaz bu iş." Ramazan abi, karısı tarafından İsmail'e akraba sayıldığı için zorunluluk hissetmiş olacak ki çıkardı montunu. O anda belediyeden iki kişi girdi mezara. Ra-

mazan abi de çıkarmış olduğu montunu geri giydi. İsmail'in bir deri bir kemik bedenini bir çırpıda naklettiler tabuttan mezara. Biri içeride kaldı tahtaları yerleştirmek için. Çatısı da tamamlandıktan sonra başladılar toprak atmaya. Ben yine dikilmece tabii. Kişi sayısı az olduğundan hem cemaat yoruldu hem mezar geç kapandı. Babam Ramazan abiye ''Başın sağ olsun.'' dedi. Ramazan abi tüm orta yaş çirkinliğiyle dilini ağzının kenarından hafiften çıkararak elini siktir et anlamında salladı. Herkes için öyle bir ölümdü bu.

Gariban cenazesinin bile bir romantizmi olur. Bunda ciddiyet bile yoktu. Kundakçı Doğukan denen hıyar da (Uyuşturucu satıcılığı, gasp, haraç, adam yaralama, kadın ticareti... Her bok vardır bu piçte. Neyse ki kundakçılık henüz sadece lakabıydı.) dün kahvede ölüm haberini duyar duymaz "Bir çayını içmedim şimdiye kadar ibnenin. Mezarını sikeyim!" diye atıp tutmamış mıydı? Mahallenin en pislik adamı bile şikayetçiydi İsmail'den işte. Önceki akşam ölümünden mütevellit bir şişe şarap eşliğinde İsmail'i överken "İnsan bir kere hayata küsmeye görsün..." dedi babam. ''İnsan bir kere düşmeye görsün...'' Çok mal çalardı bizim dükkândan ufak tefek. Babam bazen müsaade ederdi bazen de deli ederdi onu gözünü ayırmadan. Bizim dükkânda İsmail'e bazen çalmak serbestti. Serhat Bakkal'daki metal kutulu Vividentleri ip bağladığı mıknatısla çalmaya çalışırken yakalanıp yaka paça kovulmuştu zaten. Bırak çalsın, diyordu babam. Eski günlerin hatırına... Hatırı da vardı gerçekten. Hayatıma dair hatırladığım ilk anılarımdan biri işkembe çorbası tenceresine elimi sokmam diğeri de İsmail'in traktörüyle bizim evi taşıması. İki buçuk yaşındaydım fakat İsmail'in römorka doğru dönüp bana laf attığını hatırlıyorum. Belki de anlatılanlardan yola çıkıp zihnim uyduruyor bu anıyı. Fakat İsmail'in bakışı net bir şekilde zihnimde. Belki de römorka döndüğündeki o bakışı etkili oldu onu "Deli Adam'' diye çağırmamda.

Küçükken dükkâna gittiğimde ne zaman o gelse, babam kim bu diye sorardı. Deli Adam derdim. İkisi de gülerlerdi. Bakışlarındaki alkol şaşılığı, kışın giydiği asker kaputu, yazın giydiği deri ceketi, çökmüş ve yaş tahmini duvarını aşmış yüzünün o günlerde bana çağrıştırdığı kelime grubu "Deli Adam"dı. Babam, "Faydası zararından çok oldu onun bize." derdi hep. Babama borç verdiği çok oldu sıkışık zamanlarda. Gariban olduğuna bakmayın. Garibanlığı fakirliğinden değildi İsmail'in. Bankada hatırı sayılır parası, bu hatırı sayılır paradan daha fazla çarçur ettiği parası ve emekli maaşı vardı. İsmail'i benim nazarımda ilginç yapan da buydu. Varlıklıydı ama bir cüzdanı bile yoktu. Eski bir telefon defterinin arasında ve üstündeki onu tanıdığımdan beri giydiği kaputta ve deri cekette tımarlıyordu paralarını. Para olmayan ceplerinde de sarımsak, başak biberi, çakı, bıçak, Alman malı eski radyosu... Sarımsağı taşımasının nedenini babama verdiği tarif sayesinde öğrenmiştim. Dükkândan aldığı top kekleri sarımsakla beraber eziyor, onu yiyordu şarabın yanında meze olarak. Ballandıra ballandıra tarif ediyordu babama nasıl yaptığını. Sabahları Çokomel, -bazen çaldığı bazen satın aldığı Çokomellerdi bunlar- öğlenleri bir paket Çizi, akşamları mevsime bağlı

olarak ekmek arası tahin helvası ya da yaz helvası. Haftada bir gün de dükkâna el arabası ve bir bobin çamaşır ipiyle gelir, iki koli şarap alırdı. ''Bak şimdi nasıl dedikodumu yapacak ibneler.'' der, el arabasını ite ite kahvelerin önünden evine doğru yollanırdı. Babamla arkasından bakardık. Gerçekten de tüm kahve laf atanlar ve dedikodusunu yapanlarla dolu olurdu. Haz duyuyordu şarapçı olarak anılmaktan. Kısa aralıklarla yapıyordu bunu. O kadar şarabı içemeyeceğine göre evi ufak çapta bir şarap mahzenine dönmüştü muhtemelen. Beyaz Ataol denince mahallede akla gelen İsmail'di ama kendisi beyaz Ataol'a beyaz Ataol değil "bahçe kazığı," bazen de ''minare'' derdi. Şarapla arası böyle yaratıcı isimler takacak kadar iyiydi. Bazen de gelir, sadece bir şişe su alırdı.

''Sar amıca!" derdi. "Sar sen onu gasteye.'' Bu duruma anlam veremeyip ''Şarabı sardırmayan adam, aldığı pet şişe suyu sardırıyor.'' dediğimde babam anlamlı bir bakış atmıştı suratıma. Tabii ya, nasıl da anlayamamıştım... Gazeteye sarılı yarım litre pet şişe su, ellilik rakı anlamına geliyordu "dedikoducu ibnelerin" gözünde. Tüm uyarılara rağmen asla yıkanmazdı. Mahalledeki üç kahveden de kovuldu bu yüzden. Bir süre mahallede görünmedi. Sabah kahvelerin önüne serpilmiş gazete parçalarından anlıyorduk gece yarısından sonra hayalet gibi mahalleye sızıp kahvecilerden intikam aldığını. Böyle birkaç kilo gazeteyi parça pinçik eder torbalara doldurur el ayak çekilince intikam alacağı kişinin evinin ya da dükkânın önüne dökerdi. Kahvenin brandalarına bıçakla kesikler açtığı da oldu. Sonra kasabadaki tüm kahvelerden kovulmuş olacak ki mahalledekilere yine döndü. Yine uyardılar, yine yıkanmadı, yine kovuldu. Yalnızlıktan ölüyordu -ki zaten yalnızlıktan oldu ölümü- ama yıkanmıyordu.

Evinde elektrik yoktu. Ercü, göt cebinden kontrol kalemi ve penseyi eksik etmeyen seyyar-serbest biraz da illegal bir elektrikçi olduğundan bazen İsmail'den gizli, kaçak yollarla elektriği açıyor, hemen akabinde İsmail'den gelen "İbneler elektriğimi açmış amıca, gel hallet şu işi.'' başvurusu üzerine biraz sevap ve bir bahçe kazığı karşılığı kapatıveriyordu elektriği. İsmail de bir yanlışlık sonucu geldiğini düşündüğü elektriği inadına kapattırmış olma zaferinin keyfini sürüyordu. Ercü'nün cenazede bulunmasının nedeni de bu bahçe kazıklarının hatırıydı belli ki. Sırf komşulara inat olsun diye bütün gece pencerede radyo dinlediğini duymuştum. Yetmiş yaşına gelmiş bu adamın gece geç saatlere kadar oturup sabahları kahvenin ilk müşterisi olmasına da anlam veremiyordum. İsmail bu güçleri ve aykırılığı sayesinde bir anti kahramana dönüştü gözümde. Fakat neye karşı bir nefretti bu? Neye karşı bir inattı? Niye rekabeti bu kadar seviyordu? Kendini bu kadar yalnızlaştırması, hatta ölümünün de yalnızlıktan olması... Hep düşünüp cevap bulamadığım sorulardı bunlar. Mezarlıktan bulduğumuz tahta parçalarıyla botlarımızdaki çamurları kazırken bir ipucu daha verdi babam: "İnsan bir kere lanet olsun demeye görsün." Birkaç saniye sustuk. "Neyse bu kadar yeter." dedim tahta parçasını fırlatıp. "Yıkanınca çıkar." dedi babam. Yine densiz bir şaka geldi aklıma. Yapmadım.

ben bi kozmos

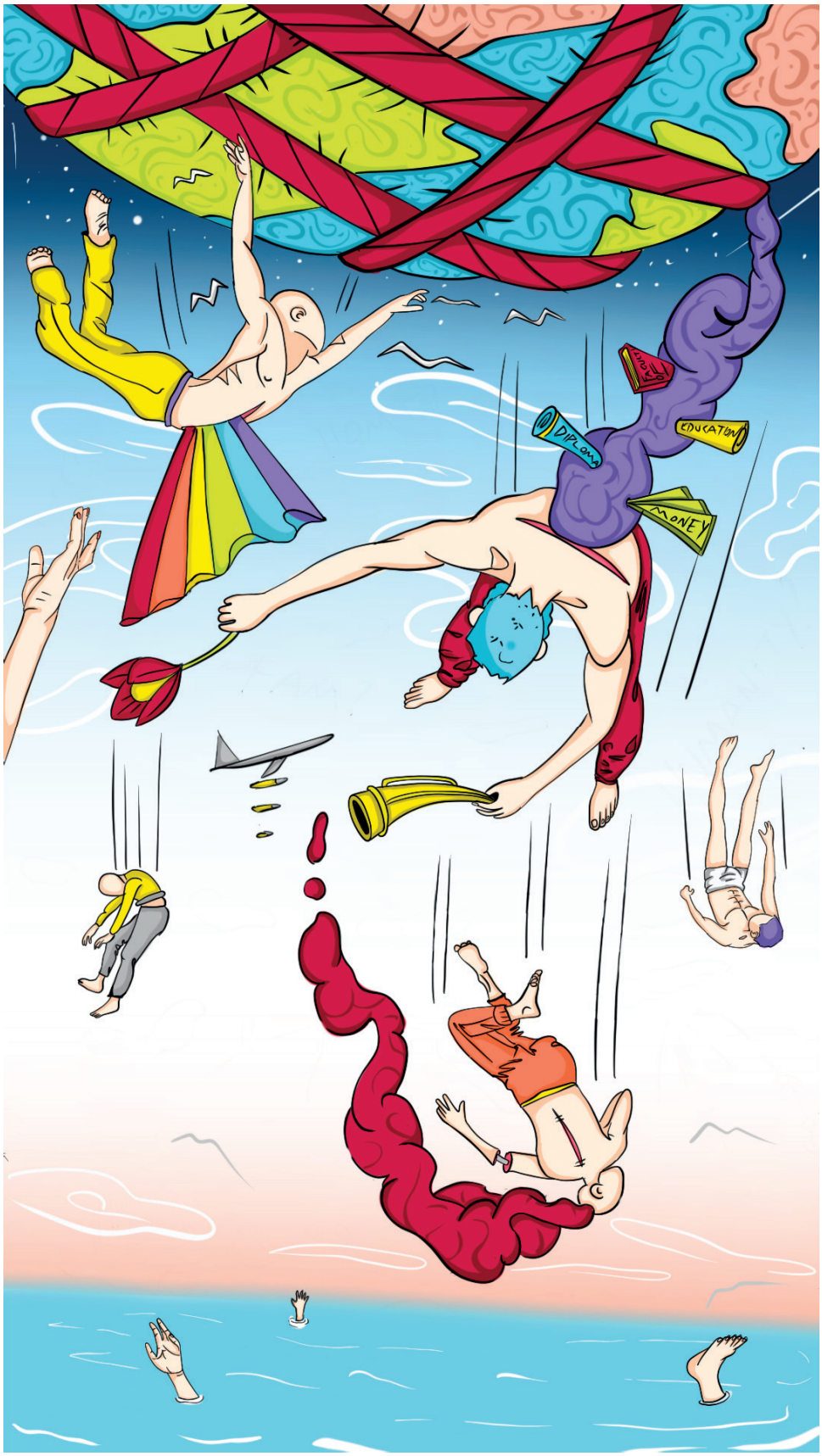

BU DÜNYAYA SIĞMAYANLAR

Annem İçin Bir Kahvaltı

Ayşegül Bahtiyaroğlu Tekin

Kokuya uyandı. Su bitmiş, çelik yanmaya başlamıştı. Çaydanlığı eline alıp elindeki siyah karanlığa baktı. Su tutmadı. Her şeyi öylece bırakıp kendini dışarı attı.

Ayakları onu çok tanıdık bir yere çağırdı. Yurt dışından döndüğünden beri eskiden çok iyi bildiği bu sokaklar, bu ağaçlar, evler şimdi ona yabancı gibiydi. Güneş tenini acıttı. İçeri girip apartmanın serinliğinde biraz dinlendi. Yukarı çıkmadan bir süre girişte bekledi. 7 numaranın kapağı açık boş siyah posta kutusuna, bir sarmal gibi yukarı doğru yükselen siyah demir tırabzanlı merdivenlere, kapının girişine uzanmış siyah kediye baktı. Fatma Hanım onu apartmana girerken görmüş, pusuda bekliyordu. İkinci kata çıkar çıkmaz kapıyı açtı: "Hoş geldin yavrum." dedi. "Gözümüz yollarda kaldı. Acelen mi var? Bir kahve içmez misin?" Yorulmuştu. "Zahmet olmasın." "Aaaaa, ne zahmeti, deli kız." Deli! Annesi de bu kadın için biraz delidir ama çok iyidir diyordu. Evin planı her şeyiyle annesinin eviyle aynıydı. Geniş büyük pencereler, yüksek tavan, yer yer taş duvarlar, eski tip döşeme yer karoları. Fatma Hanım'ın önüne koyduğu yumuşacık terlikleri giyip kapının hemen karşısındaki büyük salona geçti. Kaç zamandır kibrit kutusu gibi evlerde yaşıyordu. Bu evlerin genişliğini, yazın bile serin olan esintili havasını özlemişti. Odanın iç köşesindeki tekli koltuklardan birine yerleşti. "Kahveyi yapıp geliyorum." dedi kadın. "Aç mısın?" "Sağ ol Fatma Hanım teyze, kahvaltı yapmıştım." Karnı onu yalancı çıkarmak ister gibi guruldadı. Kadın çok değil, beş dakika sonra iki bardak kahve ve bir tabak kurabiyeyle geri döndü. Kurabiyeleri kendi yapmıştı, tadına bakarsa çok sevinirdi. Kızın hâlini hatırını, ne iş yaptığını, sevgilisi olup olmadığını, evlenmek isteyip istemediğini, çocuk düşünüp düşünmediğini sordu. Sorular bitince kısa bir sessizlik oldu. Ayçin kurabiyeleri yiyene kadar zor sabretmiş olan Fatma Hanım, kız son kurabiyeyi yerken "Dün polisler geldi buraya." dedi. "Arama izinleri varmış. Evi gezdiler. Haberin vardır herhalde." Ayçin öksürdü. Kurabiyenin son parçası boğazına kaçmıştı, su içti. Fatma Hanım kızın nefes borusu açılana kadar bekledi ve sonra ardı ardına sıraladı cümleleri:

- O adamdan şüpheleniyorlar belli ki. Allah biliyor ya ben de şüpheleniyorum. Bu zamana kadar seni huzursuz etmemek için tek kelime etmedim. Allah biliyor ya o adamı gözüm hiç tutmamıştı. Geceleri uyuyamıyorum. Bir o yana bir bu yana dönüyorum. Polisler ikinci kere gelince dayanamadım, anlattım her şeyi.

- Neyi anlattın?

- O adamı gözüm hiç tutmadı, dedim. Öyle şey yapacak kadın değildi, dedim. Tamam, arada bunaltıyordu hepimizi, biliyoruz ama...

Başına sert bir darbe almış gibi hissetti birden. Kulakları uğuldamaya başladı, gözü karardı. Kadının dedikleri-

ni duyamaz oldu. Uyandığında üstünde battaniye, koltukta uzanıyordu. Pijaması bile vardı. Korkuttun bizi, dedi Fatma Hanım:

- Şimdi iyisin ya. İki gündür gözünü açmadan yatıyorsun. Ateşin düşmeyecek sandım. İki gün.

- Üşütmüşsün, doktor öyle dedi. Doktor.

- Bekleyenin var mıydı? Çalıştığın yere haber verelim mi? Seni merak etmişlerdir.

Bekleyeni ya da haber vermesi gereken biri yoktu. "Ben artık kalkayım." dedi sadece. Fatma Hanım izin vermedi. "Dur." dedi "Hayatta bırakmam. Sabah gidersin artık." İnatlaşacak hâli yoktu, battaniyeye sarıldı. Sabah gözünü açar açmaz çıktı evden. Üç gündür uyuduğu için neredeyse hava aydınlanmadan uyanmıştı.

Henüz bir kat çıkmıştı ki başka bir kapıya yakalandı. "Gel." dedi fısıldayan bir ses. Olduğu yerde kalakaldı. Ne aşağı inebiliyor ne yukarı çıkabiliyordu. "Teşekkür ederim Hagop amca." dedi o da fısıldayarak. "Bir eve bakıp gideceğim." "Gel." dedi ses yine. "Sonra gidersin." Öyle kendinden emin bir çağrıydı ki karşı koyamadı. Eskiden mahallede Fatma Hanım teyze ile Hagop amca arasında bir şey olduğu dedikodusu dolaşırdı. Neden sonra bozuşmuşlar, eşlerini kaybedip çocukları yanlarından gittiği hâlde görüşmez olmuşlardı. Vücudu iki büklüm eğilmiş, saçları bembeyaz olmuş adamın arkasından yürüdü. Yine aynı biçim küçük holden salona geçti, bu sefer diğer köşeye oturdu. Hagop amca ona kristal bir şekerliğin içinde akide şekeri ve kolonya ikram etti. Eskiden şekerciydi. Bütün mahalle çikolatasını, şekerini ondan alır; dükkânı bayramlarda dolup taşardı. Tam karşısına oturup "Annen gibi..." dedi. "Sen de çok güzelsin." Ve dayanamayıp sordu:

- Ne dedi o ismi lazım değil sana?

- Polisleri siz de gördünüz mü?

- Gördüm ya. Onları ben çağırdım zaten. Söylemedi mi?

- Kim?

- Adını anmayacağım. Anca kendinden bahseder zaten.

Sonra yine fısıldamaya başladı.

- Annenin böyle bir şey yapacağına inanmıyorum. İşin içinde bir bit yeniği var.

Evin her tarafı artık antika olmuş eşyalarla kaplıydı. Ceviz ağacından yapılma eski tip koltuktan güç alıp sordu:

- Sen de sevgilisinden mi şüpheleniyorsun?

- Annenin seveceği adamın böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyorum ya. Yine de şüpheleniyorum tabii.

- İyi de neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?

- İnsan bu. Farklı koşullarda nasıl davranacağını bilemeyiz.

Hagop amca, 1955 yılında dükkânı yağmalananlardan biriydi. Dükkânını yeniden inşa etmesi bir, kalbini onarması bin gönül yılını almıştı.

- Sen tanışmadın değil mi? Neydi

onun adı? Unutmamak için bir yere not etmiştim, dur.

Tam giderken geri döndü.

- İsimleri aklımda tutamaz oldum.

Hiç tanışmamış, tanışmak istememişti ama bir kere görmüştü onu, çok iyi hatırlıyordu. Yurt dışından geleli kısa bir süre olmuştu. Her şey özlediğinden çok farklıydı. Yaklaşmak istese de beceremiyor, annesine acımasızca soğuk davranıyordu. Başında yine kuvvetli bir zonklama hissetti, ateşi hâlâ tam düşmemişti. Hagop amca isme bakmak için içeri gittiğinde, çantasından defterini çıkardı. Galiba mayıs ayıydı. Sürpriz yapmak için annesine geldiğinde kapıyı bir yabancı açmıştı. "Anneniz yürüyüşe çıktı. Ben bir arkadaşıyım. İsterseniz siz geçin, o da birazdan gelir." demişti. İstemedi. "Siz, dedi bana." diye yazmıştı günlüğüne. "Annemin böyleli arkadaşları olduğunu bilmiyordum. Onlara benden bahsettiğini de..." 4 Mayıs. Demek ki uzun süredir beraberlerdi. Adamda onu tedirgin eden bir şey fark etmemişti. Gözü duvardaki koyu ahşaptan sarkaçlı saate takıldı. Sarkacın sağa sola gidişini izlerken nasıl olduğunu anlamadan yine uykuya daldı. Uyandığında akşam olmuştu. "Beni uyku böceği ısırdı galiba." dedi.

- Hastaymışsın, niye söylemedin.

- Aaa, konuştunuz mu?

- Kapıya not bırakmış aneres*. Bilmez misin ne meraklıdır.

Duvardaki cam kapaklı ecza dolabına gidip birkaç ilaç çıkardı:

- Bunları iç, yarına bir şeyin kalmaz.

- Gitmem gerek, Hagop amca.

- Yarın gidersin. İlaçlarını iç hadi. Yarına bir şeyciğin kalmaz.

Evini ve altı yanmış çaydanlığı düşündü, karşı koyamadı.

- İsmini hatırladın mı?

- Bulamadım kâğıdı.

- Neden şüpheleniyorsun sen bu adamdan?

- Bir gece onu merdivenlerden aşağı inerken gördüm. Çok tedirgin bir hâli vardı. İnerken bir an durup tırabzana tutundu. Duvara yaslanıp nefesini düzenledi. Sonra hızla inip çıkıp gitti apartmandan.

- Eeeee?

- Çıkınca da bir bakışı vardı ki apartmana...

- O gece? O gece mi yani?

- Hatırlamıyorum. Bakma bana öyle. Günleri karıştırır oldum.

- Polise anlattın mı?

- Anlattım tabii. Kapı deliğinden gördüm diye ciddiye almıyorlar.

Haa, karşılaşmadınız yani?

Hayır kızım, kapı deliğinden baktım diyorum işte. Aaaaa.

Ertesi sabah, yaşlı adam uyurken geldiği gibi sessizce çıktı evden. Bu kez kimseye yakalanmamaya çalışarak yavaş yavaş çıktı merdivenleri. O sırada 6 numaranın kapısı açıldı. Uzun saçlı, çelimsiz bir delikanlı onu içeri çekip kapıyı kapattı.

*Suratsız

- Mert!

- Özür dilerim, korktun mu?

- Korktum tabii. Ne yapıyorsun? Kafayı mı yedin?

- Affedersin. Çok affedersin. Apartmana girdiğinden beri seni bekliyorum. Neden hemen bana gelmedin?

- Ne geleceğim sana ya!

Bir eli hâlâ kapının kulbundaydı. Mert'i dinlerken gizlice kapının kolunu tutmuştu.

- Seninle konuşmam gerek.

Delikanlının çelimsiz vücuduna, belinden düşen pantolonuna, cılız kollarına baktı. Yavaşça bıraktı kapıyı. Salonda annesiyle Mert'in birbirlerine sarılmış bir fotoğrafı vardı. O, fotoğrafa; Mert ona baktı.

- Bir şey içer misin?

- Yok, ne söyleyeceksen söyle, sonra gideceğim.

- Sigara?

- Yok, almayayım.

Neden, dedi sonra kendine. Zaten gerçeklikle ilişkisi kopuk; kafası bulanıktı bu aralar. Sanki hiç bitmeyen bir rüyanın içinde gibiydi. Doktor antidepresana alışınca geçeceğini söylemişti ama alışmak hep zaman alıyordu. Ani bir hareketle elini uzatıp sigaradan derin, uzun bir nefes aldı. Gözleri yine odanın merkezinde duran fotoğrafa kaydı.

- Sen de adamdan mı şüpheleniyorsun?

- Hangi adam? Ha, yok. İyi birine benziyor.

- Nereden biliyorsun?

- Birkaç kere yemek yedik beraber.

- Evi de senin üstüne mi yaptı çok merak ediyorum.

- Seni de çağırdı. Gelmedin.

- Kes.

- Ne zamana kadar bana böyle davranacaksın?

- Sonsuza kadar. Ne söyleyeceksen söyle hadi. Fazla vaktim yok.

- Bence bir şey saklıyordu.

- Ne gibi?

Avukat bir babanın kızı olup üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi'nde tamamlayan Gülten Hanım, gençliğinde çevresindeki pek çok yaşıtı gibi politik olarak aktif bir kadındı. 80 ihtilali sonrasında uzun bir süre hapis yatmış, hapishane şartlarında bozulan sağlığı nedeniyle çocuk sahibi olamayacağını öğrendikten sonra gelen kızını bir mucize gibi sarıp sarmalamıştı.

- Senin kafan iyice gitti galiba.

- Neden? Adam avukat. Biraz araştırdım, hep o tarz davalara bakmış. Annenin yeniden aktif olmasını sağlamış olabilir. Sen de yoktun.

- Beni karıştırma. Seni ilgilendirmez. Diyelim ki öyle. Bunun olanlarla ne alakası var? Onlar mı yaptı diyorsun?

- Demiyorum. Sadece şüpheleniyorum.

- Senin ne işin vardı da sabah sabah kapısını çaldın?

- Poğaça almıştım, dereotlu. Taze çıkmış.

- Kokuyu duymadın mı?

- Kimse duymadı. Her yeri kapamış. Belki de o yapmadı. Bence içeriye bir şey bıraktılar.

- Saçmalama. CIA ajanı mı bu kadın?

- O gece, o son gece işte... Ben onlara gittiğimde masanın üstünde bir zarf vardı. Ben görünce hemen kaldırdı. Sonra sabah haber geldiğinde...

- Adam da sizinle miydi?

- Evet. Ben çıkarken oradaydı. Sonra sabah haber geldiğinde... Aşağı indirirlerken yani, karşıdaki apartmanın köşesinde gördüm onu. Köşeden onu ambulansa bindirmelerini izledi. Sonra bir sigara içip, çekip gitti.

- Polise anlattın mı bunu?

Anlatmamıştı. Diğerlerinin peşine düşmesinden korkuyordu. Ona işkence edebilirler, kendilerini ele verdiği için onu cezalandırabilirlerdi. Kaldı ki polislerle konuşurken hep gerilirdi. Dumanlı beyninin ürettiği daha birçok kötü ihtimal vardı. Bir de balkonda yakayı ele vermekten korkan yasa dışı bitkiler tabii.

- Önce emin olmak istedim.

Ancak bu konu da birçok konu gibi Mert'in emin olabileceği bir konu değildi ve bunu kendisi de çok iyi biliyordu. Hayatta hiçbir şeyden emin olamamış, emin olmayı da istememişti. Yıllarca kendinden yaşça büyük bir kadına duyduğu aşkla yaşamış, nihayet kızıyla sevgili olduğunda da yine kendinden yaşça büyük bir kadınla onu aldatmıştı. Bir sigara daha sardı, sonra bir tane, bir tane daha. Nihayet akşam olduğunda ikisinin de kafası güzel olmuştu. Kapının önünden geçip yukarı çıkan adımları ikisi de fark etmedi.

Sabah olduğunda bu evden, ergenliğinden, o ilk gençliğin acıları, yalnızlıkları, toyluklarından kaçar gibi kaçtı kız. Artık kimseye yakalanmak istemiyordu. Hoş, yakalanabileceği kimse de kalmamıştı.

Bu defa kapıyı kendisi açacaktı, anahtar kullanmayı sevmez, annesi evdeyse zili çalardı. Kapının önünde durdu, derin bir nefes aldı. Tırabzanlara tutunup dört gün önce gölgesinde serinlediği apartman boşluğuna baktı. Siyah tırabzanlar aşağı doğru bir sarmaşık gibi uzanıyor, sanki gittikçe uzuyordu. Başı döndü, kafasını kapıya yaslayıp koyu renk ahşaptan güç almayı denedi. Kediyi fark etmemişti. Ayağına değince sıçradı. Apartmana girerken gördüğü siyah kedi onun gibi her katta dinlene dinlene en üst kata kadar tırmanmış, içeri girmek için hazır bekliyor, bu evden eskisi gibi bir kap su bir kap mama umuyordu. Kapıyı açtı. Kedi içeri daldı. Çok uzun süredir bu eski anahtarı kullanmamış, annesi yokken bu eve hiç girmemişti. Perdeler kapalı, ev karanlıktı. Koltuklardan birine rastgele oturdu. Koltuğun yanındaki sarı sehpanın üstündeki lambayı ezbere bir hareketle açıverdi. Daha fazla güneş ışığı istemiyordu. Sehpanın üstündeki fotoğrafa, çiçekli sarı elbisesine, salıncakta uçuşan kumral saçlarına, annesinin şefkat-

le gülümseyen güzel yüzüne baktı. Bir renk giyinmişler, dalgalı saçlarını toplamadan açıkta bırakmışlardı. Ne kadar mutlulardı. "Sonra ne oldu?" diye düşündü. Sonra ne olmuştu? Biri babasını, diğeri kocasını kaybetmiş, hemen hemen aynı zamanda biri ergenliğe, diğeri menopoza girmişti. Aslında her şeye rağmen iyi idare ettikleri söylenebilirdi. Yurt dışında okumak istediğini söylediğinde annesi önce karşı çıkmış sonra kızının istikbalini düşünerek kabul etmek durumunda kalmıştı. Annesi bir öğretmendi ve kızının eğitimini her şeyden çok önemserdi. Zamanla didişme ve kavgalarıyla birlikte sohbetleri de azaldı. Sanki o büyüdükçe aralarında büyük bir yarık açılmış, bu mesafeyi nasıl kat edeceklerini ikisi de bilememişlerdi. Fotoğrafa bir daha baktı, o anda arkada direğe yaslanmış bir adam gördü. Fotoğrafı eline alıp adama daha yakından baktı. Bu oydu. Ne yapacağını bilemedi, salonda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Eski fotoğraflara bakmak için annesinin yatak odasına gitti ve girdiği gibi sıçrayarak çıktı odadan. Yatakta biri uyuyordu. Mutfağa gidip eline bir bıçak aldı. Ses çıkarmamaya çalışarak yavaş yavaş tekrar girdi odaya. Küçük adımlarla yatağa doğru yaklaştı. Yataktaki kişi kıpırdandı, korkudan donakalmıştı ki siyah kedi birdenbire yatağa atlayıp vahşi bir ses çıkardı. Adam olduğu yerde sıçradı. Rüyasında küçük bir kız, çok yükseklere çıkmış bir salıncaktan düşüyor; o da kızı tutmak istiyor ama beceremiyordu. Önce kediyi sonra kızın elindeki bıçağı gördü. Korkmuştu. Gördüğü kabusun da etkisiyle nefes nefese, "Affedersin." dedi. "Geleceğimi haber vermeliydim."

Kız odadan hızla çıkıp gitmeye davrandı. Bıçak hâlâ elindeydi. Adam arkasından yetişti:

- Affedersin, haber vermeliydim. Geleceğinden haberim yoktu. Seni korkutmak istememiştim. Günlerdir uyuyamıyorum. Belki burada uyurum dedim.

- İyi uykular.

Adam konuşurken o hızla ayakkabısını giymiş, kapıyı açmıştı bile.

- Ayçin. Sana bir şey vermem gerek.

Sanki tanışıyorlarmış gibi, adamın ağzından ismini duymak tuhafına gitti.

- Bu arada, Haluk. Tanışamamıştık. Ben Haluk.

İçeri gidip bir mektup getirdi. Ayçin adamın kahverengi çizgili pijama takımına, takımın yeni ütülenmiş gibi duran gömleğine, solmuş yorgun yüzüne, çökmüş geniş omuzlarına baktı.

- Karşına böyle çıkmak istemezdim, kusura bakma. Üstümü değiştireyim sonra da giderim zaten.

Haluk Bey son bir ayda sanki on yaş yaşlanmış, göz altlarında halkalar oluşmuş, saçı sakalı uzamış, kaşları bile beyazlamıştı. Ayçin portmanto kapısındaki aynaya baktı. Sonra hiçbir şey demeden aldı mektubu. Elindeki bıçakla kapıyı kapattı. Daha önce hiç oturmadığı bir yere, annesinin koltuğuna otur-

du. Bıçağı köşesindeki boşluğa sokup yavaşça açtı zarfı. Annesinin yazısıydı.

"Canım kızım,
Doktor, ismi kendinden kötü bir hastalığım olduğunu söyledi. Sana söylemek istiyordum ama bu hastalık çok hızlı ilerliyormuş, nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Tedaviden umutlu değiller. Ben seni bırakıp gidecek biri değilim, biliyorsun ama daha fazla acı çekecek gücüm kalmadı. Zaten eninde sonunda olacaktı. Lütfen beni affet. Yurt dışına gittiğin için, geldikten sonra fazla yakınlaşamadığımız için kendini suçlama sakın, olur mu? Sadece daha fazla zamana ihtiyacımız vardı. Seninle gurur duyuyorum. Senin gibi bir kızım olduğu için çok mutluyum. Sen benim birtanecik güneşim, bu hayattaki en kıymetli hediyemsin. Veda etmeden gittiğim için özür dilerim. Vedalaşmaları hiç sevmiyorum, sen herkesten iyi bilirsin.

Seni her şeyden çok seven,
Annen."

On dört cümle. Hitabet ve mahlas gibi bir iyelik. Annesinden kendisine kalan bu kadardı işte. Manasızca halıya, halının üstündeki çiçek desenlerine baktı. Bıçağın sivri ucunu farkında olmadan parmağına batırdı. Artık kapanmasına imkân kalmayan bir yara gibi ortaya bıraktı mektubu. Kâğıdın kan olduğunu fark etmedi. Birkaç kez kapı çaldı; açmadı. Haluk Bey de açmamış, onu rahatsız etmemek için bir süre beklemiş, sonra yavaşça odaya girmişti.

- Özür dilerim. Daha önceden vermeliydim. Anahtarları masanın üzerine bırakıyorum. Hoşçakal.

Ayçin cevap vermedi. Halıya birkaç damla kan aktı. Haluk Bey koşarak içeri gitti. Döndüğünde elinde sargı ve tentürdiyot vardı. Ayçin içeri koşan adama boş gözlerle baktı.

- Kimsin sen?

- Saralım mı?

Ayçin, kesilen baş parmağını diğer eliyle sarıp bastırdı. Haluk Bey ne yapacağını bilemeyip sargıyı mektubun yanına bıraktı. Tentürdiyot elinde kalmıştı. Aynı kadına âşık olup kavuşamamış iki âşık gibi birbirlerine baktılar bir süre. Haluk Bey Ayçin'in; Ayçin annesinin koltuğundaydı. Gözünü ilk kaçıran Haluk Bey oldu. Salıncaklı fotoğraf, tam ortalarında duruyordu.

- O zaman da sevgili miydiniz?

- Tentürdiyot da getirmiştim.

- Sen biliyor muydun?

- Buraya bırakıyorum.

- Biliyordun.

- Özür dilerim. Kimseye söylememi istemedi.

Ayçin'in bir eli, diğerini yavaşça bıraktı. Bir süredir durmuş olan kan, yeniden parmak ucuna toplandı. Haluk Bey bir şey demeden mutfağa gitti. Bazı yaraların yalnız sarılması gerekiyordu. Bu yaşa kadar bunu öğrenmişti. Ev bir süreliğine sustu. Sonra bir su sesi duyuldu. Az sonra mutfak kapısında

sarılı bir parmak görüldü. Çaydanlık pırıl pırıldı. Haluk Bey kediye mama ve su verdi, çaydanlıktaki su kaynarken kahvaltılıkları çıkardı. Anlaşılan dün gelirken alışveriş yapmıştı. Hareketleri özenli ve telaşsızdı. Kapının eşiğinden kendisini izleyen kıza bakıp bıçağı istedi.

- Aç mısın?

- Babamı tanıyor muydun?

Ocakta yumurta kaynıyor, Ayçin'in karnı gurulduyor; Haluk Bey yeşillik, domates, salatalık ve beyaz peynir doğruyordu.

- Annenle çok önceden tanışıyoruz ama bu seneye kadar böyle bir münasebetimiz olamamıştı.

- Hep böyle derler.

- Efendim?

Dışarıdan Hagop amcanın öksürük sesi geldi. Ardından da küçük bir patırtı. Bir süre ikisi de kulak kesildi ama yeni bir ses duyulmadı.

- Nasıl izin verdin?

- Kararını vermişti.

- Engel olmadın mı?

- Anlatmak zor.

- Dene. Vaktin var gibi duruyor.

- Sonra konuşalım mı?

- Yeterince bekledim.

- O gece... Ben de yanındaydım, onu yalnız bırakmak istememiştim. Kararından vazgeçmeyeceğini anlayınca ben de geleceğim, dedim. Bütün hayatım boyunca seni bekledim. Madem sen şimdi gidiyorsun...

- Amma da romantikmişsin. Ee, ne oldu sonra, vaz mı geçtin?

Haluk Bey ilk defa gerildi, bir şey diyemedi. Birden dengesini kaybeder gibi oldu. Bıçağı tezgâhın üstüne bırakıp elini kalbine götürdü. Yüzü bembeyaz oldu, nefesleri sıklaştı.

- İyi misin? Ambulans çağırayım.

- Dur, şimdi geçer.

- İlaç, ilacın var mı?

- Yok.

Tam düşecekken tuttu onu Ayçin. Nasıl olduğunu anlamadan sarıldı. Sonra salondaki koltuğa oturtup bir bardak su verdi adama. Nefesi ve yüzünün rengi yavaş yavaş yerine gelmeye başlamıştı.

- Kusura bakma. Arada oluyor böyle.

- Ambulansı arıyorum.

- Yok yok, lütfen. Geçti. Ambulans istemiyorum.

- Doktora gittin mi?

"Korktum" dedi. "Kızım aradı. Önce açmadım, kapattım telefonu. Sonra nasıl attım kendimi dışarı, bilmiyorum. Annen çoktan uyumuştu."

- Neden uyandırmadın?

- Öyle istedi. Acı çekmek istemiyorum dedi. İnan ki çok uğraştım. Doktorlar tedavinin olumlu sonuç vereceğine inanmıyordu. Umudumuz kalmamıştı.

Ayçin haberi yeni almış gibi sarsıldı. Annesini kaybettiğinden beri hiç ağlamamıştı. Başkasının yanında ağlamaktan nefret ettiği için susup halıya baktı yine. Kan damlaları henüz kurumamıştı, ayak parmağıyla püskülleri

düzeltti. Ancak birkaç dakika sonra Haluk Bey, "Ben çayı demleyeyim." diyecek, Ayçin'in gözyaşları bu sihirli cümleyi bekliyormuş gibi halıya yuvarlanacak, kanla yıkanan çiçekler suyla durulacak, sonra Ayçin'in zihninde tesellisiz cümleler birbirini kovalayacaktı. Haluk Bey bu yaşa kadar bazı gözyaşlarının yalnız akması gerektiğini de öğrenmişti ama cümlelerin bir duyana ihtiyaçları vardı. Ayçin bir süre sonra mutfak kapısında belirdi. Mektubu tekrar zarfa koymuştu.

- Biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Bir şeyleri telafi edecektim. Ona, onu çok sevdiğimi, onu anladığımı söyleyecektim.

- Sana kırgın değildi ki. Hiç olmadı. Telafi etmen gereken bir şey yok. Onu çok sevdiğini biliyordu, bununla hep övünürdü.

- Sen nereden bileceksin ki?

Yine susuldu. Ayçin bu suskunluk içinde kahvaltının nasıl kurulduğunu anlayamamıştı.

- Onu böyle mi tavladın?

- Evet ama bunun için epey beklemem gerekti.

- Naz yapmış olmasın. Kahvaltıya hiç dayanamaz.

O sırada kapıdan bir gürültü geldi. İkisi de irkildi. Haluk Bey bıçağı eline alıp yavaşça kapıya gitti, Ayçin de arkasından. Haluk Bey tam kapıyı açacakken Ayçin "Dur." dedi. Gözünü kapı deliğine dayadı. Hagop amca, Fatma Hanım teyze ve Mert, birinin elinde tornavida, birinin elinde makas birinin elinde beyzbol sopası, kapıya dayanmış, içeriyi dinliyorlardı. Ayçin hızla kapıyı açtı. Kapı birden açılınca Fatma Hanım teyze pat diye yere düştü; Hagop amca da üstüne... Küskünlükleri bu gerilime daha fazla dayanamadı, onlar birbirlerine meşreplerince saydırırken Mert sopayı arkasına saklayarak diğer elindeki poşeti gösterdi.

- Poğaça getirmiştim. (Sonra fısıldadı.) İyi misin? Polis çağıralım mı?

- Hayırdır, kapı dinlemelere de mi başladın?

Haluk Bey içeriden kafasını uzattı.

- Hoş geldiniz. Mert oğlum, hoş geldin. Aç mısın? Biz de tam kahvaltı yapacaktık. Buyurmaz mısınız?

Fatma Hanım teyze, Hagop amca ve Mert aynı anda Ayçin'e baktılar.

- Hadi buyrun.

Kimse yerinden kıpırdamadı. Hâlâ Ayçin'e bakıyorlardı. Ayçin nihayet konuştu:

- Hadi hadi, buyrun. Annem için bir kahvaltı.

Az sonra mutfak masasında hep birlikte kahvaltı ediyorlardı. Tornavida, makas, beyzbol sopası ve bıçak, mutfak tezgâhının üstüne konmuştu. Duyduklarını, anladıklarını, anlamadıklarını sindirmek için bir süre sustular. Masaya birkaç damla gözyaşı düştü. Sonra Ayçin çay bardağını havaya kaldırdı: "Gülten Hanım'ın anısına..." dedi. Önce siyah kedi mırıldadı, karnı doymuştu. Sonra hep birlikte tekrar ettiler:

- Gülten Hanım'ın anısına...

Dante'nin Cehennemi
Kanto 22

(kağıt üzerine yağlı pastel 22,5x64 cm)

Seden Göv

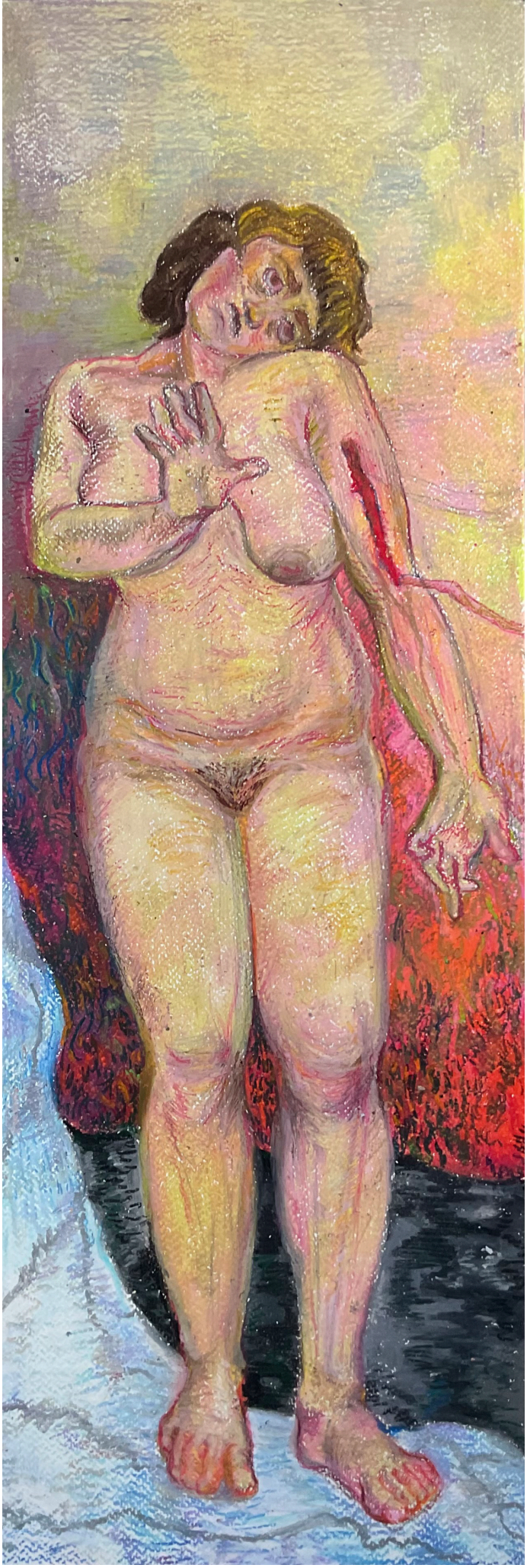

KELEK KARPUZ

YAHYA ALTUN

Öyle veya böyle okulu bitirmiş, yeniden ailemin kucağına düşmüştüm. Elalem avukat, mimar, polis olmuştu ve ben hâlâ hiçbir şeydim. Ama hâlâ her şey olma şansım vardı. Hiçbir şeyken bir şey olmak daha kolaydı. Polis artık bir şeydi, başka bir şey olamazdı. Avukat avukattı, mimar mimardı. Oysa ben her şey olabilirdim çünkü hiçbir şeydim. Adım konmamıştı. Peki ne olacaktım? Hiçbir şey ve her şey arasındaki bağıntıyı çözmeye çalışırken babamın "Kalh garpuz.'' cümlesiyle irkildim. Babamın cümleleri yüklemsizdi. Yüklemi kafa işaretiyle verirdi babam. Kafasını sağ yukarı çapraza doğru kaldırması, "Al da gel.'' demekti. Babam emir verendi. İşten döndüğünde sofrasını hazır bulan, yemeği bitince eline kumandayı alıp çizgili pijamasıyla kenara çekilendi. En yakın markete gidip çok iri bir karpuzla eve döndüm. Babam karpuzu kesti, "Ulan senin ben alacağın karpuzu...'' dedi. Karpuz kelekti. Babam kelek karpuzu kaldırıp "İşte sen.'' dedi.

Ne olacağımı hâlâ bulamamıştım ama işe nerden başlayacağımı bulmuştum. İyi bir karpuz seçici olursam istediğim her şey olabilirim diye düşünmeye başladım. Çünkü karpuz seçebilen kişi güvenilirdir, tecrübelidir, birikimlidir, diye düşündüm. Babamdan elli lira istedim, "Utanmıyor musun lan bu yaşta benden para istemeye?'' dedi. Yüklemli cümle kurmasının şaşkınlığıyla, "Ne utancam ya, alt tarafı elli lira.'' dedim. Babamın homurdanmalarına aldırmadan uzattığı parayı cebime attım. "Şimdi alıyorum bu parayı ama üç-dört haftaya seni bu para sayesinde emekli bile edebilirim baba." deyip yan odaya geçtim ve yarım bıraktığım diziye devam ettim.

Salı pazarının kurulmasını heyecanla bekledim. Günler geçmek bilmiyordu. Cumartesi ile salı arası hiç bu kadar uzun sürmemişti. Yine öyle veya böyle nihayet salı günü gelmişti. Sabah ezanıyla birlikte çakma Adidas ayakkabılarımı giyip salı pazarının kurulduğu yere geldim. Hava hafif sisliydi. Soğuk hava, kısa gelen eşofmanımın kapatamadığı bileklerime vuruyordu. Henüz pazar kurulmamıştı. Yarım saat sonra nihayet bir kamyon pazar alanına yanaştı. Kırmızı kamyonetin kasasında yüzlerce karpuz yan yanaydı. Gözlerim parıl parıl parladı. Yanaşmaya çalışan kamyonete arkadan atlayıp karpuzları birer birer tokatlamaya başladım. Kamyonetin motoru çalışmayı durdurdu. Sakallı, kırmızı yağmurluklu bir abinin, elinde sopasıyla birlikte başımda dikildiğini gördüm. Bayramlarda mahalle mahalle gezip her apartmandan şekerle gönderilen ama bir apartmandaki teyzeden 2 lira koparmayı başarabilmiş ufak bir çocuk gibi neşe içindeydim.

Seçtiğim karpuzu çömelmiş bir pozisyonda kırmızı yağmurluklu abiye göstermek isterken "Avradını siktiğimin hırsızı!'' sözleriyle irkildim, heyecanlanıp karpuzu ayağıma düşürdüm. Tırnaklarım sızım sızım sızlarken "Abi dur bi' din-

le!" dedim. Kırmızı yağmurluklu abi hiç beklemediğim bir şekilde vurmaktan vazgeçti. "N'oldu lan, anlat." deyip, ayağımın üzerindeki karpuzu alıp üzerine oturdu. "Ben hiçbir şeyim abi." dedim. "O ne demek lan?" dedi. "Yani her şey olabilirim abi." dedim. "Kafa mı buluyon lan sen benle, hadi siktir!" dedi. "Yok abi ne kafa bulması, bana karpuz seçmeyi öğretmen lazım. Ne istersen veririm." dedim. "Ne verebilirsin lan sen bana?" dedi. "50 liram var abi. Bir de üzerime kayıtlı akbil var ama onu veremem. Binersin bir otobüse, şoförler kıllık yapıp elinden alabilirler. Sonra vay şöyle oldu vay böyle oldu diye yanıma gelme." dedim. "Ne gelcem lan, ne anlatacaksan anlat, sonra siktir git." dedi ve sigarasını ateşledi. "Benim karpuz seçmeyi öğrenmem lazım abi." dedim. "Bu yaşına kadar öğrenemedin mi lan bir karpuz seçmeyi? Senden bir bok olmaz." dedi. "Öyle deme abi, hiçbir şey için geç değildir bu hayatta." dedim. Üzerine oturduğu karpuzdan doğrulup sigarasını ağzına aldı. Sigara dumanı gözlerini rahatsız etse de aldırmadı, eğilip kucakladığı karpuzu yavaş yavaş tokatlamaya başladı. Sonra kulağını karpuza yaklaştırdı ve sert iki tokat daha yerleştirdi karpuza. "Kelek lan bu kelek!" dedi. "Yapma abi, nasıl anladın? Öğret bana şu işi." dedim. "Alırım 50 liranı." dedi. Hemen 50 lirayı uzattım. Eşofmanını göğüslerine doğru çekerek hareket alanını genişletti. Karpuzların üzerine basa basa kamyonetin kasasının direksiyon tarafına doğru yönelip orta boy bir karpuzu koltuğunun altına aldı ve tekrar yanıma döndü. Karpuzu kulağıma yaklaştırıp "Duyuyon mu lan?" dedi. "Duyuyorum." dedim. "Ne duyuyon lan?" dedi. "Şaplak sesi." dedim. Sararmış dişleriyle gülümseyerek sigara dumanını yüzüme doğru üfledi. "Al lan şunu, otur." diyerek karpuzu göbeğime yerleştirdi. Hemen oturdum karpuzun üstüne. Başka bir karpuzla yanıma gelip yine kulağıma doğru uzatıp tokatlamaya başladı karpuzu. "Ne duyuyon lan?" dedi. "Şaplak sesi abi." dedim. Sigarasını kamyonetin dışına fırlatıp elindeki karpuzun üzerine oturdu. "Senden bi' bok olmaz lan!" dedi. "Haklısın galiba abi, bir karpuz seçip bana verir misin? Babama sürpriz yapmak istiyorum." Dedim. Al işte bunu siktir git diyerek verdiğim 50 lirayı da bana uzattı. Yüzünde, "Bu benden olsun." ifadesi vardı. Hâlime acımasına aldırmayarak, 50 lirayı ışık hızıyla elinden çekip "Sağ ol abi, kral adammışsın." dedim.

Karpuzu alıp eve doğru hızlı adımlarla ulaşmaya çalıştım. Eve vardığımda babam gömleğini kadife pantolonun içine yerleştirmeye çalışıyordu. "Baba karpuz aldım." dedim. "Ne karpuzu lan sabah sabah, rüyanda mı gördün?" dedi. "Yok ya baba seversin diye aldım." dedim. "Uzatma lan, koy dolaba, akşama yeriz." diyerek kapıyı vurup çıktı. Akşamı beklerken zaman bir türlü geçmiyordu. Babamın bir an önce eve dönüp, almış olduğum karpuzu yemesini ve beni övmesini istiyordum. Ağzında büyük bir karpuz dilimi varken "Aferin lan, iyi karpuz almışsın." dediğini hayal edip duruyordum. Kapının çalınmasıyla irkildim. Kapıyı açıp "Kimoooğğ?" diye seslendim, ses gelmedi. Bu, babam

geldi demekti. Babam asla "Beeen!" diye karşılık veren birisi değildi çünkü babaydı. Kendisine soru sorulmasından hoşlanmazdı.

"Hoş geldin baba, karpuz yer misin?" dedim. "Dur lan bir içeri gireyim, eşşoğlu!" dedi. Montunu sırtından alıp askıya yerleştirdim. "Hadi kes de getir lan!" dedi. Hızla mutfağa gidip karpuzu kesmeye yöneldim. Daha önce hiç karpuz kesmemiştim, bıçak seçmeye çalışırken babam ardımda belirdi. "Bırak lan şu bıçağı, sen beceremezsin şimdi." diyerek seçmiş olduğum bıçağı elimden alıp karpuza sapladı. "Aferin lan, iyi karpuz seçmişsin." diyerek kestiği bir dilimi bana doğru uzattı. Karpuzu halıya damlatarak iştahla yedim. Yüzümde gurur izleri vardı. Montumu alıp hemen dışarı çıktım. Kırmızı yağmurluklu abiye bana bu yaşattıkları için teşekkür etmeye gidiyordum ki yolda bu başarının bana ait olmadığını fark ederek yeniden hüzünlendim. Karpuzu ben seçmemiştim, aileme hayırlı bir evlat olamamıştım. Bir karpuzu bile seçemiyordum. Seçilen bir karpuzu bile kesemiyordum. Hiçbir şeydim. Herkes için, her şey için hiçbir şeydim.

Bir sigara yakıp soğuk havaya doğru üfledim, duman soğuk havayla karışıp baca dumanını andıran bir görüntüye dönüştü. Bu durumdan keyif alarak sigarayı sigarayla yakarak dört sigara içtim. Boğazım düğümlenir gibi olsa da aldırmayarak beşinci sigaramı çakmakla yaktım ve pazarın yolunu tuttum. Yolda içtiğim altıncı sigara zihnimi açmıştı. Zihin açıcı bir özelliği vardı sanki bu meretin.

Pazar yeri tamamen bertaraf edilmiş gözüküyordu. Yerler kararmış marullar, ezilmiş limonlar, soyulmuş mandalina kabuklarıyla doluydu. Ezilmiş bir limonu tekmelerken kırmızı yağmurluklu abinin kamyonete atladığını gördüm. Limona sert bir tekme atıp koşturmaya başladım. Kamyonetin kasasından atlamaya çalışırken kamyonetin ani freniyle kafamı kasasına vurdum. Kırmızı yağmurluklu abi, beni fark ettiği için durmuş olsa gerek, hemen kamyondan atladı. Hızla kamyonetin kasasına doğru yöneldi. Yine ağzında sigarası vardı, dumanı gözlerini yaşartsa da aldırmıyordu. "Ne arıyon lan yine kamyonetin arkasında, yetmedi mi sabah verdiğim karpuz?'' dedi. "Yok abi yanlış anladın, amacım sana teşekkür etmekti. Arkadan seslendim, duymadın. Ben de böyle bir yola başvurdum, seni durdurmak için." dedim. "He he, iyi bok yedin." dedi. "Abim valla teşekkür etmeye geldim. Hem sen üşümüyor musun bu havada kırmızı yağmurlukla?'' dedim. "Siktirme teşekkürünü şimdi, hadi bas git!" dedi. ''Dur abi, sayende ilk defa babamdan bir övgü aldım ama aldığım övgü sana aitti. Sen bizim ailede iyi bir evlat olabilirdin.'' dedim. "Ulan siktirme şimdi aileni de kendini de bir daha karşıma çıkarsan bıçağı saplarım baldırlarına!" dedi. "Abi dur lütfen, bugün sayende çok önemli bir şeyi fark ettim. Lütfen gitme, iki dakika konuşalım şurada.'' dedim. Kamyonetin kasasını gösterip "Hadi atla." dedi ve şoför koltuğuna yerleşti. Kamyoneti kenara çekip kendisi de kasaya tırmandı, altına bir karpuz çekip üzerine oturdu. "Çek

sende bir karpuz, otur." dedi. İri bir karpuz çekip üzerine oturdum. Bir sigara uzattım, "İstemez, bende var." diyerek kendi sigarasını ateşledi. Kamyonetin kasasından soğuk havaya karışan dumanlar yükseliyordu. "Buldum abi!'' dedim. "Neyi buldun lan?" dedi. "Nasıl her şey olacağımı buldum." dedim. "Lan boş konuşma, vururum ağzına şaplağı!" dedi. Sonra gereksiz bir gerginlik çıkardığını fark edip "Nasıl yani?" diyerek ilgilenmeye başladı. "Yazarak abicim. Her şey benim elimin altında olacak, neyin nasıl olmasını istiyorsam öyle bir dünya kuracağım. O dünyadaki her şey olacağım böylece.'' dedim. "Al lan şu karpuzu, benle kafa bulduğun yeter. Hadi ben gidiyorum, evde çocuklar bekliyor, uğraştığım işlere bak.'' dedi. "Dur abi hiçbir yere gidemezsin!" diyerek ayaklarına yapıştım. "Sen benim her şeyimsin abicim. Her şey seninle başlayacak. Seni her gün gözlemlemem gerekiyor. Buna hazır olman gerekiyor abicim. Yardımına ihtiyacım var." dedim. "Ulan siktir kamyonumdan deli!" diyerek ağzıma bir tekme yerleştirdi. Aldırmadım. Ayaklarına kapanmaya devam ettim. "Abicim lütfen dinle beni. Seni yazmam gerekiyor. Sait Faik gibi, Kafka gibi sıradan insanları hikâyelerime konu edeceğim, en önemli karakterim sen olacaksın." dedim. "Sıradan insan" lafı onu iyice sinirlendirmişti. Zaten bir buçuk dakikadır sigara içmiyordu. "Ne sıradan insanı lan, ne sıradan insanı? Ben asgari ücretle üç çocuklu bir aile geçindiriyorum, ne sıradan insanı!" diyerek karnımı tekmelemeye başladı. Ağzından biberonu alınmış bir bebek gibi ağlıyordum. Kırmızı yağmurluklu abi tekmelemeyi bırakınca, kasadan tutunarak kendimi aşağı atmak istedim. Kasadan tuttuğum ellerime karpuzla vurarak işkencesini sürdürdü. Karpuz ikiye bölündü, bir parçası kasadan içeriye, bir parçası benimle birlikte yere düştü. Kırmızı yağmurluklu abi kasadan atlayıp direksiyona yerleşti, camdan kafasını çıkarıp "Ulan andaval! Bu mevsimde karpuz olmaz, senden de yazacağın hikâyeden de bir bok olmaz!" dedi ve gazı kökleyip uzaklaştı.

Hava soğuk ve gece sessizdi. Ellerime vurularak kırılan karpuza baktım. Karpuz kelekti. Kelek karpuzdan bir ısırık alıp "İşte ben." dedim. O gece kelek karpuzun parçasına vurarak, ritmi karıştırıp dursam da umursamayarak şu şarkıyı besteledim:

Yürüdüğüm yolların haddi hesabı yok ama
Varabildiğim bir yer de yok
Yürüüü! Koooş! Bak, kaçtı tren!
Seni almadan gitti yine.
Yürü! Koooş! Bak, kaçtı vapur!
Seni almadan gitti yine.
Haydi kal kal olduğun yerde
Dans et kendinle.

Betelgeuse

Nurullah Tuban

Hâlâ anlamadın mı
Seni sarmalayan gök kubbeyi
Bak ellerim yıldız tozu
Bak nasıl sürüyorum ekmeğime
Getir ellerini sen de
Avuç içlerinde sakladığın kan izi mi
Tıpkı benim ellerim gibi
Demir kokan bir nehir
Sönmüş bir yıldızdan akan

Peygamber devesini binek edinip
Çölü aşıyorum elimizden dökülen
Başım yalnız başına gökyüzünde asılı
Görüyorum kumdan buralar
Bir üfleyişte yıkılmaya ayarlı
Ve şimdilerde göreli zamanı
Tıkır tıkır işaretliyor saatler
Bakıyorum
Geceleyin gökyüzünde bir avcı
Karşısında saatin akrebi
Gözlerimin içinde bir yıldız
Neredeyse süpernova
Bir itki uyandırıyor, bir ses dönüyor ufuktan
"Öyle kolay yorulunur mu
Daha çiy düşmeden yapraklara"

Gizem Eke

Güneş Ayini

YARAMAZ

CEVHER TAT

Annemle babam, ben evden ayrıldıktan, hayatımı onlardan uzakta bir yerde kurduktan sonra bir çocuk yaptılar. Benden sonra defalarca denemişler, bir sonuca varamamışlardı. O yüzden bunu büyük bir mucize olarak gördüler. Aynı zamanda bende başaramadıklarını onda yeniden deneyeceklerdi. Yirmi beş yaşımdan sonra kardeşimin olması, bana nedense öleceğimi hatırlatıp durdu. Oysaki annemle babam ölümlü olduklarını unutmak için yeni bir çocuk yapmışlardı.

Aslan gibi bir erkek doğurdu annem. Bu bana daha çok koydu. Kız olsa kardeşim olarak görebilirdim onu. Ama o benim rakibimdi. Bende başaramadıklarını onda başaracaklardı. Yaşım ilerledikçe, ölüme yaklaştıkça onunla kıyaslanacaktım. Gittikçe yeşeren ve güçlenen bir hayatla yarışacaktım.

O küçücük kardeşim benden uzakta büyüdü. Ailemi her ziyaretimde, gelişimini gördüm. Senede bir defa yaptığım yıllık izinlerimde, ailemle geçirdiğim üç-beş günde filizlenip büyümesini hayretle izledim ve hızlı geçen zamana küfrettim. Emekliyordu, yürümeye başladı. Anlamsız sesler çıkartıyordu, konuşmaya başladı. Eliyle top atıp tutmaya, koşturmaya, yaramazlığa başladı. Okul çağına geldi. Kusursuz yetiştiriyorlardı onu. Öğretmenlerini araştırıyorlar, televizyondan-tabletten uzak tutuyorlar, arkadaşlarını kontrol ediyorlar, sorumluluklarını öğretiyorlardı. Benimse hayatım pek iyi gitmiyordu. Çok aşık olduğum bir kadınla evlenmiş, nedenini çözemediğim sorunlar yaşamaya başlamıştık. Sürekli tartışıyorduk. Gün geçtikçe aşık olduğum kadının bambaşka yönleriyle karşılaşıyor, onu tanıyamıyordum. Dergilere editörlük yapıyordu. Sevdiği ve benim bilmediğim yazarları öneriyordu. Yetişmeye çalışıyordum. Her önerdiğini okumaya gayret ediyordum. Ama benim de işlerim yoğundu. Belediyede etkinlikleri organize ediyordum. Bazı dönemler nefes alamıyordum. Çok aşık olmuştum ona. Ama galiba o bana hiç aşık olmadı. Dümdüz yaşadığımı, tembellik ettiğimi, kendimi geliştirmediğimi, eleştirdiğimiz kişilere dönüştüğümü söyledi durdu. Ayrıldık. Çevremdekilere; yapayalnız, ailemden uzakta, ayakta kalabildiğimi göstermekle uğraştım. Küçük kardeşim on yaşına ben de otuz beşime dayandım. Onun hayatı yeşerirken benimki de eriyordu.

Yıllık iznimde yine ailemin yanına gittim. Ama bu sefer öyle kısa kalmadım. Neredeyse üç haftanın tamamını onlarla geçirdim. Küçük kardeşim bir sürü şey anlattı durdu, bir sürü soru sordu bana. Babamla hamama gitmişler, annem en sevdiği renkte -mavi- bir kazak örmüş ona. Sınıftan bir arkadaşının doğum günü partisinde çok eğlenmiş. Beni merak ediyormuş. Neden

onlardan uzakta yaşıyorum, hâlâ oyun oynuyor muyum, en sevdiğim renk ne... Kafa sallamakla yetindim, kısa cevaplarla geçiştirdim. Yavaş yürüyen yavaş konuşan, saçları beyazlamış annemle babamın tek uğraşı, en değer verdikleri şey küçük kardeşimdi. Kendi istediklerini istesin, onlara itiraz etmesin, yanlışı doğruyu bilsin istiyorlardı. Bende de aynısını istemişler, başaramamışlardı. Kendi isteklerimin arkasında durmuş, bana uymayan şeylere itiraz etmiş, kendi yanlışlarımı, kendi doğrularımı bulmuştum. Lisede sigaraya başlamış, yine lisede sınıf tekrarı yapmış, iki sene üniversiteyi kazanamamıştım. Serseri dedikleri arkadaşlarım olmuş, sevmedikleri kafelerde takılmış, kavgalara karışmıştım. Sonunda üniversiteyi kazanınca kendimi keşfetmiş, kitap okumaya başlamış, kültürlü arkadaşlar edinmiş, önceki hayatımı sil baştan değiştirmiştim. Annemle babam istiyor diye değil, kendim öyle istediğim için. Üniversite bitince yanlarına dönmemi bekliyorlarken onlarla yaşamak istemediğimi açıkladığımda, çözüm olarak benden bir tane daha yapmışlardı. Yıllarca olamamışken böyle bir şey, büyük bir mucizeyle olmuştu küçük kardeşim.

Küçük kardeşim biriktirdiği parasıyla futbol topu almış, parkta oynamak istedi benimle. Kabul ettim. Ondan yıllarca uzak durduğum ve çok yakın davranmadığım için nasıl sevindi. İndik parka. Yazdan kalma sıcaklar vardı hâlâ. Hafta sonu olduğu için kalabalıktı. İki taşın arasına- kaleye geçti, şut çektim. Abanacaktım üzerine canı acısın diye ama kıyamadım. Tutsun diye yavaş vurdum da "Abi biraz daha hızlı, biraz daha hızlı." dedi durdu. Bir sürü şey anlattı, bir sürü şey sordu. Öğretmeni sinirli olduğu zaman ondan silgi isteyen arkadaşına bile cevap vermiyormuş, bir dahaki yaza bir aylığına işe girip biriktirdiği parayla fotoğraf makinesi alacakmış, annemle babam sık sık hastaneye gidiyorlarmış. Bazı şeyleri anlamakta zorlanıyor ve sürekli düşünüyormuş. Öğretmenleri neden çok sinirli, futbolcu olamazsa ne olabilir, neden herkesin annesiyle babası gençken onunki bu kadar yaşlı... Geveledim birkaç bir şey. Zorladım kendimi. Çok rahat konuşamadım ama. Karşımda ölümüm duruyordu. Bunu düşünmekten alamadım kendimi. Yine de o karşımda gözlerini açmış, çekeceğim şuta odaklandıkça, bana bir şeyler anlattıkça, sorular sordukça yumuşadım.

Top oynamaktan yorulunca markete götürdüm onu. İstediğini al, dedim. Gitti manav reyonuna bir poşete dört

tane elma koydu. Bunları mı istiyorsun? Çikolata, gazoz sevmez misin, dedim. Annem abur cubura izin vermiyor, dedi. İstediğini al, bugün serbest, dedim. İstemeye istemeye bir de çikolata aldı. Ben de bira aldım bir tane.

Top oynadığımız parka geldik. Kalabalıktan uzağa, sokağa bakan bir banka oturduk. Birayı açtım, bir de sigara yaktım. Poşetten bir elma seçti, eliyle silip ısırdı. Bir sürü şey anlattı durdu, bir sürü şey sordu. Okuldaki futbol maçlarında defansta oynuyormuş, Kaan diye bir çocuk durduk yere cetvelini kırmış, üzgün olunca odasındaki soğuk parkeye oturuyormuş. Kafası karıştığında, biri ona ne yapacağını söylese çok iyi hissedermiş. Futbolcu olmak için ne yapmak lazım, birine en fazla ne kadar küs kalmalı, üzülünce neden hiçbir şey yapası gelmiyor... Bu seferki sorularına daha istekli yanıt verdim. Bazen benim de kafamın karıştığından bahsettim. Sonra dedim, ben de bir şey anlatayım. "Ben evliydim. Hatırlarsın. Üç yıl önce boşandık. Yalnız biz annemle babam gibi... Neyse. Yani annemle babam gibi düşünme. Ben çok aşık olmuştum ona. Cemre'ye. Ama o bana aşık değildi. Beni seviyordu o kadar. Aşık olmak ve sevmek bambaşka şeyler. Birçok kişiyi seversin ama tek bir kişiye aşık olursun. Aşık olduğun kişi için her şeyi yaparsın. Onunla geçirdiğin zaman hiç bitmesin istersin. Bir nevi ölümsüz gibi hissedersin kendini. Tamamlanmış hissedersin. Aşık olduğun kişi ne derse dinlersin, ne derse yapmaya çalışırsın. Cemre hep kitap okurdu. İşi gereği. Bana da oku, derdi. Okurdum. Onun önerdiklerini okumasam böyle konuşamazdım zaten. Baksana bana. Pek bir havam yok. Niye aşık olacaktı ki? Sevmesi bile büyük bir şey. Onunla geçirdiğimiz güzel zamanları düşününce çok üzülüyorum. Ama o güzel zamanları yaşarken sonradan beni üzeceklerini hiç tahmin etmezdim."

Küçük kardeşim sarıldı bana. Yüzünü karnıma gömdü. Ne anlatıyorum küçücük çocuğa diye söylendim. Bu sıkıcı hava dağılsın diye gıdıkladım onu. Cıvıl cıvıl güldü. Abi, dedi. Peki kızlar mı daha yaramaz olur erkekler mi, dedi. Güldüm sorusuna. Erkekler tabii ki, dedim. Bence de, dedi. Kafasını okşadım. Ölümüm veya rakibim değildi o benim. Kendi başına, taptaze yeşeren bir yaşamdı.

Lal Sözlük

Caner Toprak

Dünyalı:
Ne kendisi ne de bir yabancı.

Gelip geçen ilhamlar arasında bir kör yürüyor önümden,
"Islak mendil ve çakmak 10 lira."
O son moda yargıç bakışlarla,
Gerçekten kör mü diye sorguluyorum da
Saramago geliyor aklıma,
Körlük, yok saymakla kol kola.

Ülke:
Kirli bezle silinmiş yağlı mutfak
Ciğeri, kedi dişinde karga
Ölünce değere binen baba.
Ne kendisi ne de bir yabancı
Kimliksizliğin distopyası.

"Bir peygamber daha, Moriya Dağına kurban taşıyan
Bir peygamber daha, aşkın duygular uğruna!"
Etik mi, değil mi fark etmez.
"İman paradoksaldır ve absürdü içinde barındırır." diyor Johannes de Silentio,
Demek bu yüzden kiralık plajlar ve bir yakadan diğer yakaya geçerken kesiliyor
haraçlar.

Pek tabii, mucize yaşam:
Bak şurada hemen, taşmış konteynerlerin ardı
Eşi kayıp, sigara delikleriyle süslü pireli berjer.
Çöp olmakla kıymete binmek arasında arafta,
Hayırlara vesile olur inşallah!

Aile:
Lanetini sürdürmeyi, soy sürdürme bağıyla bağlayan
Sevgiye, yalnız vizeli muafiyet sağlayan
Kokmuş, yosunlu kuyu
Tekinsiz, tuzak köy
Göz yaşına gelen halel!

Yas:
Yarım gün boyunca çiğnenip tükürülen ciklet.

Ve daimi dünyalı:
Bir kör yürüyor önümden,
Gerçekten kör mü diye sorguluyorum da
Saramago geliyor aklıma
Körlük, yok saymakla kol kola.

Masanın En Cahili

Seher Güllapoğlu

Birbirinden habersiz geçen onca vakti bir yumak hâline getirmiş salıverdiğimiz dostluğumuz. Yaz sıcağında aile evlerimizin içindeki küçük odalarımızda canımız epey bir sıkılmış olmalı ki essin diye beklenilen ilk akşam rüzgârında yuvarlanıverdik bir masaya, maskeler sıyrıldı yüzümüzden, bir metrelik sosyal mesafemiz kısacık bir sarılma uğruna çiğnendi gibi sanki ama neyse, ikinci birada biraz daha rahatlayacağız izlenimiyle bilmem kaçıncı kez "şerefe!"

Ayıklıyoruz birbirimizi yıllar sonra, sıra alarak konuşuyoruz sanki. Gereksiz uzunlukta bir cümle gibi dertler, göz kaçırmalarsa anlaşılmaz alıntılar gibi buluyor masanın en cahili olan beni.

Yoldan tanıdıklar doluşuyor masaya, sıra almadan konuşuyorlar. Benlik bir durum yok gibi, bir haberci, bir elçi gibiyim masanın köşesinde. Sandalyemi titreten müziğin bası mı, sallanan bacağım mı bilinmez. Kulaklarım ayrıntıları bir şekilde kaçırmak istemiyor nedense. Herkes kendi yorumunu katıyor yaşananlara. Sıranın bana geldiğini belli eden suskunluğun üzerimdeki gözlerine rağmen "trajik ve saçma" diyemiyorum.

"Senin nasıl gidiyor?"

"Ben..."

Trajedimden bir haber saçmalıyorum, eksik anlatıyorum kendimi, cümlelerim bölünüyor. Düğüm olmuş bir kolyeyi herkes açmak ister ya, elden ele dolaşıyor sohbet bir anda, dilim çözülmediğiyle kalıyor. Başımı çeviriyorum, duvarda bir tablo asılı, gariptir ki güzel. Yaşlı bir kadın göğe bakıyor, dudaklarında tiksinç bir ifadeyle, gözlerinden ateş püskürtüyor ölüm meleğine, yani bence öyle, "hâlâ buradayım" diyor, "Gitmiyorum bir yere!" Kadının bu var kalma ısrarıyla benim inatla masadan kalkmayışım örtüşüyor bir anlık. Uyuşan aciz bacaklarımı bile esnetemiyorum. Bir kedi olup masanın ortasına yattığımı, bardakları devirdiğimi, göbeğimi sevdirmek için açtığımı, beni mıncıkladıklarını hayal ediyorum, sonra hemen vazgeçiyorum bu düşünceden. Bu masadaki kimsenin kedisi olmak istemeyeceğime kanaat getiriyorum. Annemin obez kedisi de olmak istemiyorum. Kendimin kedisi bile olmak istemeyeceğimi düşünürken bir kedi dolanıyor ayakla-

rımın altında, düğüm olmuş bir kolye gibi geziyor elden ele, mıncıklanıyor. Dudağımın kenarı bir anlık sarhoşlukla gıdıklanıyor, sonra bir görev gibi somurtuyorum yine. Kedi tıslayıp giderken can sıkıntısından tütün kâğıtlarını parçalayıp diktiğim kulemi deviriyor arka patisiyle, ikinci biralara yer açılıyor masada. Göz ucuyla topukluların ezdiği iki boyutlu hâlime bakıyorum. Kalkıyoruz, kış geliyor, büyüyoruz, hayat normale dönüyor, bir daha görüşmüyoruz.

Bir erkek hakkında konuştuk o gün, sonra başka bir erkek hakkında, erkekler hakkında, seks hakkında ve yaşlanan annelerimiz... Kimse bir şiirden ya da bir kitaptan hatta bir şarkıdan bile bahsetmedi, oyun oynamadık, sigara içtik peşi sıra. Hoş bunları yazarken şimdi, okul zamanı beraber çok kez geldiğimiz o kafedeyim ve ben de peşi sıra sigara içiyorum. Yaz mevsiminin üniversite taban puanları konuşulan vakitlerinde olduğumuzu yan masadaki stres yumaklarından duyuyorum. Boyumu birazcık olsun uzatma kararını beraber aldığım dolgu topuklu sandaletlerimle biraz eskiyim burada ve hâlâ hatırladığım gibi sallanan bu eski sandalyenin üstünde bu sefer başka bir huzursuzluğa gebeyim. Çantamda yumak olmuş kulaklığımı çözerken bir taraftan da sohbetleri dinliyorum ve arkamdaki üç erkeğin masasında Miyazaki, biraz fazla övülüyor sanki.

Münhasıf

Sena Çelen, 2017

KALBİ OLMAYAN ADAM

HAYDAR ŞAHİN

Her şey karanlıktı. Tepesinde yanan floresanın cızırtıyı andıran sesini duymaya başladı yavaş yavaş. Ses artarken birden sert bir soğuk bastırdı, çok üşüdüğünü hissetti ve ardından floresan bağırmaya başladı. Sonra gözlerini açtı.

İçi buz dolu bir küvette, boğazından aşağısı buzun içinde kalacak şekilde ve çıplak olarak yatıyor olduğunu algılaması birkaç saniye sürdü. Başında hafif bir ağrı ve koyu yeşil bir his vardı. Kafasını zar zor çevirerek etrafına bakındı: Bir depodaydı. Sağında solunda sıra sıra raflar diziliydi ve rafların üzerinde Burcu marka mayonez ve ketçap kolileri duruyordu. Tam karşısında çelik bir kapı vardı ve kapının önünde turuncu tekir bir kedi dışarı çıkmak için kapıyı açmasını bekler gibi ona bakıyordu. Gördüğü şeylerin gerçek mi yoksa hayal mi olduğuna karar veremedi. Bilinci tam yerinde değildi. Her şey ona çok komik göründü ve bir süre boyunca sırıtmasına engel olamadı. Zihni, inanmasına izin vermiyordu hâlâ olan şeye. Neyse ki o izin de çok geçmeden çıkacak ve öğrenecekti.

Küvetten çıkmak için ellerine ve ayaklarına hükmetti ama çok güçsüzdü. Sağ kolunu zar zor buz yığınının içinden çıkardı ve küvetin kenarından destek alarak doğruldu. Görüş açısının yükselmesiyle birlikte, küvetin yanına bırakılmış olan bornozu, eski tuşlu cep telefonunu ve notu fark etti. Harfleri tam seçemiyordu, doğru düzgün okuyabilmek için biraz daha eğildi nota doğru ve şu yazıyı gördü: "HEMEN AMBULANSI ARA!" Midesinden çıkıp beynine doğru yükselmesi saniyenin yüzde biri kadar süren korku dolu bir sıcaklık onu kendine getirdi: Böbreği çalınmıştı!

Enerjisinin son damlasını kullanarak bir anda ayağa fırladığında sağa sola fırlayan iri buzlar, hâlâ ona bakan turuncu tekir için küçük bir havai fişek gösterisi sunmuştu. Eli ve başı telaşla böbreğini kontrol etmek üzere bedeninin arkasına doğru meylettiğinde, tıraşlanmış göğsünün tam ortasından aşağı doğru giden yirmi santimlik yarayla ve yarayı kapalı tutan dikişlerle göz göze geldi. Öylece kalakaldı. Ayakta, elleri hayretle iki yanda açık kalmış ve çenesi gördüğü manzara karşısında aşağı doğru kaskatı kesilmiş hâlde beklerken hiç beklemediği bir anda başına gelen ve daha sonra pişmanlık duyacağı bir oral sekse izin veren biri gibi göründüğünü fark etti. Kalbinin çalındığını henüz birkaç saniye önce fark etmiş biri

olarak, zihninin duruma bir çözüm aramak yerine hâlâ ona komik gelen şeyler üretmesine sinirlenerek küvetten çıkıp telefona atıldı. 112'yi çevirirken notun arkasında bir de adres yazılı olduğunu fark etti. Bulunduğu yerin adresi olmalıydı.

Telaşla ve çok hızlı geçen bir telefon konuşmasının ardından bornozu yerden alıp giydi. Görüşü yine yavaş yavaş kararmaya başlamıştı ve zihni şoktan kurtulmaya başladığı için üşüme hissi yeniden baş göstermişti. Ambulansı buzun içinde beklemesinin daha doğru olacağını düşündü; sonuçta bunu yapanların bir bildiği olmalıydı. Yeniden küvete girmek üzereydi ki, kedinin küvetten taşıp birikinti oluşturan sulardan içtiğini gördü. Kendini zorlayıp birkaç adım attı ve kapıyı açtı. Kedi, küçük bir memnuniyet mırıltısı eşliğinde arkasına bakmadan dışarı çıkıp gözden kayboldu. Aralık bıraktığı kapının ardında ne olduğuna bile bakmadan geri döndü.

Bedeni yeniden dondurucu soğukla buluşup kendinden tekrar geçmeden önce son düşündüğü, buraya nasıl geldiği ya da dün akşam neler yaşandığı gibi, küçük bir zihnin böyle bir durumda sorgulamasını bekleyeceğimiz, durumu değiştirmediği için hiçbir önem arz etmeyen basit, ilk akla gelen şeyler oldu.

Gözünü tekrar hastanede açtı. Aynı floresan ışığı aldı gözlerini. Ses yoktu ama bu defa. Bir ucu sol dirseğinin iç kısmında, diğer ucu da tepesindeki plastik serum torbasında olan plastik boruya ve göğsüne bağlanmış olan elektrotlara baktı. Güvende hissetti.

Bir süre sonra yanına gelen doktor, ona kalbinin çalındığını, ama durumun endişe verici olmadığını, birçok insanın kalbi olmadan da yaşayabildiğini, isterse organ nakli için sıraya girebileceğini ama bekleyen milyonlarca kişi olduğu için sıranın ona gelmesinin çok da mümkün olmadığını söyledi. Kendisinde ve hislerinde kimi farklılıkların yaşanabileceğini ama kendisine verebileceği en iyi tavsiyenin hayatına böyle devam etmeye çalışmak olduğunu ve duygularının kaybolduğu gerçeğini sindirmeden önce -en azından şu birkaç hafta, duruma alışana kadar- şoka girmemek için şiirden ve klasik müzikten uzak durması gerektiğini de ekledi. Kafasında bir sürü soru vardı ama hiçbirini sormadı. İçinde bir boşluk hissediyordu, büyük bir boşluk.

Doktor odadan ayrılmadan önce, sadece meraktan ve kendisine biraz da

komik geldiği için neden göğsüne elektrotlar bağlandığını sordu; ne de olsa artık bir kalbi ve nabzı yoktu. Doktor, durumun farkında olmayan ve ne yaptığını çok da bilmeyen bir stajyer hemşirenin işi olabileceğini söyledi ve polisin konuyla ilgili kendisinden ifade almaya geleceğini de ekleyip geçmiş olmasını dileyerek yanından ayrıldı.

Olaydan çok değil, yalnızca birkaç gün sonra -Kasım ortalarıydı sanırım- bir sabah gözlerini açar açmaz aklına, kimsenin olmadığı bir sahil ya da göl kenarında gün boyunca Yabancı'yı okuyup viski içme hayali geldi. Hâlâ okumamıştı. Çok şey bekliyordu o kitaptan, geciktirmesinin sebebi buydu. Ama artık yapabilirdi, beklenti duyamıyordu ne de olsa. Korkacak bir şeyi de yoktu.

Yataktan kalkıp salona geldi, cama yanaştı. Şehrin manzarasına, dallarında yeşilin neşesiyle cıvıldamak yerine, yerlerde ölü sarının kasvetiyle arz-ı endam ederek katkı sağlama zamanı gelmiş olan kurumuş yapraklara baktı bir süre. Aklına, o güllü filmdeki adam geldi. Rüzgârla ve düşmüş yapraklarla dans eden plastik poşeti çektiği videoyu yanında oturan kıza izlettiği sahnede, her şeyin arkasında bir güzellik olduğunu ve bazen buna dayanamayacakmış gibi hissettiğini söyleyen o adam. O adama mı yoksa onun hissedebilme kabiliyetine mi bilmiyordu, bir hayranlık duydu içinde. Birinin uçuşan basit bir poşeti böylesine yoğun, yaşam kokan bir hissiyatla görebilmesi, onun için çok uzak bir durumdu artık. Bir gecede bambaşka biri olmuştu: Artık hissedemiyordu.

Kahve yapmak için mutfağa geldiğinde doğum gününün birkaç gün sonra olduğunu hatırladı. Her doğum gününden önce ruhuna çöken huzursuzluk hâlinin olmadığını fark etti. Korktuğu, kaçtığı ve ona hep hüzünlü gelmiş olan doğum günü pastası imajını getirdi gözünün önüne kendini denemek için: Hiçbir hareketlenme yoktu midesinde. Dümdüz bir şekilde kahve çekiyordu işte. Eksik ya da fazla hiçbir şey yoktu. Hayatında ilk defa o an, kendini herkes gibi hissetti. Yitirdiği bir şey vardı evet ama belki de yaşamak böyle bir şeydi? Belki de yaşamıyordu bu zamana kadar? Kahve isterken sadece kahve istiyor olmak gerekiyordu belki, kafanda üç yüz milyon tane şey olmadan. Mesela bir köprünün altından yürürken, oradan her geçtiğinde yaşadığın bol gülüşmeli ritüeli hatırlamak değil de sadece o köprünün altından yürüyüp gitmek gibi. Ya da her sigara yakışında o sigarayla hayatından ne kadar çaldığını düşün-

mek yerine sadece onu yakıp içmek; Kadıköy'den bindiğin vapur Haliç'in Boğaz'a karıştığı, yunus balıklarının genelde görüldüğü yerden sola doğru kıvrılıp Topkapı Sarayı'nın önünden her geçtiğinde, Kanuni'nin İstanbul'un en güzel manzarasına uyandığını ama dünyanın şarkılara bile konu olacak kadar ona kalmadığıyla eğlenmek değil de, sadece Karaköy'e gidiyor olmak gerekiyordu. Hatta belki de yolun hastaneye her düştüğünde çaresi olamadığın tüm hastalıkların tonları altında ezilmek yerine sadece muayeneni olup evine gidiyor olmak gerekiyordu.

Kahvesi hazır olduğunda, yaşayabilmek için hissedememek ve hatırlayamamak gerektiğine karar vermiş bir insandı artık. Neden kendini bildi bileli hep olduğundan daha yaşlı hissettiğini anlamıştı: Yaşlılar yaşamak yerine hatırlarlardı. Bir pencere kenarında, hırsız girmesin diye koyulmuş demir parmaklıkların ardında bütün gün sokağı seyrederken hep hatırlarlardı eski güzel günleri. Bir ya da birkaç saksı eşlik ederdi genellikle bu keyifli hareketsizliğe. Ama artık yaşlı değildi, hiç olmadığı kadar genç hissediyordu aksine. Yaşıyordu işte hatırlamak ya da düşünmek yerine. Kalpsizlik ona iyi gelmişti. Aslında kendisi değildi iyi geldiği, sadece iyi gelmişti ama iyi geldiği kişinin kim olduğuna dair bir fikri yoktu. Bir tek annesini arayıp ona durumdan bahsedememek canını sıkıyordu. "Anne, oğlunun artık bir kalbi yok. Onu doğurduğun günün bilmem kaçıncı yıldönümünden birkaç gün önce kaybetti onu." diyememişti nedense. Üzülmesin diye belki.

Tekrar salona geldi, elinde kahveyle. Gözü, kenarda duran viski şişesine takıldı. Bir filmde gördüğü ve henüz bir şeyler isteyebildiği zamanlarda hep yapmak istediği bir şeyi yaptı: Kahvesine biraz viski koydu, başka bir şey düşünmeden, hissetmeden. Sadece yapmış olmak için.

Camın önünde oturup, ölü sarıyı, yağan yağmuru ve kasvetli griyi seyredip kahvesini yudumlayarak birkaç dakika geçirdi. Sonra koltuğa oturdu, Pamart'ın Medellin'ini açtı ve kalbi olmayan bir adam hakkında yazması gereken bir öyküyü yazmaya başladı.

Aynadaki

Özge Öztürk

Nevin, o sabah Aynadaki'nin kendisini terk ettiğini görmeseydi, oldukça sıradan bir güne uyanacaktı. Yatak odasının geniş camlarından içeri yansıyan güneşin yumuşak sıcaklığı uykusuna değecek, günü erkenden bölen sevgilinin dış kapıyı kapatışına uyanacak, ev işlerini yapmayı umutsuzca yeniden ezberleyecek, üç yıldır oyalanıp bitiremediği resmine göz ucuyla bakacak ve akşam olunca da içindeki boşluğu mutfak dolabına kaldırıp gülümseyerek sevgiliyle yemeğe oturacaktı. Ama o gün bunların hiçbiri olmadı.

O sabah Nevin, yatağın kenarına oturup tarağı eline aldığında, gardırop kapağındaki aynada onu gördü. Önce duraksadı, sonra saçını taramayı bıraktı. Aynadaki'nin elleri dizlerindeydi ve ona bakıyordu. Nevin, önce fırçasını yatağın üzerine, sonra ellerini Aynadaki'nin yaptığı gibi dizlerine koydu. Bir süre birbirlerine baktılar. Acele etmedi Aynadaki. Ayağa kalktı, yavaşça yürüdü, yüzeye geldiğinde ona son bir kez daha baktı ve soluna eğilip çıkıp gitti aynadan. Duraksadı Nevin. Tekrar baktı aynaya. Yatak, komodin, sehpa, yatağın üzerindeki pijama, tülleri dalgalandıran bahar esintisi... Aynadaki dışında hepsi oradaydı. Dehşete kapıldı. Tekrar dolabın önüne geldiğinde belli belirsiz bir ses çıkardı. O gün, son nefesine kadar bitmeyecek olan sessiz çığlıklarının ilki, sessizliği öptü.

Aslında bu gidiş, kendini çok önceden duyurmuştu. Aynadaki, son üç yıldır neredeyse sessiz çığlıklarında boğulmuştu. Duymadı onu. Epeydir de Nevin'le uyumlu hareket etmiyordu. Bunu da görmedi. Bazı zamanlar aynada görünmediği de oldu. Bunu da belki görmek istemedi. Belki de bu bozulmaların, onun üç boyutlu dünyasında tanımı olmadığından onları kavrayamıyordu.

Gözlerini açtığında, sevgili unuttuğu bir şey için eve döndüğünü ve onu yerde baygın hâlde bulduğunu anlattı ona. Olanları anımsadı. Bir kâbus gördüğünü umdu ve sevgiliye sezdirmeden aynaya yöneldi. Aynadaki yoktu. Birden evin boş odasına koştu. Kapıyı arkadan kilitledi. Sevgiliyi, o gece o odada uyumak istediğine ikna etti. Sessiz çığlıklarının devamı geldi bir süre. Odanın köşesinde çömelir hâlde uyudu.

Sabaha karşı sızdığı yerde irkildi, dış kapının kapandığını duyunca odadan çıktı. Önce koridordaki, sonra ban-

yodaki aynaya baktı, o yoktu. Kendini dışarı attı. Nereye gittiğini bilmeden yürüdü. Plaza camlarında, yerdeki su birikintilerinde, vitrinlerde, evlerin, arabaların camlarında onu aradı. Yokluğu her yere yayılmıştı. Onu görmediği her noktada, yolunu değiştirdi. Deli gibi koştu. Nereye gideceğini bilmez bir hâldeyken, köşe başında vitrine oturtulmuş tarotçu bir kadınla göz göze geldi. Cama yaklaştı. Kadın kardığı kartlardan birini çekti ve ona gösterdi. Üzerine kılıçlar saplanmış yerde yatan bir adam vardı kartta. Gülümsedi kadın. Korktu ve koşmaya başladı. Parka gelene kadar aralıksız koştu, kuytusuna sığındı, bir banka oturdu. Ne kadar zaman orada öylece kaldı, emin değildi. Düşündü... Ne olacağını düşündü. Bir daha gelir miydi Aynadaki? Tam bu sırada çıkageldi sevgili. Onu o parkta nasıl bulduğunu sormadı bile. Epey kızgın görünüyordu ve niye böyle saçmaladığını sordu ona. "Neyin var?" dedi. Önce bir şaşırdı duyduğunda. Tabakasının parlayan yüzeyinde görüp inanıncaya kadar doğruladı olanı. Bir kendine baktı, bir Nevin'e. Nevin eve dönmek istemediğini söyledi. Bir sigara yaktı sevgili, bunun onun büyüttüğü kadar önemli bir şey olmadığını söyledi. Aslında, şu anda ayna karşısında olmayan milyarlarca insanla aynı durumda olduğunu hatırlattı. O insanlar için hayat normal

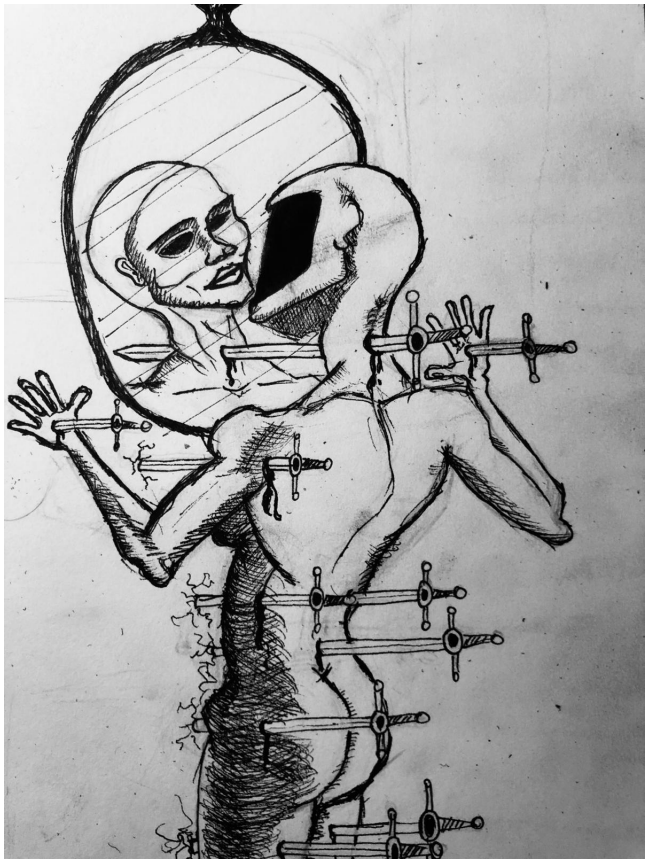

bir şekilde devam ediyordu. "Zaman..." dedi. "Zaman gösterecek." Eğer bu geçicisiyse her şey eskiye dönecek, kalıcıysa iyi yanlarını bulup yaşamaya devam edeceklerdi. Her iki durumda da onun yanında olacağına söz verdi. Gerçekten de oldu. O günden sonra ona yakışan, yakışmayan bütün giysileri sevgili seçti. Saçlarını o kesti, yüzünü o boyadı, sorduğu zaman nasıl göründüğünü hiç bıkmadan anlattı ona. Epeydir evin geçimi sevgilideydi, bu olaydan sonra tamamen üstlendi bu sorumluluğu.

Nevin, Aynadaki'ne küstü. Küskünlüğünü, gideni düşman ilan ederek gizlediğini düşündü. Yansımaların önemsizliğine günden güne inandı. Resim yapmaya olan inancını kaybetti. "Aynadaki'nin beni düşürdüğü durum" diyordu, böyle bahsediyordu olandan. Tablolarını çöpe attı. Civardakilerin, onları çöpten alıp götürdüğünü görünce kalanlarını çöpten geri alıp parçaladı. Onun gidişinden üç yıl sonra eline ilk kez fırça aldı ama bu resim yapmak için değildi. Evin camlarını kendi elleriyle boyadı. Onu en son gördüğü ayna hariç, evdeki bütün aynaları attı, fotoğraf makinelerini de. Yollardaki kameralara yakalanmamak için araba kullanamadı.

Sevgili ondan bir çocuk istedi. Nevin istemedi bunu. "Belki o zaman gelir Aynadaki." dedi sevgili. Nevin şaşırdı. Onu böylesine beklediğini kendine bile söylememişti oysa. Belki de istemediğinden, ilk düşüğü hem canını hem ruhunu yaktı. İkincisi, umutsuzluğa sürükledi onu. Üçüncü kez düşük yaptığında bir daha hamile kalmayı istemedi. Ansızın geliverdi Aynadaki. Yataktan doğrulup ona bakmasını bekledi saatlerce. Sancılar onu yatağa mıhlamıştı. Doğrulamadı. Saatler sonra, başucunda bekleyen sevgili ile göz göze gelince gitti Aynadaki. Sevgili, bu ziyaretten Nevin'e hiç söz etmedi. Son düşükten sonra da eve gelmeyişleri başladı. Sonra arttı bu gelmeyişler. Onun başka bir kadından çocuğu olduğunu öğrendikten sonra da üzülmüyormuş gibi davrandı Nevin. Bozmadı bu oyunu, yıllarca sürdürdü.

Bir keresinde, sevgilinin olmadığı gecelerden birinde Nevin sancıdan kendinden geçmişti. Alttaki kiracı kapıyı kırıp eve girmiş ve onu hastaneye yetiştirmişti. Doktor, bu kadar geç kaldığı için onu azarlarken Nevin muayene odasında lavabonun üstündeki aynada onu görmüştü. Öylece donup kalmıştı. Çok yıpranmış görünüyordu Aynadaki. Nevin hareketsizce bir süre ona baktıktan sonra nefes alıp vermeleri artmış, kendinden geçmişti. Sonraları buna hiç karar veremedi: O gün gördüğü gerçekten o muydu, yüksek ateşten kaynaklanan bir sanrı mı?

Çığlıkların ve sancıların yorduğu bedeni bir gün pes etti. Son nefesini verdiği gün, oradan hiç ayrılmadı Aynadaki. Nevin onu göremedi. Hasta bedenini kaldıracak dermanı olmadı. Öldükten sonra da orada kaldı bir süre. Polis ve komşuların ölü bedenini odadan çıkarışını izledi. Birkaç gün sonra, sevgili geldi. Boş yatağın başında ağlarken bir an durdu, hissetti Aynadaki'ni. Aynadaki, tarotçu kadının tuttuğu kartı tersten tuttu ve ona uzattı. Bir yumruk attı aynaya sevgili, odadan çıkıp gitti sonra. Kırıkların ve akan kan damlalarının arasındaydı kart. Aynadaki hâlâ oradaydı.

Sonbaharda Annem

Aslı Ekici

Yeniden inanıyorum
Güneşin yanığı azalırken rüzgârla
Kutluyoruz mücadelemin taze vaadini
Annem mutfakta
Mutfağın bir kapısı balkona çıkıyor
Pencereye uzak oturuyorum
Dışarıya bakıyorum
Telaşa ramak kala

Renk: Sarı

Defne Kar

Olanlara inanamıyordu. Yaşlarını var gücüyle bastırmaya çalışırken bir taksi çevirdi. El ettiği ilk taksinin aniden durması ona acınacak hâlde olduğunu hissettirdi. Sesi titremeden nereye gideceğini söylemeliydi. Yutkundu. Keşke taksici bilseydi diye düşündü ya da sadece sürseydi, nereye gideceğini bilmeden. İki kelime zar zor çıktı ağzından. Taksici az da olsa mağduriyetini sezmişti belki de, cevap vermeden gaza bastı. Arka koltukta oturmuş, sağındaki pencereye dönük yüzünü, saçlarıyla kapatmaya çalışıyordu. Ağladığını gizlemeye uğraştıkça daha sesli hıçkırıklar kaçıyordu dışarı. Böyle zavallı bir duruma nasıl düşmüştü? Onun suçu muydu bu nefret? Birilerini aramak istediyse de, yapamadı. Başına gelenlerden utanıyordu. Zarar gören kendisiydi ama bunu da kendi hanesine yazıyordu.

Vardığında cam kapının önünde bir an durdu. Buraya daha önce hiç tek başına gelmemişti. İçeri adım attığı anda, o temiz metal kokusu karşıladı onu. Derin bir nefes aldı ve... geçti. Artık güvendeydi. Öyle, bir şey olursa kurtarırlar diye çoğunluk bir düşünceden değil. Evde hissettiğinden... Huzurlu, rahat... Çocukluğunun büyük bir kısmını bu soğuk yatakları ve ışıkları kahkahalarıyla ısıtmaya çalışarak geçirdiğinden olabilir. Buraya dair anılarında bedenini saran kablolar, ince demir çubuklar, vücudunda gezen sinsi acılar yoktu. Sadece sevdikleri vardı. İnadına gülüşler, oyunlar, şakalar vardı. Şenlik vardı şenlik!

Anlamaya çalışan gözlerle bakan hasta kabul yetkilisinin karşısında dikildi. Kayıt açtırmamayı düşündü. Fiziksel olarak o kadar da kötü durumda değildi. Yer işgal etmesine gerek yoktu. Yalnızca orada biraz vakit geçirmek yetecekti iyi hissetmesine. Gözleriyle etrafı taradı. Solunda gördüğü kafeteryaya yöneldi. Bahçeye çıktı ve en arkadaki masaya oturup kendine bir kahve söyledi. Bir süre insanları izledikten sonra bir sigara yaktı. Kendine gelmişti. Şimdi fark ediyordu zihninin onu neden buraya sürüklediğini. Sanki burada hayatın tüm telaşlarına ve zorbalığına mola verilirdi. "Her şey geçecek... Her şey iyi olacak..." diye temenniler edilirdi. Hayatın basit dertleri burada aklanırdı. Sevildiğini en çok hissettiği anlar o zamanlardı. Ve o kuvvetli sevgiyi hissettiğinde, en neşeli hâline bürünüp bertaraf ederdi kötü ne varsa. Güldü. Savaşmanın bu hâlini öğrenmişti o da. Bunu daha sık yapması gerektiğini düşündü.

Şimdilerde bu beyaz eve her geldiklerinde de bir komedi sarar onu ve sevdiklerini ki hiç sormayın.

Artists Will Create

Kaan Benli

Lamı Cİmİ Yok, Her Hâlükârda Lord Uhtred Pİçİn Tekİ

Kürşat B. Tezel

Birasını içiyor, atını bağlamaya çalışan çömez bir şövalyeyi izliyordu. Dışarıdan gelen motor sesleri beynini deliyordu. Kafasını avuçlarının içine sıkıştırıp bir süre bekledi. Birasını içerken bir süre mutluluk anı. Tekrar düşünmek gerekir. Fakat tiksinmek tehlikesi var. Tekrara düşmekten yahut doğrudan eylemin kendisinden.

- Cidden ağam mı dedi?

- Vallahi ağam dedi.

- Oğlum emin misin adamın İzmirli olduğundan, Doğu Anadolulu falan olmasın?

- Sana yalan borcum olsun, doğma büyüme İzmir.

- O laf öyle değil yalnız.

- Ne nasıl değil?

- Yalan borcum olsun, dedin ya işte. O öyle değil.

- Neyse ne işte.

- Yani nasıl olacak ki? Ne düşündün? Karşı taraftan borç gibi alıp da kullanacak mısın yoksa karşı tarafa bir yalan atma hakkı vermek gibi mi? Ya da belki, bak ben şimdi yalan atacağım varsa da doğruyu söyleme garantisi vereyim, yalanı da daha sonra atarım şeklinde mi?

- Üçüncü.

- Evet, öyle olur gibi.

Akşam yemeği vakti üç asker kollarına girdi. Yeterince iyi koordine olamamış olacaklardı ki askerlerden ikisi de kendi içlerinde kol kola girmişti. Farkında olmadan yanlış bir şey yapıp yapmadığını düşündü. Birden iğrenç bir duraksama yaşadı. "Zavallı öğrenci!" dedi sesli. "Doğru ya! Onu barın çıkışında ben öldürdüm." Nasıl da canını sıkıyordu bu durum. Gösterişsiz, bayağı bir can alış. Neredeyse pişman olacaktı.

- Basbayağı arakroni yapıyosun.

- Anakronizm.

- Evet evet, anakronist yaklaşıyosun olaylara.

- Ulan durduk yerde nasıl anakronizm yapabilirim. Ne demek lan anakronizm?

- Evet abi tam bir anakroniksin sen.

"Bayım," dedi hâkim "o zavallıcığı siz mi öldürdünüz?" Tüm eğilip bükülmezliğiyle "Elbette." deyiverdi. "Doğrusu, o ahlaksızı öldürmekle pek iyi bir iş yaptınız. Parlak bir mermiyle mi girdiniz göğsüne yoksa şerefli bir hançer miydi bu işe vesile?" "Fakat," dedi, "ben ken-

dim de bir ahlaksızım bizatihi, yemyeşil küften." Vaziyetten utanır hâldeydi, ne gümüşten bir kurşun ne de hain bir hançer tam kalbe; yediği bok, zalim bir yumruk zavallının güçsüz suratına sadece.

- Hani, çıkar biletleri.

- Biletleri uğrayıp Serkan'dan alacaktık ya.

- Aldık mı biletleri Serkan'dan?

- Almadın mı abi biletleri?

- Güzel kardeşim, buraya seninle birlikte gelmedik mi?

- Atla hadi, Serkan'ı da alıp geliyoruz. Çıkışta buluşacaktık zaten.

- Serkan'ın var mı bileti?

- Ne bileyim abi ben, Serkan'ın var mı bileti.

- Bu adam bizi kapıda mı bekleyecek çıkışa kadar?

- Gerekirse bekleyecek abi.

Öğlene doğru Uhtred'i bir çukura getirdiler. Çukurun başında centilmen bir rahip dikiliyordu. Uhtred zincirlere vurulmamıştı ama rahibin uygar bakışları onu hareket etmek kabiliyetinden alıkoyuyordu. Doğrusu, rahip onun bir ahlaksız olmasıyla ilgilenmiyordu. Hatta bir adamı öldürmüş olmasının da bir önemi yoktu. Mahkemeden sonra ondan bir "korkak" olarak bahsedildiğini duydu ve öyle geldi buraya.

Rahibe yaklaşırken zihnini o ana kadar duyduklarının en pisinden bir bulantı sardı. Onun, bu kendince bir anlam addetmediği gidişinden bir tiyatro, bir ayin türeteceklerdi az sonra. Ölümün veya yok oluşun değil, birilerini memnun etmenin, memnuniyetin bulantısıydı bu. Ölümden ve hatta an meselesi olan kendi ölümünden korkmuyordu çünkü, alçak bir vaizin "Doğru doğrudur, yanlış yanlış." demesinden korktuğu kadar. Nasıralı'yı da sevmezdi Şeytan'ı da. Ama bu zavallılar, onların lejyonerleri, bu dalkavuklar ordusu... İşte onlara baştan aşağı nefret duyuyordu.

Şimdi çukurun yanındaydı o da. Bu bir şölen olacaksa, karşısında en azından bu puşt yerine idam mangasını görmek isterdi. Rahip mutlu görünüyordu. Bir rahibe öldürmek "lüksünü" veren öğreti neydi? Rahibi keyif içinde görmek onu öylesine kudurtuyordu ki ağzından söküp dişlerini, geçirmek istedi kendi şah damarına. Böylece baltalayabilirdi bu gösteriyi. Ne yazık ki bunu yapamazdı. Affedilmek de ihtimal değildi.

Rahip vaazına başlamıştı. Uhtred yutkundu. Onu dinlemiyordu. Tüm bu pisliklere hadlerini bildirebileceği çok

kısa bir zamanı kalmıştı önünde. Kahkaha atmayı düşündü. Ancak bunu çok epik ya da sıradan bulabilirlerdi. Niyeti zevklerini baltalamaktı, bir kahraman veya bir ezik olmak değil. Belki de anlamsız sesler çıkarabilirdi giderayak, belki hayvan sesleri. Ancak bu kez de deli zannedilme tehlikesi var. Ve bu -bir delinin idam edilmesi- burayı bir sirke çevirirdi. "Amacım bu maymunları eğlendirmek asla değil!" diye düşündü ve bundan da vazgeçti. Ağlamak, küfürler savurmak ve nicesi hızlı hızlı geçerken zihninden; rahip, bir rahipten beklenmeyecek kuvvetteki tekmesini geçirdi Uhtred'in karnına. Çukura düşerken Uhtred'in aklına harika bir fikir geldi...

Düşüncelere dalmış bir adamın ani infazı kimseyi eğlendirmeyi başaramadı. Uhtred sonunda başarmıştı.

Sevgili dinleyenler, ben, Okan Bayülgen, sizlere Muzaffer İzgü'nün "Lord Uhtred: Bir İdamın Anatomisi" adlı romanını seslendirdim. Yeni serüvenlerde, yeni yolculuklarda görüşmek üzere.

- Bu ne lan, Muzaffer İzgü mü yazmış bu kitabı? Nasıl lan? Bildiğimiz Muzaffer İzgü mü bu?

- Evet abi, ne var. Gayet iyi bi yazarımızdır Muzaffer İzgü. Ben bu kitabını da şahsen gayet iyi buldum.

- Oğlum, onu mu diyorum. Evet, gayet iyi bir yazarımızdır. Evet, ben de severim kitaplarını. Ökkeşlerini, siyasi hicivlerini vakti zamanında ben de okudum ama Muzaffer İzgü, güldüren, güldürürken düşündüren, kendi hâlinde bir edebiyatçımızdır. Sen bu dinlediğimiz şeye güldün mü? Gülerken düşündün mü Oktay?

- Evet abi. Yer yer güldüğüm oldu, gülerken düşündüğüm yerler de oldu.

- Oktay siktir et, biz seninle tartışmayalım. Aç, radyoya geç. Serkancım sen nasılsın kardeşim ya hiç görüşmüyoruz? Ananeni duyduk, üzüldük. Ameliyata sokacaktınız en son...

Hep veya hiç demeden dengesiz bir açıklığın çınar ağacındayız

Efe Re

M ile bir topun peşinden koşuyoruz. Sonra kırmızı yanıyor, annesi cama çıkıyor. Hayat durduğunda çıkar ya karşına. Her şey, her duraksamada biraz daha birikmiş bir şey. Teneffüste top oynayıp terlemeyen, sonra derse girdiğinde terlemeye başlayan çocukları düşün. M gibi. M bizim eve bisikletle geliyor, ağaçların arasından sakin ve serin. Seneler sonra bir sandalye çekip yanıma oturuyor. Sonra terlemeye başlıyor. Sonra yangın, orman ve sıcak.

Yaş aldıkça bir şeylerin "çok kötü" olmasından korkmayı bırakıyorsun. Gariptir, bunun sebebi yaş aldıkça ne istediğini daha iyi çıkarabilmek. İhtimaller daraldıkça korkular da daralıyor. Korku. Hangi bahisler artıyordu?

Mesela şu an M İle bir gün geçirmekten asla ve katiyen korkmam derken... Anksiyete yükseliyor ama bu ruhun bir alışkanlığı, bedenle ne kadar iyi anlaştıklarının bir işareti, birikmişlerini sayıyor. M ile senelerdir görüşmedik. Mesela M ile bir plan yaptığında ve bütün beklentilerime rağmen korkunç bir güne sebep olacaksa bile ve beraber bir yerde belirsiz kalmışsak veya sahnenin hissi buysa ve kapıya bir itfaiye arabası yanaşacaksa, araçtan inen itfaiyeci duman arayan gözlerle yukarı pencereme bakarsa, hayır M çoktan çıktı, oynadığımız ateş de değildi zaten, yangın da söndü çoktan.

M çok güzel ama M çok korkunç ama M'den korkmuyorum. Neden? Sebebi, büyüdüğümden ve artık kendi ayakları üstünde duran bir yetişkin olduğumdan değil, ayaklarım hâlâ geri geri gidiyor. Sebebi, güçlendiğimden değil. Sebebi, kötü geçerse bırakırım, ne olursa olsun akşam eve dönerim, ben-

de tamam diyecek cesaret artık var gibi şeyler de değil. Sebebi, büyümek değil, büyüyüp adam olmak değil, karar verebilen bir birey olmak değil, tamam belki biraz bu, ama hayır bu da değil.

M ile bir gün. M bizim balkonun altında bir yer bulmuş. Cama taş atıp oraya saklanıyor. Balkona çıkıyorum, meğerse bu seneler önceymiş. Şimdi hep veya hiç demeden dengesiz bir açıklığın çınar ağacındayız. Bir taş var. Bu taşın altına koyacaksam elimi: Heybeli'de, limanın biraz ilerisinde, bekçilerden gizlice, yalnız, yanmış, kararmış bir taşa yürüyoruz. Hâlâ sıcakmış ama yakamazmış elini altına sürünce isten kararan parmak ucunu gelip burnuma sürüyor. "Panda, panda, panda!"

O zaman M'nin bana geldiği gibi ben de M'ye gidebilirim. Daha doğrusu ters yönde dimdik üstüne sürüyorum. Artık ne değişti? Birlikte büyümenin yaşlanmaktan farkını araştırıyormuşuz. Bana mesaj atıyor: "Yaşlandım, kaçtım, durdum ve yaş aldım." Ben cevap veriyorum: "Yaşımız kaçtı?" Önce M açılıyor: "Koştum, durdum, yine de kaldım ve tam tarttım."

Ve tam yırttım derken tekrar koşuya katıldım. Bu yüzden seninle plan yapmaya okeyim, seni artık tanımasam da uzaktan çıkarıyorum ve günümüz planlandığı gibi açılmasa da ve bende bu planı bırakacak cesaret yoksa da ve bu yükün altına girip çıkamasam da istediğim şeyin ancak bu taşlardan birinin altında olduğunu çıkaracak kadar... "Panda, panda, panda." Kırmızı yanmıştı, M'nin annesi camda, çocuklar geçebilirsiniz, diyor. Hem artık kocaman çocuklarız hem de çınar çoktan yeşil.

Şuşan

Tara Demircioğlu

Sana söyleyemediklerimi hatırlıyorum S.
Hiç unutmamışım demek ki pırıl pırıl bana bakıyorlar, üzerlerine asırların tozu düşmemiş gibi.
Onları karşıma oturtup hasbihâl ediyorum şimdi.
Yaşanamamış bir şey o kadar uzun süre eksik kalınca,
artık gereği de olmuyor, derdim. Oluyormuş S.
Bir gün içindeki narı patlatmazsan, hayatının geri kalanı bir porselen fincanda yokluğun boşluğunu hissetmekle geçer derdim, doğruymuş S.
Tolstoy seven sen, bunu da bilirsin.
Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar;
ya biri bir yolculuğa çıkar,
ya da şehre bir yabancı gelir.
Ve bu hikâyede, ikisi de,
yola çıkan da, şehre gelen yabancı da,
bendim.

Buzdolabının kapağında asılı o kalabalık bol kahkahalı fotoğraflarının arasına bunu da yapıştırmanı isterdim:
"İfade edilmemiş duyguların zaman aşımı yoktur.
Bir gün, bir porselen fincanla gelir, seni bulur."

Anımsıyorum
Yeni bir sayfa açıyorum yokluğunda.
Kalemi elime alıyorum, tekrar doldurmak için o boş ve beyaz sayfayı. Düşünüyorum saatlerce, bulamıyorum.
Eski sayfalara bakıyorum sonra, ne de güzel yazmışsın her şeyi tane tane....
Gülüşünü anımsıyorum, gözlüğünün üzerinden şüpheyle bakışını anımsıyorum.
Sahilde hep oturduğumuz banka oturup köşedeki büfeden içtiğimiz karton bardaktaki çayı anımsıyorum.
Güzel günlerimizi sevgiyle ve kahkaha ile anıyorum.
Tek başıma...
Beraber oturduğumuz sohbet ettiğimiz köşedeyim yine.
Seni sen yapan her şeyi kalbime ekleyerek. El sallıyorum güzel ruhuna.
Sen bende yaşamaya devam ederken teşekkür ediyorum varlığına.
Tek başıma...
Kahkahayla...

Emir Taha Sarı Baş Ağrısı

S.S'ye

34 yıllık bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Ev sahibi gibi oturmuş, filizleniyor kafamda. Uzun zamandır kendisini misafir ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, alıştım onun varlığına. Başlangıçta birbirlerinin varlığını kabul etmeyen alt ve üst komşular gibiydik. Bir komedi dizisine malzeme olabilecek orijinal bir ilişki vardı aramızda. Fakat zaman gerçekten her şeyin ilacıymış. Mikrop kapmadıkça iyileştiriyor her yarayı. Artık inip şişen kafamı unutuyorum. Hatırlamıyorum. Kendisini sürekli olarak hatırlatan bir boşluk değil. Öğle yemeklerine çıktığımda, sinemada, randevu- larımda hep tek olduğumu varsayıyorum. Bir zamanlar değildi öyle. Attığım adımda bile hep birinin ortaklığı vardı. Hayatı ortak çatalla yemek mümkün mü?

Kendisiyle artık öyle bir içli dışlı hâle geldik ki baş ağrıma ağrı vermeye başladı varlığım. Yakında kendisinden izin alarak terk edeceğim bünyemi. Rahat rahat yaşasın içerimde. Derin bir uyku çeksin.

413 aylık bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Ben küçükken keman çalmak istedim. Ben küçükken basketbol oynamak, bale yapmak, resim çizmek ve matematik öğretmeni olmak istedim. Ama olmadım. Ya da olamadım. Yapabildiklerim ile yapmaya gücümün yetmedikleri arasında hep mekik dokudum ve sonucunda yapmaya gücümün yetmediklerine hep sarılarak, yapabildiklerimin değerini örtbas ettim. Yaş aldıkça anlıyorum ki hayatımıza hiçbir etkisi olmamış eylemsizlikler, bir hayatı öyle ya da böyle gerçekten yaşayabilmenin bir yolu değil. Yapmadığınız şeylerin dâhi bir öğretisi vardır. Ama bazı şeyler vardır ki onların sizin hayatınızda var olması veya olmaması hiçbir etki uyandırmaz. Genç yaşımda bunu öğrendim. Biraz daha yaş alıncaysa, bu durumun hayatımdaki insanlar için de geçerli olduğunu fark ettim.

Doktorlar kafamı ilk muayene ettiklerinde, içerisinde, doğuma hazır büyüklükte bir bebek olduğunu söylediler. Hatta onu bu şekilde muhafaza etmenin tehlikeli olduğu, en kısa zamanda bir tercih yapmam gerektiği belirtildi. Ya sezaryen ya da suda doğum. İnternette biraz araştırmayla, suda doğumun

daha sağlıklı olduğuna karar verdim. Bir sonraki randevuda, çocuğu aldırmak istediğimi söyleyip, bu ihtimalin mümkün olup olmadığını sordum. Biraz yük gibi geldi ağrım. Ayrıca bu ağrıyı kiminle/kimlerle yaptığımı da hatırlamıyorum.

Doktor kabul etmedi. "Hayır." dedi. Söylediğine göre, iş işten çok geçmiş artık.

1774 haftalık bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Koskocaman bir şey oldu eşek sıpası. Ayaklandı gidecek dünyaya. Bazen "Baba!" diye sesleniyor bana. Öyle garip bir gurur yaşıyorum ki içimde... Sanki hep bu zamana kadar ihtiyacım olan şey buymuş gibi. Benden olanın bir parçasını taşımak. Ağrı da olsa benim ağrım. Evet bir kahkahayı büyütebilirdim içerimde. Ama benim olan şey ağrıymış. Ayrıca kuzguna yavrusu şahin görünür. Aldırma kararının ucundan dönüldüğü için mutluyum. Kendimi merdivenlerden atmayı düşünüyordum. Fakat baksana şimdi şu olanlara! Evin içerisinde bir ses var. Yalnızlığıma eşlik ediyor, yalnız bir baş ağrısı olarak. İki yalnız yan yana gelince, bir oluyorlar. Bir başka şey... İyiyim artık. Çok iyiyim hem de. Hep cebimde akrep varmış gibi yaşadım hayatı. Artık iyiyim. Çok iyiyim hem de...

12418 günlük bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Yaş aldıkça birbirimizden hoşlanmaz olduk. Ilımlı yaklaşıyorum yine de ona. Sonuçta onun da bir hayatı var ve benim hayatımın ekseninde dönmesini bekleyemem ondan. Bir ebeveyn olarak, onun özgürlük ile tanışmasına izin vermeliyim elbette. Hızlı büyüyor. Matematik öğreniyor, birkaç dili akıcı seviyede konuşabiliyor. En sevdiği yönetmen ve müzisyen dâhi var. Artık kendi hayatını tasarlıyor. Ben yokum o hayatta. Ama olsun, problem değil. Birinin hayatına zorla girilmez. Herkes eksik bir parçadır. Kendine ait olan parçaları kırıp durarak, resmine dâhi ait olmadığın bir yapboz parçası olmaya gerek yok. Onun resmi başka. Seninki başka... İzin ver ona. Büyüsün. Ayrıca, bu senin baş ağrın. Senden de bir şeyler almıştır elbet. Hep korkardın ölümden. Artık korkmana gerek yok. Bir insanı neredeyse öldürebilecek kadar büyük bir baş ağrın var. Sev onu. Çünkü o seni ilk günkü gibi seviyor.

298044 saatlik bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Böylesine korkak olduğum için benden nefret ettiğini söyledi. Baş başa kalmamak için kendimle, elimde olan her ne varsa, onu meşguliyet hâline gelebilecek bir sevgiye dönüştürüyorum. Bir şeyi sevmek için sevmiyorum onun gözünde. Bir şeyleri, bir gün sevebilmek için seviyorum.

Nefret ediyor benden. Ben de ondan.

İğreniyor benden. Ben de ondan. Rahatsız oluyor benden. Ben de ondan. Sağlıklı bir ilişkide her ne varsa, saklıyoruz içimizde.

17882640 dakikalık bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Kendi varlığını kanıksayıp birey olamadığın dönüştürülemez her bir ilişki, bir başka ilişkiye nefretle bakma güdüsü bulundurur içinde. Bu, sevginin bir başka hâllerinden sadece bir tanesidir.

1072958400 saniyelik bir baş ağrısı var kafamın içerisinde.

Derin uykudaydım bir gece. Ağırlık hissettim. Kafamı yastıkla bastırıyormuş orospu çocuğu! Nefes nefese, savaşarak uyandım. "Ne yapıyorsun lan hayvan herif! Babanım senin ben, baban!" dedim. "Çok ses yapıyorsun." dedi. "Gitmen lazım artık evden." Çok ağrıma gitti bunu duymak. İnsan bir maddedir ve bu madde bir başka maddeye ihtiyaç duyar. Ve ben oğlumun evreninde bir yer kaplamıyordum. Uzatmadım hiç. Gururumu ayaklar altına alacak değilim. Gece, bir bavul, bir çanta ayarladım. Sessizce evden çıktım gittim. Bir mektup bıraktım sadece.

İçinde ne yazıyordu, hiç hatırlamıyorum. Belki hazırladığım kışlık konserve menemenlerin yeri yazıyordur. Belki duş aldıktan sonra banyo kapısını açık bırakmayı unutmaması gerektiğini, aksi takdirde fayansların ıslaklığının çok daha uzun süreceği yazıyordur. Belki de sadece onu ne kadar çok sevdiğimden bahsetmişimdir.

Ama mektubun nasıl bittiğini hatırlıyorum:

"Teşekkür ederim. İyi ki varsın. Sen olmasan bir kafam olduğunu hatırlayamazdım."

Biz

Aslısu Uluçay

ben seni vahşide buldum
ışığın
dalları kırıp
yere düştüğü yerde
durdum

seni orada buldum

sen beni vahşide buldun
sessizliğimin fısıltısını duydun

duyduğunu duydum

biz uykuya daldık
ılıcacık bir uykuya
şırıl şırıl bir uykuya

kendi kabuğumuzda uğuldadı denizin sesi

biz
deniz kabuklarının büyük kardeşleri

Pencere Pervazımdakİ Senİ Sevİyorum

Aykut Akdere

1 ve Sonsuz Şimdi

Pencere pervazımda bir kara delik var. Zamanı kırıp belli ve harika bir zaman dilimine açılıyor. Mekânların, olayların, kişilerin -kişi diyelim- hepsini tek tek tarif etmek yerine şimdilik çok güzel bir yer olarak tarif edeceğim gittiğim yeri. Beni geçmişe götürüyor diyeceğim ancak öyle de denmez, yanlış olur. Geçmişteki en güzel gün ve gülüşlerin hepsi bir CENNET BAHÇESİ formuna dönüşmüş durumda. Dolayısıyla orada oturup etrafa bakmam yetiyor. Her şey, herkes tek bir formda. Bu kara delik zamanı kırıyor kırmasına ama hırçın bir çocuğun oyuncağını kırdığı gibi kırıp büküp öyle gönderiyor beni oralara.

Oralar dediğim öyle canlı ve öyle güzel ki. Hani diyorum artık bu hatıra da değil, cennet bahçesi de... Cennet cennet! Her gittiğimde huzurla, müthiş bir güven duygusu ve sevgiyle otururken birkaç kişi gelip giriyor cennete. Bunları her gördüğümde "Yahu" diyorum, "Kim ki bunlar? - Kim bunlar?" diyorum ama tanıyorum onları. Tanıyorum ama kim olduklarını da bilmiyorum. Hadi bakalım! Hazır cennetteyken Allah'a soruyorum. Sonuçta şimdi bu adam- yok, tevbe! Doğru olmadı. Neyse, bu varlık -yok varlık da denmez, ne diyeyim, basitçe gideyim "Bu Allah" - yok bu topa da girilmez. Hem "Bu Allah" diye girince ben de iyice şey oluyorum. Bu'yu atsam olacak gibi. Sonuçta büyük, en büyük akıl sahibi, yücelerin yücesi yaradan cücelerin cücesi şu aklı beş karış kuluna belki lütfeder de söyler. Oldu gibi hissediyorum, soruyorum.

Allah'ım, kim bunlar Allah aşkına? Neden giriyorlar bu cennete?
Birden bir şimşek çakıyor beynimde, onları bildiğim bilgisi beliriyor aklımda aniden ve artık biliyorum ki, onlar bu cennetin yaradanı, bahçıvanı, koruyup kollayanı, bakıp büyüteni. Bu bilgileri öyle biliyorum ki Allah bana bil demiş, bilmişim. İdrak etmiş olmak bir yana, idrak olmuşum.

Ancak şunu da belirteyim, ne yazık ki Allah çok da detay vermemiş gibi. Kim olduklarını o an bildim ama şimdi de tanıyamıyorum. Hem öyle bir biliyorum ki her şeylerini biliyorum. Ama tanıdık değil. E ben az önce tanıyordum onları.

Yani şimdi Allah'ım günah olma-

yacaksa şunu söyleyeyim, şu aciz aklım ben tanıyamadıktan sonra bilsem ne, bilmesem ne diyor. Daha birkaç şey diyecekken birden bir cevap geliyor. Senin söylediğinde bir günah yok, aptallığında var. Fakat biraz evvel girdiğim bu günahın çok büyük günahlardan mı yoksa meleklerin aman o kadarcık da olur canım, affedilecekler kısmına yazalım gitsin dedikleri günahlardan mı olduğu bilgisi tam olarak verilmediği için büyük bir pişmanlık yerine minik bir tevbe edip kendi kendime "Yine de çok şükür." diyorum. Biraz korkarak biraz da af diler şekilde Allah'a hakkını vereyim, diyorum. Allah'ım, sen kendinden razı ol. Teşekkür ederim. Tüm dillerde ve tüm dinlerde Amin Allah'ım, Amen ve hatta Amon.

Gelgelelim, olay şu şekilde daha da karmaşıklaşıyor. Ben cennettekileri Allah yardımıyla artık biliyorum, tamam, ama tanıyamıyorum hâlâ. Küçücük beynim için bilmek ama tanıyamamak biraz zorlayıcı bir durum. Ne yazık ki öyle bir hâldeyim ki, bu, nasıl derler, tarihten ünlü birini bilmek ama tanımamak gibi de değil. E, çünkü beş dakika önce ilikleri-ne kadar tanıyordum hepsini. Fakat o zaman da "Kimdi bunlar, kimdi bunlar?" diye çırpınıyordum. Sıkılıyor, daralıyor, yalan bir tevekülle "Gelsinler madem, cennete de bilet kesecek hâlim yok. Bana burada da bir zarar vermezler herhâlde." diyorum.

Dışardan eve geldiğim bir gece yine pencere pervazına gidip önceden pek güzel bir kızın benim için yazdığı o tek cümleyi okuyorum: "Seni seviyorum." Her okuduğumda da doğru cennete fırlatılıyorum. Fırlatıldıkça gidiyorum, bir süre sonra geri fırlatılıyorum. E, gittiğim yer cennet ama işte her zaman da tatlı olaylar olmuyor. Nasıl söyleyip nasıl anlatsam bilemedim, yine de yazık olmayacaksa tarihi geçmiş, hadi öyle de demeyelim, terk edilmiş bir cennet gibi. Ancak nasıl güzel. **Bugünden güzel, yarına umudumdan güzel.** İyice alışıyorum bu fırlatılışa, cennete. Ben böyle gidip geldikçe ara sıra bir iki arkadaşım "Yahu" diyorlar, "Sen böyle gidip geliyorsun da bu senin cennet dediğin yerde başına bir halt filan gelmesin." "Yok ya," diyorum, "Olur mu öyle şey, imkânsız. Siz anlamazsınız. Siz cennet mi gördünüz?"

Neyse, hadi uzatmayayım da söyleyeyim. Bu benim başta tanıdığım ama kim olduklarını bilmediğim, sonra

Allah sayesinde bildiğim ama tanıyamadığım o Allahsızlar, ben ne zaman şu cennete gidiversem gelip bir güzel dövüyorlar beni. İnanır mısınız, cenneti cennet yapan çiçeklerle, güneşlerle, denizlerle dövülüp dövülüp duruyorum. Böyle dayak mı olur? Çok şaşkınım. Neden beni dövüyorlar ki diye düşünüyorum. Sonra, hazır cennetteyim, tekrar bir danışayım deyip usulca konuşuyorum yüce Yaradan'la: "Allah'ım, hani savaştı, eşitsizlikti vs... yani tabii elbette dünyanın durumu ortada, yoğunsun- ha, belki başında bir tek biz de yokuzdur ama rica etsem, bu arkadaşlar beni niye dövüyor, söyleyebilir misin? Hani yüz yüze söylemene de gerek yok. O mertebede değilim, farkındayım ama yani **önceki gibi bil desen de bilsem, tanı desen tanısam, şu dayak olayını anla desen de anlasam?**"

Şimdi Allah'ın da hakkını yemeyeyim. Ben pencere pervazındaki "seni seviyorum"u okuyup kara deliği açmasam belki de yemeyeceğim dayakları. E ama ok, yaydan çıkıp çıkıp duruyor. Durmadan gidiyorum. Ayrıca hemen ekleyeyim -yukarıda hem Allah, hem cennet filan derken tabii bir heyecan oldu, bir yandan çok girmek de istemedim- şöyle de bir durum var: Bu cennetteki kişiler her seferinde bana öyle iyi, öyle güzel bakıp öyle tatlı konuşuyorlar ki, insanın kalbine tarifsiz bir sıcaklık akıyor. Yahu biliyorum, görüyorum ama işte o sıcaklıkla bana saldıranlar bunlar olamaz, diye düşünüyorum. Hatta ve hatta "Ulan, bunlar tevbe haşa Allah'ı dövmeye kalkar ama yine de kalkıp bana dokunmazlar." diyorum. E, öyle olunca da cennete gitmiyorum demek pek de kolay olmuyor. Yine de insan sormadan, kızmadan edemiyor. Mis gibi cennetimde huzurla otururken şu dayağı saklayıp sonra neden beni dövüyorsunuz! Söylesenize, döveceğiz seni diye. Kandırmasanıza, kendimi savunma hakkımı çalmasanıza. Belki kaçacağım, belki çenem yediğim yumruktan çıkmamışken bir iki cümle söyleyeceğim. Belki koşup sarılacağım, hiç olay çıkmayacak.

Zaten ben dayağa da üzülmüyorum. Dayağı atanı bilemediğime, bilsem tanıyamadığıma, tanısam bilemediğime, en çok da dayağın bana söylenmeyişine üzülüyorum. Ne dövenler söylüyor, ne Allah...

Birçokları gibi salonda boş boş oturup halı deseni incelediğim bir başka akşam sırtımda bir ürperme hissi beliriyor ve Allah'a hitap etme-edememe krizini aştıktan hemen sonra sorabildiğim şu "Allahım, kim bunlar Allah aşkına, önceki gibi bil desen de bilsem, tanı desen tanısam, şu dayak olayını anla desen de anlasam?" rica ve sorularıma

karşılık olarak bu kez de bana bir soru soruluyor, ikaz formunda. Soruluyor diyorum ama sorulmuyor da, zihnimde aniden beliriyor. Ne bir ses ne bir cümle. Bilgi. Bilme. Anlama. Allah, şahsıma canlı olarak bildiriyor! Detaylara girmeden şöyle çevireyim:

"Bilmek istediğine emin misin?"

Çok ama çok etkileyici, yüce bir idrakla gelen yukarıdaki soruya ben "Aynen aynen. Bilmek istiyorum." diye cevap veriyorum alelacele. Sonra düzeltiyor, aynen aynen kısmını atıp "Evet bilmek istiyorum." diyorum.

2 ve -di'li Geçmiş Zamana Geçiş

"Evet, bilmek istiyorum." dedikten sonra aniden sanki yerimden kaldırılmışım gibi pervaza gidip okudum söyledim. "Seni seviyorum."

Fırlatıldım.

Oradaydım. Bana önce güzellikle bakan, sonra beni döven, cennetten sorumlu kişiler şimdi gözümün önünde iki kişiye dönüştü. Biri bana, diğeri O'na. Onu önce çiçeklerde, çimlerde, denizde, güneşte, ayda, nefesimde, gülüşümde ve gülüşünde tanıdım. Hepsinde onun yüzü vardı. Şimdi artık o yüzü biliyordum, gözlerini, sesini tanıyordum. Nefesi boynumda, dudağı dudağımdaydı. Bir de ellerimiz. Gözlerimi açmama gerek yoktu. Bu kez idrak Allah'tan değil ondan geldi. Kalbim dilime fırladı, yüzüne bakıp her hissimi ve düşüncemi sustum.

Salona geri fırlatıldığımda oturdum. Biraz düşündüm. Hakkımdır, deyip ağladım. Pencere pervazımın önüne gittim. Camın ardına yeni tünemiş kumruya baktım. O kumruya içimden bir sevgi taştı. Ben dedim, bu kumruyu mu seviyorum, bir tek bu kumru mu sevilesi? Bu kumruyu ne biliyorum ne tanıyorum.

Yukarıda cebelleştiğim gibi ne tanımayı ne bilmeyi istedim. Kendime şaştım ve anladım. Sevmeyi tanıyorum, sevmeyi biliyorum. Artık cennetten de özneden de bağımsızım.

Dayanak Noktası

Deniz Bayramoğlu

Kusursuzluğun Kusuru

Tuğba Nur Gökdemir

Zamanın neresindeyim? Nerede duruyorum? Nerede durdu zaman? Her şey akıp giderken ben neden zamanın bilmediğim bir yerinde asılı kaldım ki? Asırlar önce yaşamadım mı ben? Bedenini ateşe çevirip yol gösteren, ben değil miydim bunca zifiri karanlıkta kalmışa? Kökleri ateşe uzanan ağacı koruyan, ben değil miydim? Zamandan da hızlı akan ruh kimindi bir zamanlar? Kim tutsak etti şimdi beni, yolunu şaşırmış yarasalarla dolu bu yeryüzü mağarasına? Kalbimi bulamıyorum, ruhum benden çoktan ayrılmış, zihnim hiçbir sorumu yanıtlamıyor. Ne zaman bitti? Ne zaman başlamıştım ki? Asırlık bir ateş hiç söner mi? Eğer hayata bir mezarlıkta başlarsan aslında her şey çoktan olup bitmiştir ama sen bunu hiçbir zaman anlayamazsın. Çok önceydi, biri öldü. Ölmemesi gereken biri öldü, ben doğdum. Bir ölünün toprağından doğdum ben. Hiç çiçek açmayacak bir mezarlıkta doğdum. Şimdi de hiç çiçek açmayan toprakların üstünde yürüyorum, nefes alıyorum, uyuyorum, uyanıyorum, yaşıyorum ama hissetmiyorum. Bu bir kusur mu? Ben bir kusurdan mı ibaretim? Varlığım bir çiçeği açtıramayacak kadar kusurlu mu? Ya da kusur bende mi yoksa toprakta mı? Tek bir kare var gözümün önünden hiç gitmeyen, kusursuz bir kare! Bana mı ait hatırlamıyorum, o kadar eski. Tek bir kare için nefes alıyorum, belki gerçek olur diye deli bir umut var bir yerlerde. Bu yüzden inatla küstürüyorum çiçekleri. Biliyorum, bencillik bu. Ama bu kadar kusurun içinde o öyle kusursuz ve mükemmel duruyor ki kendimi alıkoyamıyorum. Varsın çiçekler hiç açmasın, zaman hiç akmasın; varsın ölüler bir daha doğmasın. Ne fark eder? Tek bir kare kusursuzluğuyla başımı döndürürken dünya dursa ne fark eder?

BİLGE VAROL

DENİZ KANUNLARI

Burası insanların aklına yazları gelir. Aman ne serin, aman kremimi süreyim de yanmayayım... Peki ya bize ne demeli? Tüm hayatını burada geçiren bizler hiç tadını çıkaramıyoruz denizin, yazında da kışında da. İşi bitmez denizin. Yemek bulacaksın, atılan ağlara yakalanmayacaksın, en zoru da durmadan yüzeceksin. Durmadan yüzmek zorundasın yoksa batarsın ya da çıkarsın. İkisi de iyi değildir denizde, batmak da yüzeye çıkmak da tehlikelere gebedir.

Deniz, tüm bu kurallar bütününe baktığımızda yaşanacak yer değildir. Yine de ben burada yaşamayı tercih ediyorum. Ben burada çocukluk hayalime can veriyorum. O yüzden de yakınsam da ağlasam da burada attığım her kulaç canıma can katıyor. İnsanın kafasına eseni yapmasının verdiği zevki ben burada denizde yaşamaya başlayınca tattım. Bir karar verip kararın arkasında durmanın zevki... Her türlü av tehlikesine karşı yine de kararının arkasında durmanın verdiği özgürlük... Benim burada yaşadığım işte tam olarak bu.

Günlerim genellikle kulaç atmakla geçiyor. Arada duruyorum tabii, battım ya da yükseldim gibi olduğunda kulaçlamaya devam ediyorum. Denizin önüme koyduğu ilk sınav, bu daima kulaç atma zorunluluğu oldu. Yeri ayağının altında hissetmeyi bıraktıktan sonra suyun içinde rastgele süzülmekten keyif almak için yapman gereken tek şey aklından karaya ait şeyleri silmek ve kulaç atmak. Ayak tabanının yerkürenin temasının verdiği güveni unutman gerekiyor denizde. Özgürlük istiyorsan ayaklarının buruş buruş olmasını göze alman gerekiyor. Sonra su yutmamayı öğreneceksin, nefesini idareli kullanacaksın, burada her oksijen molekülünün ayrı bir önemi var. Bu kuralları öğrendikten sonra rahatlıyor insan, her özgürlüğün bir kuralı olduğunu öğretiyor deniz insana. Kocaman, mavi, tuzlu bir özgürlük. Yalnız başına, herkese uzak, canının istediği yere gidebildiğin, büyük su birikintisinin ortasında çığlık çığlığa bir özgürlük.

Çocukken yüzmekten çok korkardım. Bundan zevk alanları anlamazdım. Dedem çok severdi yüzmeyi. Çocukluğu denizde geçtiğindenmiş. Benim de öyle olmamı istedi diye yüzmeye bebeklikten çocukluğa geçtiğim gün başladım. Tekneden aşağı attı beni dedem. O zaman deniz kanunlarını bilmiyorum tabii, iyi su yuttum. Ben diyeyim bir saat, dedemler desin bir dakika içinde can havliyle ilk kulacımı atıp kendimi suyun üzerinde tutmayı öğrenmişim. O gün bugündür de iyi yüzerim. Dedem kadar olmasa da iyi yüzerim. Dedemin suyla olan ilişkisi benim için hem korkutucu hem de heyecan verici oldu hep. Onu yüzerken seyretmek, insanın bu dünyada her şeye kadir olduğuna inandırırdı beni. Sonra bir noktada gözden kaybo

ve o zaman başlardı korkular. O zaman da bir insanın kadir olabileceği şeylerin sonsuzluğundan ürkerdim. Ninem desin beş gün, ben diyeyim bir saat, dedem desin yirmi dakika sonra da görürdük dedemin hızlı kulaçlarla bize doğru geldiğini. O zaman da yine insanın kadir olduğu şeylerin ihtişamına kapılırdım. "Ben de" derdim kendi kendime, "Ben de bir gün gözümün gördüğünün de ilerisine kadar yüzeceğim." Sonra büyüdükçe bunu denemeye de başladım. Denizde uzun süreler geçirir, sınırlarımı zorlardım. Girerken anneme beni izlemesini söyler, çıktığımda "Gördün mü, nereye kadar gittim?" diye teyit isterdim. Hep görmüş olurdu. Ben göremesin isterdim, gözünün göremediği bir yere yüzebilmiş olmak isterdim. O yüzden her seferinde biraz daha uzaklaşmaya çalışırdım ki çıktığımda bana, "Nerelere gittin, göremedim seni." desin.

Büyüdüm. İki çocuklu, bir kocalı bir kadın oldum. Şimdi dedemin yaptığını yapabiliyor, denize girip gözden kaybolabiliyorum. İzimi ufuk çizgisinde kaybettirmenin kudretini içimde hissediyorum. Artık çıktığımda sormama gerek kalmıyor çünkü herkes aynı şeyi söylüyor: "Bir yerden sonra nereye gittiğini göremedik." Bu alabileceğim en iyi iltifat. Şimdi de yıllardır denizdeyim. Çıktığımda ne olur, merak etmiyorum. Kim ne der ya da en son kim gördü beni ufuk çizgisinde, merak etmiyorum. Buranın kurallarına ayak uyduralı, buranın oksijenini içime çekeli uzun zaman oldu. Buradaki hayatın en kötü yanı yalnızlık. Bu yalnızlığı paylaşamamak. Telefonunla bu yalnızlığın fotoğrafını çekememek ve kimseyi arayıp ben çok yalnızım diyememek. Belki de en iyi yanı da budur, bilemiyorum.

Karadakiler beni gözden kaybedeli yıllar oldu, farkındayım. Merak içinde olabilirler, bunun da farkındayım. Ama ben de onları gözden kaybettim, denizde ilerledikçe bir yerden sonra onları göremez oldum. Sağıma baksam mavi, soluma baksam mavi, önüm, arkam, çaprazlarım, her yer mavi. Bu maviliğin içinde bazen dönerim. Kendi etrafımda dönerim. Çılgınlar gibi, denizin oksijen kuralını hiçe sayıp müsrif bir şekilde oksijen tüketerek dönerim. Şimdi de dönüyorum, dönüyorum, dönüyorum... Görüyorum! Çocuklarımı görüyorum. Yıllanmış maviliğin içinden çocuklarımı görüyorum, kumda oynuyorlar. Onlar bana bakıyor mu, bilmiyorum ama tek düşünebildiğim aç olup olmadıkları. Dönmeyi bırakıp onlara doğru yüzüyorum. Bir insanın nelere kadir olabileceğini kulaçlamış hâlde yüzüyorum. Karaya dönmenin büyük korkusunu taşısam da zamanın geldiğini hissediyorum. Çocuklarımın aç kalmış olabilecekleri ihtimalini düşünerek karaya dönüyorum.

Uzaklaşmanın yıllar aldığı karaya ben diyeyim otuz üç dakika, kocam desin on dakika içinde dönüyorum. Nefes nefeseyim. Karadaki insanlara has bir müsriflikle nefes alıyorum. Oksijeni resmen tüketiyorum. Çocuklarıma sarılıp onlardan özür diliyorum: "Özür dilerim, beni affedebilecek misiniz?" Çocuklarım gülüyor. Kocam da gülüyor. Ben gülmüyorum. "Aç mısınız?" diyecek oluyorum. Kocam yine gülüyor. "On dakika yüzdün, acıktın mı?" diyor. "Ben siz açsınızdır diye döndüm, denizde çok mutluydum." diyemiyorum. Ben de gülüyorum. Benim yıllar süren özgürlüğümün onlar için on dakika olduğunu anlıyorum.

Tılsım

Aycan Aluçlu

bu sabah bir geyik öpücüğü ile uyandım
öyle deme...
tılsımlara oldum olası inanırım
sözlerden çok suslara
şiire
bahara
ve yine de şaraba inandığım gibi
tılsımlı sabahlara bayılırım

bu akşam bir kadın öptü
sevgilisini
bilmediğim bir dilde sarhoş oldular
yeni kapatmıştım oysa
defterimi
tekrar açtım
kadehimi tekrar doldurup
anımsamaya başladım

bu öğlen kuzey güneşiydi yakan
önce gözümü
sonra içimi
koskoca bir mart'ı bembeyaz karlar altında
serilmişken sokaklara
döküldüm ben de
ve sustum uzunca

derken nihayet bir ses duydum
yoluna düştüm kadehimi boşaltıp
çok yıl olmuş unutmuşum
tılsımlı günler nasıldı
nasıl dans ettirirdi heyecanı
nihayet tanıdık bir ses duydum ben de
ve dans etmeye başladım
öğlen güneşi altında sebepsiz yere...
öyle vedalaştım mart'la
karla ve içimdeki sessizlikle.

Fidan Budak

Duygu Göl

Kabuğundadır Evi

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde bir kaplumbağa yaşarmış, suların derinliklerinde. Bu kaplumbağa, o dünyanın en neşeli, en yardımsever ve en hayalperest canlısıymış. Herkes tarafından sevilir, herkes ile iyi anlaşır, her zaman iyi bir dinleyici ve zaman zaman da iyi bir konuşmacı olurmuş. Arasının kötü olduğu bir deniz canlısı bile yokmuş.

En yakın arkadaşı bir ahtapotmuş. Sürekli onunla yüzer, onunla birlikte hayallere dalarmış. Kimsenin hayal bile edemeyeceği şeyleri düşünür, kimseye de kulak asmadan yaşamaya devam ederlermiş. En büyük zevkleri suyun en üst seviyesine kadar çıkıp diğer dünyanın nasıl olduğunu tahmin etmek ve ardından gözlemlemekmiş. Genellikle aralarında oynadıkları oyun, bu tahmin oyunuymuş. Dış dünyayı gözetmek kaplumbağanın görevi, onu havaya kaldırmak ise ahtapotun göreviymiş. Ahtapotun kollarıyla havada süzülen kaplumbağa, kendini adeta suyun içerisinde olduğu gibi havada da süzülüyormuş gibi hissedermiş. Kuşlar gibi kanat çırptığını zanneder, neşeyle hareket edermiş. Bu oyuna neredeyse her gün, bıkmadan usanmadan devam ederlermiş. Ta ki tehlike çanları çalana kadar. Öyle kötü bir olay yaşanmış ki, mutluluk o sulara bir daha uğramamış.

Bir gün kaplumbağa ve ahtapot ikilisi yeni serüvenlere yelken açmak istemişler. İstedikleri her şeyi o an yapabildikleri için de hemen yola koyulmuşlar. Hedefleri iskeleye kadar ulaşıp diğer dünyada yaşayan canlıların seslerini dinlemek ve yapabilirlerse eğer, evlerinden uzaklaşıp başka bir dünyadan yeni bir hayata başlamakmış. Diğer dünya onlar için en ulaşılmaz gelen ve mükemmel olduğunu düşündükleri çok farklı bir yaşammış. İşte o gün, gerçekleştiremeyecekleri düşünülen bu eylemi gerçekleştirmek için bir o kadar da heyecanlı bir günmüş. O gün onlar için en muhteşem gün olabilirmiş.

Yüzdükçe yüzmüşler, suyun içinde adeta uçuyor gibilermiş. Konuştukça konuşuyorlar, neşeyle kahkahalar savuruyorlarmış. Az kalmış, yaklaşmışlar. Yaklaştıkça heyecanları en üst noktaya gelmiş, adeta kalpleri vücutlarından çıkacak gibiymiş. İşte o an, bu hissi ilk defa tattıklarının farkına varmışlar. Hiçbir şeye değişmeyecekleri tek hissin bu olduğunu düşünmüşler.

Kıyıya yaklaştıkça sesler artmış.

Suyun üst kısmından aşağı doğru uzanan ve sürekli hareket eden insanların bacaklarını ve kollarını görmüşler. İnsanlara keyifle çarptıkça onlar da çıldırmış gibi hareket ediyorlarmış. O an yeni oyunlarını bulmuşlar ancak bu oyun uzun süre devam edememiş.

Ahtapotun uzaklaştığı, heyecanla hareket ettiği bir anda biri kaplumbağayı kendi dünyasından çıkarıp diğer dünyaya geçirmiş. İşte, hayali gerçekleşmiş. Bilmediği bir dünyaya, yeni bir hayata başlayacağını düşünmekten kalbinin yerinden fırlayacağını hissetmeye başlamış. Yeni arkadaşlar, yeni yiyecekler, yeni ortamlar... Ona mutluluk veren her şeyin bu dünyada olduğunu düşünüyormuş. Tam o an, işte tam o an aklına arkadaşı gelmiş: "O nerede?" İkisinin hayali olan bu durumu yaşayabilecek tek canlı artık oymuş. Yalnızlığı yavaş yavaş hissetmeye başlamış.

Kıyıya çıkarıldığında hiçbir yeri incelemeye vakit bulamadan birden o bölgeden uzaklaştırıldığını anlamaya başlamış. Hem de bilmediği bir yöntemle. Kendi duruyor ama bir yandan da hareket ediyormuş. "Bu nasıl olabilir?" Bir zaman sonra hareket durmuş, onu alan kişi yeniden onu tutmaya başlamış.

Bilmediği yeni bir yer. Loş bir ortam, biraz da bilindik sesler... "Neredeyim?" Tam o an bir yere atıldığını hissetmiş. Blup! Aynı his ve aynı rahatlık. Yeniden suyun içerisinde. "Su mu?" Daha önceden birlikte yaşadığı canlılara benzeyen canlılar çevresinde yüzüyorlar, onu tanımak için yaklaşmaya çalışıyorlarmış. Suyun içerisinde üzüntüyle birlikte hızlı hızlı ilerlemeye başlamış. Morali o kadar bozulmuş ki diğer canlılardan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyormuş. Yüzdükçe yüzüyormuş. Tak! "O da ne?" Bir engelle karşılaşmış. İlk defa böyle bir şey görüyor ve tedirginliği artıyormuş. İskelede gördüğü canlılara benzeyen yüzlerin meraklı bakışlarla onu izlediğini fark etmiş. Bu engel yüzünden artık onları korkutamıyor, onlarla oyun oynayamıyormuş. Sinirlenmiş ve onlara yeniden yaklaşmak için harekete geçmiş. Yüzdükçe aynı engele tekrar tekrar çarpıyormuş. Canı yanmaya bile başlamış. Hayal ettiği hayatın hiç de güzel olmadığını anladığı o an, artık her şey için çok geçmiş. Yapabileceği tek şeyin kabuğuna çekilmek olduğuna karar vermiş.

Yağmurlar, Mürekkepler

Serhat Keleş

(Ben Ölmeyi Bilmem)

I

Ben ağlamayı bilmem,
Gülmeyi de.
Yas tutmayı da bilmem,
Yâd etmeyi de.

Doğrusu;
Bıraktım,
Unuttum.

Hâl böyleyken,
Bu yağmurlar,
neden düşsün
benim topraklarıma,
Veya bu mürekkepler,
neden aksın;
satırlarıma,
sayfalarıma.

II

Öf,

Göğsümden sonsuzluğa,
Adımı taşıyan bir boşluk var.
Nehre bırakılan bir beşik gibi,
Sürükleniyor...

Derin bir nefes çekmeyi,
Yürümeyi,
Bir de durup düşünmeyi...

Durup düşünmeyi,
Yürümeyi,
Düşünmeyi;
Derin bir nefes çekmeyi.

III

Görüyorsun,
Yollar kayıyor ayaklarımın altından.
Görüyorsun sıkıştım kaldım,
Görüyorsun,
                Biliyorsun da.
Şimdi,
Uzaklardan gelen kahramanlar,
Kurtarsınlar alnımı avuçlarımdan,
Toplasınlar
                dağılmış küllerimi.
Ben yaşamayı bilmem,
Ölmeyi de.

Yusuf Bayraktar

Land of Pharaohs

Beşiktaş Atkılı Öykü

Cana Akdal

Erken dilenmiş bir dilek, geç kalınmış bir söz... Nihayet gerçek olacak, tutulacak nihayet. Hava iki renkli atkıyı boyna dolayacak kadar soğuk. Gülüşümüz taze bir fotoğrafa yakışacak kadar gerçek. Zaman koyu koyu aksa da neredeyse beş sene geçmiş. Kalabalık bir masanın gözlerden kaçamayacak bir köşesindeydik yine. Sonbahar yeni bitmiş, kış başlayamamıştı. Tedbirsiz çıkmıştı biraya Yiğit, üşüyordu. Sarılacak bahane bulmuşken sordum: "Taraftar atkın nerede?" diye. Cevap vermemiş, dişlerini göstermeden gülmüştü. Bir an sonra, uykudan henüz sıyrıldığı zamanlara özgü tok sesiyle mühim şeyler söylemişti.

"Annemin emeği o atkı. Bir gün at omzuna da maça gidelim."

"Aynı tribünde oturmayız bence, boş ver yeşil sahaları. Bir gün omzumda atkı, göğsünde başım, bir fotoğrafımız olsun yeter."

Sevinmişti birden, çok sevinmişti dolduramayacağım boşlukları, iyileştiremeyeceğim yoklukları hiç değilse paylaşmama. Ölüm hüznü ve yaşam sevinci aynı kayıkta kürek çekerken bana ve coşkuma inanmak istemişti:

"Söz mü?"

O sözün yüküyle döküldü aşağı yukarı bin yedi yüz takvim yaprağı.

Atkı eski filmlerin, gözlerimiz yeni gecenin renginde... Şimdi, zamanı fark etmemeye uğraşarak poz veriyoruz. Otuz iki diş bir zafer taşıyorum çehremde. Yiğit yine dişlerini göstermiyor ama işteş gülüyoruz.

Sayılı seyircimiz de görmeli bu saadeti. Paylaşılacak karenin dipnotunu arıyoruz. Buluşma sevinciyle, uzaklaşan gemiyi saygıyla selamlamanın vakarı bir türlü düşmüyor yan yana. Bize dair olana eşi dostu katmayı öteliyor, yarı mahrem kalıyoruz.

"Bir şey daha..." diyorum. Sesimde eskiden kalma bir heyecan var.

"Haftalar, aylar devirip yaşlanan yeni yaş hediyeni de getirdim."

Şiirli kostümler giymiş gibiyiz. Anıları, anılara yakıştırmışız. Sofradaki tek eksiği çıkarıp koyuyorum masaya: Kim Bağışlayacak Beni. İşareti konmamış bir soruyu uzatıyorum sevgili dostuma.

Ucundan katlı iki sayfa var, ilkini açıp yeniden ellerime bırakıyor aynı soruyu: "Oku!" Ruth'un sonundan bir parça mırıldanıyorum:

"Sen benim çığlıklarımı duydun,
bana en yakın uzaklık sendin.
Bir tek sen duydun çığlıklarımı,
artık Ruth,
senin söylediğin hiçbir şeye inanmayacağım."*

Yuvalarını terk etmeye hazır yaşlar beliriyor bakışlarında. Bana benzer, çabuk ağlar. Ucundan katlı ikinci sayfaya saklanıyor. O da nesi? Vaktini bekleyen damlalar afallıyor. Kahkahalarla gülüyor. Dinip durulunca, yanağında güneş açtıran şiirin sonunu öğreniyorum.

"Tekrar karşılaşsak
ölür müsün?"*

Karşılaşıyoruz sonra, hayret yaşıyoruz. Ve bir türlü pişman olamıyoruz.

*Birhan Keskin, Kim Bağışlayacak Beni, YKY, 2014, s.97.
*Age., s.115.

İlk Şiir

Gizem Kargin

Doğmadan evvel de buradaydım;
Yatağıma girişirken
Saklıları çağırmaktayım.
Zaman incelir,
Boynuma dolanır da
Yine de çıkmam odadan.
Kış günlerinde bilakis
Soğuğu dinlerim penceremden
Bir de guguk kuşlarını.
Çekilen perdeleri,
Geceleri fabrikadan dönen kocaları,
Ve yıldızların düşerkenki seslerini,
Yere çakılışlarını dinlerim.

Yorganım üstümde
Katı bir düşü andırır.
Kan revan halde saydım kaç kez
Sabah ezanında uyanır da
Sevgilimi hatırlarım.
Karnında asırlarca uyumuşum
Onun gibi kokarım

Canım istemez mi benim de gitmek
Her kapıdan annemin çıkıp,
Baban öldü demesini beklemektense
Canım ister elbet
Yatağıma sığalım iki kişi,
Siyah iri çalılığımda kıpraşaraktan
Çoğalalım;
Yabani hayvanların ılık koynunda
Birbirimize sokulup içten,
Gün ışığının ısıttığı narin sudan
Kana kana içelim.
Otlar göğsümüzde bitsin,
Ellerimiz suya dalsın,
Gözlerimiz sapsarı bir Temmuz
Ve o vahşiliğin arasında
Kendimizi sevelim.

İstedim ki ben de yaşayayım
Temiz havayı çok içime çektim de
O gecelerde,
Bir tek faydasını görmedim odamdan çıkmanın.

Eşsiz odamdaki o ben
Aynasızdır duvarları ansızın
Yüzümde geçen zamanı görmekten
Korkarım.

Sesime Ses Verir Misin?

Günsu Özkarar

Dedemin 99 depreminde yaşadıklarını, büyülü bir masal gibi dinlerdik bir zamanlar. Kadim dostunu enkaz altından sağ salim ama tek bacağını kaybetmiş hâlde çıkardıklarında yaşadıkları mutluluğu şu an çok daha iyi anlıyorum.

Evin neresinde olduğumu kestiremiyorum. Yanımdaki eşyaların çoğu parçalanmış, sağ ayağımın paralelinde olduğunu sandığım radyodan kesik kesik sesler geliyor. Zar zor seçiyorum.

"Çapraşık, ve karman çorman mimarisiyle şehrimiz, ay ışığında molozlarını önümüze döküyor. Halk tekrar artçı bir deprem olmasından kaygılı. Denizden uzaklaşınız! Tsunami olabilir diye düşünen insanlar, tepelere doğru neredeyse kortej hâlinde ilerliyor."

Kaç saattir buradayım acaba? Sallanmaya başladığımızda uyuyordum. Balkona doğru kaçmaya çalışmıştım. Dedem anlatırdı. Darıca depreminin etkileri yıllarca geçmemişti. Özellikle anneannem uzun süre bu etkiden kurtulamamış, defalarca uykusundan "Sallanıyoruz!" diye bağırarak uyanmıştı kan ter içinde. Dostlarını, evlerini, işyerlerini kaybetmişlerdi. Onların yaşadığı bu zorlu hikâyenin bir benzerinin, iş için taşındığım bu şehirde başıma geleceğini asla tahayyül edemezdim.

Büyükşehir belediye binası bile tarihi olan Antakya, bir medeniyetler beşiği. Her tür din, dil, ırkı kalbinde mozaik olarak taşıyan zengin bir kent. Rum Ortodoks Kilisesi, Antakya Protestan Kilisesi, Habib-i Neccar Camii ve aynı cadde üstündeki sinagog, hepsi bir orman gibi kardeşçesine konuşlanmışlar buranın sokaklarında, caddelerinde.

Başımı zar zor çeviriyorum. Gözlerim birden yanı başımda duran ev terliğime takılıyor. Biz Ankaralılar terliksiz bir yere gitmezdik. Ben onları alıp gidecektim Duygu'nun evine, yeni bebekleri olmuştu ve ilk ev ziyaretim olacaktı onlara. Şimdi ev terliğim bana bakarken, sanki "Sen beni alamadın, ben seni aldım." diyormuş gibi hissediyorum. Sahi acaba Duygular ne yaptı? Bebeği koruyabildiler mi?

Enkaz altındayım. Eşya enkaz altında. Radyo kesik kesik çalışmaya devam ediyor. Sanki sağ ayağımın dibinden geliyor radyo sesi. Komşulardan birinin evinde açık mı unutulmuştu, yoksa sarsıntının şiddetinden mi açılmıştı, bilemiyorum. Depremle ilgili haberler anons ediliyor. Kulak kabartıyorum. Habib-i Neccar Camii de yıkılmış. Kim bilir kaç insan gidip dini vecibelerini yerine getiriyordu orada. Dedem çok

sık olmasa da ziyaretime geldiğinde bu camide ibadetini ederdi. Hatta Anadolu'da yapılan ilk cami olduğundan bahsetmiş, böyle bir tarihe sahip bir kentte yaşadığım için benimle övünç duyduğunu söylemişti. Aynı cadde üstünde olan sinagogla ilgili de bir şeyler duyar mıyım diye bekliyorum ama radyo yayını kesiliyor. Acaba yıllarca farklı dinden insanların medeni bir şekilde aynı caddede, yan yana ibadet ettiği ve sosyal yaşamlarını saygıyla sürdürdüğü bu kentin iki büyük yapısı da yok mu olmuştu? Yukarıdaki dünyada bir tarih mi yok oluyordu?

Ben aşağıdaki dünyadayım artık. Yukarıda, aşağı dünya oluşurken artakalan molozların yolları kestiği, insanların serenat hâlinde aşağı dünyadan gelen imdat çığlıklarını dinlediği bir dünya oluşmuştu sanki.

Baygın gibiyim. Devamlı uyukluyorum. Şimdi ne olacak? Kurtulabilecek miyim? Yatağın yanına düşmüşüm, bir yerlerimi çarpmış olmalıyım ya da molozların verdiği hasardan mütevellit her yerim sızlıyor. Kaç gün oldu acaba depremden bu yana? Kaç gün daha dayanır bedenim? Beni merak etmişler midir? Başka çığlıklar da duyar gibi oluyorum.

"Sesimi duyan var mı?"

Bizi koruyan birileri çıkacak mı bu depremden? Devlet bizi koruyacak mı? Dedemin yaşadıklarından bu yana yıllar geçmiş. Şimdi yine aynıları yaşanıyor. Buradan ayağa kalkabilecek ve devam edebilecek miyiz? Kafamda bitmek bilmeyen sorular...

1999'da dedem ve anneannem gözü gibi baktıkları o güzeller güzeli evleri yıkılıp da enkaz altında kaldıklarında, annemle babam o sırada yaptığımız tatili ve bizi bırakıp, enkazın başına koşmuşlardı. Depremden epey sonra vefat eden rahmetli babam hep anlatırdı dedemin önce çıkarıldığını. Uzun bir süre kurtarma ekibinin ekipman tedariği için beklediğini ve bu nedenle anneannemin aşağıda kaldığını... Dedem bu süre zarfında enkazın başından hiç ayrılmamış ve yolların da kapalı olmasından dolayı geciktikçe geciken yeni ekip ve ekipmanları beklerken oturduğu yerde, hep aynı türküyü tuttururmuş. Bir süre sonra annem onu yüreklendirmek için eşlik etmek istemiş ama bir türlü ne mırıldandığını anlamamış. Babam da gidip sormuş: "Peder, ne söylüyorsun böyle içli içli?" Başta cevap vermeyen

dedemin sonra aniden, sanki anneannemi kurtarmışlarcasına yüzüne bir ışık vurmuş. "Livaneli'nin Yiğidim Aslanım Burada Yatıyor'u oğul..." demiş. "Biz annenle çok severdik bu şarkıyı. Birimiz mırıldandık mı diğerimiz eşlik ederdi. Hep, birlikte söylerdik. Hele bir sağ salim kurtarılsın yine söyleyeceğiz inşallah."

Günler geçince artık annemde de babamda da umut kalmamış ve bir tasa almış onları, babamızı nasıl teselli edeceğiz diye... Ama savaşı dedemin türküsü kazanmış ve tam tamına on günün sonunda anneannemin uykulu gözleri ve toz içinde kalmış ak saçları görünmüş.

Yine aynı çığlıkları seçiyor kulağım. Anneannem ve dedem gibi onlarca belki yüzlerce insan şimdi aynı durumda olmalı. İyi ki bu günleri babamın vefatının ardından bu dünyadan göçen annem görmedi, ülkesine bağlı bir kadın olarak umudunu iyice yitirir, topyekûn karamsarlığa düşerdi.

"Sesimi duyan var mı?"

Çığlıklar yükseliyor. Kimisi de sessiz çığlıklar olarak kalıyor ve yükselemiyor belki de.

Uzun zamandır suya dokunmadı dudaklarım. Ne zamandır açım bilmiyorum. Yerin altında birileri sanki her şeyiyle ihtişamlı güzellikte olan başka bir kent inşa etmiş de kentlerine bizi davet ediyorlar, bunun için yollarımıza çiçekler döküyorlar. Vücudum gittikçe soğuyor mu ne? Eyvah. Ölüme mi yaklaşıyorum yoksa? Anneme ve babama...

Derken bir ışık beliriyor, bir köpek kafası görüyorum sanki açılan oyuktan.

"Orada biri var mı?" diye bir ses. "Evet buradayım, buldunuz beni, yaşıyorum!" diye haykırmak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Yukarıdaki kentten gelen ses gittikçe yaklaşıyor. Betonlara vuruluyor, taşlardan sürtünme sesleri geliyor, belki vinç sesi... İçimi sıcacık bir umut kaplıyor. Kurtarıldığında dedemi ilk kez gören anneannemin rahatlamış suratı düşüyor gözlerimin önüne. Bu ölüm değil, ölmüyorum, bir kez daha sesleniyorum var gücümle. Bu kez çıkıyor sesim.

"Yaşıyorum."

Yerin altındaki kentten yerin üstüne işte bu cümle ile çıkıyorum. "Adım Serap. Yaşıyorum. Biraz su lütfen." Şimdi ayağa kalkma ve başka insanlar da bu cehennemi yaşamasın diye yardımcı olma zamanı diyorum kendime, onlar beni bir sedyeye koyup götürürlerken.

Ending the Day, Starting to Share

Nilüfer Cansu Kakşi

Gaia'nın Bilmedikleri

Enes Turan

İlk önce işittim sonra tanıdım onu
Yaşıyordu uzun yıllar, bastığım her yerde
İlk adımlarımı üzerinde attım farkında olmadan
İlk işittim, göremedim engin göğüslerini
Bilemedim hangi antik diyarın kraliçesi
Anamı öldürdüğüm hangi gözlerimdi
Bilemedim.
Yatar ak pak ayaklarımın altında
Serinir lodosun sevgi dolu esintisinde
Saçları saman çöpü olur kimi vakit
Bahar onun göz yaşlarından dökülür ilk
Göz bebeklerimin nemli duruşuna.
İşittim de öyle tanıdım onu
O koca Gaia, bahşetti bana görünmeyi
İlk göründüm, öyle sevdim onu
Sesimin çatallaşan yıllarında
Gördü büyüttü beni yeniden
O koca Gaia, açtı gözlerini kör bir vakitte
Bakabilmek için düşük gözlerime.
Kalktım geldim baldırlarından Pontus'un
O koca Gaia yeniden aldı büyüttü beni
Önce annemi öldürdüm bakışlarımla
Yenik düştü ismim erdemime
Hiçbir tanrı affetmezdi beni
İçimdeki çığlığı duysalardı eğer,
Pontus affetmezdi Kuzey Ege kıyılarında,
Tenedos'un bağlarında bulabilseydi beni,
Zarif sandıklarından birisiyle salıverirdi
Akdenizin tuzlu sularına.
O vakit Tenes karşılardı beni
Yazgımızın aynılığından korkardık önce,
O koca Gaia saklardı ikimizi birden Tenes'in adasında,
Zarif göğüsleriyle doyururdu bizi.

İlk işittim de sevdim, o koca Gaia'yı
İşittim, işittireni sevdim
Anamı öldürdüm de geldim bu diyarlara
Tenes'in adasına çoban olmaya
O yırtıcı falezlerin arasında
Ayın yankılarıyla birlikte gidip gelmeye.
O koca Gaia görür beni yıldızların parlaklığında
Kimi zaman bir ses duyar gibi olursam
Suskun bir kuş çığlığı,
Yahut poyrazın yaman yellerinden
Kopup alnıma değen bir uğultu,
Anlarım, unutmamış o koca Gaia beni.
İlk önce işittim sonra tanıdım onu
İlk önce tanıdım sonra sevdim onu
Efsanemin gizli bir sandığı oldu
Salamadım ne Kuzey Ege'ye
Ne Akdenizin tuzlu sularına.
O koca Gaia öldürttü bana anamın nasırlı ellerini
Beni törenlere buladı önce,
Göğsüne yatırmadı
Fakat sarıldı vazgeçmeyeyim diye bu mitten
Ve de Tenedos'un ağır rüzgârlarında
Yeniden keşfedebilmem için onu
Ufak bir kırıntıyla besledi beni.

Her gece kuzeyden gelir anamın kirpikleri
Tartaros'un sıcak buharından yükselir önce göğe
Düşer kardinal bağlarının arasında
Ayak uçlarımın önüne.
Onların hepsine çobanlık ederim
Vakit akşamüstünü buldu mu
Değirmende öğütür yeni analar bakarım kendime.
Hiçbiri o koca Gaia'nın alamaz yerini
Önce işittim de sevdim onu
Tanımazdım ilk gençlik yıllarımda
Ne Tenedos'un kadim gecelerini
Ne de anamın uçuşan kirpiklerini.
Sonra bir zelzele koptu geldi Kuzey Ege'nin dibinden
Bir şafak vakti buluştu benimle gözleri
Ne yapacağımı bilemedim koştum
Çağlar atladım kurtulayım
O koca Gaia'nın merhametsiz sevgisinden
Koştum sığındım en güneyine adanın
Poyraz rüzgârları bile uğramaz buraya
Hava böyle sakin kaldı mı yaşamak güzel olur
O koca Gaia'nın gözleri unutulur gider
Yakamozun dans eden şavkında.

O koca Gaia öldürttü anamı bana
Tuhaf bir yazgının parçaları oldum
Tenedos'un güneyinde kalakaldım.
Artık dönebileceğim bir sandık bulamam
Ne Pontus geçer buradan
Ne de ilk gençliğim.
O koca Gaia'nın gözlerinin güneyinde kaldım
Şimdi yazgım,
Uzak ufuklardan izler durur beni
Artık anamı öldürdüm
Gaia öldürttü onu
Önce işittim de sevdim
İşittim, işittireni sevdim
Tenes'in güneyinde
Yazgım ile birlikte kalakaldım.

Ağustos geldi mi keçi sürüleri gelir
Falezlerin en dik noktasında bulurlar beni
Ayaklarımın sandık oluşunu izlerler geviş getirerek
Bakışlarım işittirenin sesinde olur
Pontus'un bile uğramadığı bu diyarda
Yazgım ve ben
Uzak ufuklardan izler dururuz onu.